UN AN FĂRĂ TINE

CDRINTEEN

SColecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

NINA DE PASS

UN AN

FĂRĂ TINE

Traducere din limba
engleză şi note de
PAVEL CAZACU

CORINT BOOKS

Redactare: Cristina Buzoianu

Tehnoredactate: Lorena Ionică

NINA DE PASS

THE YEAR AFTER YOU

Copyright © 2019, Nina de Pass

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin EDITURII CORINT BOOKS. CORINTEENS este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-793-882-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PASS, NINA DE

Un an fără tine / Nina de Pass; trad, din lb. engleză şi note de Pavel Cazacu. - Bucureşti: Corint Books, 2020 ISBN 978-606-793-882-1
I. Cazacu, Pavel (trad.; note)

821.II

ILui Clem, cu dragoste

1

Dacă aş fi ştiut că în exil temperatura va fi atât de scăzută, aş fi găsit în mine puterea de a mă împotrivi mai mult. Chiar dacă m-ar auzi cineva acum, vremea protestului a trecut; sunt la mare depărtare de casă.

Las minutele să treacă, privind cum zăpada moale şi lipicioasă este purtată de vânt în afara taxiului şi, când să coboare, e luată pe sus din nou.

Şoferul pe care mama l-a plătit să mă aştepte la aeroport, luând probabil tăcerea mea drept fascinaţie, pare să decidă că poate începe o discuţie.

— încântată să ajungi la noua ta şcoală? întreabă el, cuvintele fiindu-i aproape indescifrabile în accentul său franţuzesc pronunţat.

Nu-i răspund imediat, lăsându-mi degetul să alunece pe sticla aburită a geamului. Când în cele din urmă o fac, nu îmi limitez sarcasmul din voce, ştiind că bariera lingvistică îl va masca oricum.

— încântată?

Nu ştiu de ce îmi formulez răspunsul ca pe o întrebare. Nu vreau să-l invit să poarte o discuţie cu mine sau să mi se întipărească în minte vreo vorbă de-a lui. Vreau să-l uit, la fel cum vreau să uit totul.

Râde agitat înainte să continue:

— E prima ta vizită în Elve...

Sfârşitul întrebării sale se pierde. Privesc cu groază cum virează din calea unui tir care vine spre noi şi se apropie mai tare de marginea şoselei înguste şi şerpuitoare de pe versantul muntelui. Nu este nicio barieră spre abisul care aşteaptă jos şi simt cum trupul mi se încordează când apuc strâns mânerul portierei. Toţi muşchii se transformă în sticlă în timp ce maşina o ia la dreapta. îmi închid ochii şi aştept impactul. Timpul se mişcă în reluare, iar eu sunt pregătită să aud ţipetele. Să văd lumea în ceaţă. Să aud pocnitura asurzitoare a declanşării airbagurilor. Să simt durerea.

Pentru o fracţiune de secundă, mă simt euforică. Poate nu voi supravieţui de data asta.

În schimb, simt cum mașina virează din nou la stânga, îndepăr- tându-se de pericol, apoi totul revine la normal, în timp ce șoferul își continuă râsul agitat. Claxonează prea târziu, când tirul e doar un punct în depărtare, și îl surprind uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

— Șoferi nebuni, spune el, cu un zâmbet plin de regret.

Nu îi zâmbesc înapoi, ci ating agitată cu degetele mucliile roase ale centurii de siguranță și-mi întipăresc pe chip cea mai neiertătoare privire.

— Ține-ți ochii la drum! mă răstesc la el.

ÎN ORA CARE URMEAZĂ, ȘOFERUL ÎNCEARCĂ DIN NOU SĂ INTRE într-o conversație cu mine, însă de această dată îl ignor și nu mă

obosesc să-mi ascund ostilitatea. Nu privesc la munţii elveţieni care ne înconjoară, doar încerc să-mi reanimez braţele îngheţate de frică, încerc să nu mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Sau la acea parte din mine care, pentru o clipă, ar fi întâmpinat-o cu bucurie.

În schimb, mintea mea e ocupată cu o amintire de acum opt luni, când, într-o dimineaţă, m-am trezit într-un spital din California şi am auzit voci. Maică-mea şi una dintre asistente încercau — nu foarte tare — să vorbească şoptit.

— Psihiatrul fiicei dumneavoastră, doctorul Burns, vrea să o mai ţinem pe Cara sub observaţie câteva nopţi, a spus asistenta.

Maică-mea, probabil enervată de inconvenienţa şederii mele prelungite (spitalul se afla la o oră distanţă de zona în care locuiam noi), a răspuns supărată:

— De ce naiba ar mai fi nevoie să stea? Rănile ei sunt fizice şi, după cum a spus chiar doctorul azi dimineaţă, relativ minore. Faptul că a scăpat doar cu o mână ruptă e un miracol în sine. Dar a scăpat — acum, că e destul de sănătoasă pentru a merge acasă, acolo am de gând s-o duc.

— Totuşi, tocmai asta e problema, doamnă Cooper...

— Doamna Blair, a întrerupt-o mama, cum făcea mereu când oamenii o strigau pe numele tatălui meu.

Nu-i luase mult să se recăsătorească după ce plecase tata, dar chiar şi în lunile de interimat, cum îmi place mie să le spun, revenise la numele de domnişoară.

— îmi pare rău, doamnă Blair, a continuat asistenta, dar doctorul Burns nu este convins că fiica dumneavoastră *este* sănătoasă. Îi e teama ca nu cumva Cara să se gândească la sinucidere.

Aproape că îmi pot imagina cum ochii maicămii s-au deschis larg, îngroziă de ce a auzit, apoi s-a uitat în jur să verifice că nu era nimeni prin apropiere.

— Fiica mea *nu* e sinucigaşă!

În apărarea ei, vocea asistentei a rămas neschimbată.

— Nu ar fi deloc surprinzător dacă ar suferi de o formă de stres post-traumatic. Cara a trecut printr-o experienţă foarte tulburătoare.

A urmat o pauză lungă, cât timp mama a procesat cuvintele asistentei.

— E o boală mintală, a continuat asistenta.

— Ştiu ce este, doar că nu mai vreau să aud nimic altceva, a intervenit mama. Eu sunt tutorele ei legal, aşa că daţi-mi toate formularele de care am nevoie ca să o iau de aici. Boală mintală! *Serios?* Este în stare de şoc, nu bolnavă mintal.

— Aţi face asta împotriva sfaturilor medicului, a avertizat-o

asistenta. Ar trebui să semnaţi un consimţământ.

Răspunsul mamei a fost unul tăios, lăsând la o parte orice încercare de a mai şopti.

— Atunci aduceţi-mi acest consimţământ.

În retrospectivă, două elemente ale acestei conversaţii ies în evidenţă. În primul rând, faptul că rănile mele erau descrise ca fiind fizice. Durerea fizică de a-mi fi rupt mâna în patru locuri era o nimica toată comparată cu cealaltă durere pe care o experimentam zilnic, atunci când îmi aminteam ce altceva fusese rupt în noaptea aceea — ceva ce şuruburile metalice nu puteau repara. În al doilea rând, faptul că aceste răni şi constelaţia nemărginită de vâ- nătăi

care îmi acopereau corpul erau descrise ca fiind minore. Nu simţeam că lucrurile legate de accident ar fi fost minore, şi să le categorisești așa era de parcă le-ai fi minimalizat, parcă ai fi făcut să pară ca şi cum, în schema generală a lucrurilor, nu ar fi contat.

Totuşi, acum mă întreb dacă ceea ce ar fi trebuit să reţin din conversaţia lor nu era felul în care m-a făcut să mă simt, ci ceea ce s-a spus de fapt. La urma urmei, ce adolescent de şaptesprezece ani *vrea* să moară? Tot ce ştiu e că nu-mi pot permite să devin acea persoană. Pur şi simplu nu pot.

Ochii mei rămân lipiţi de scaunul din faţă. Nu vreau să risc să mă uit la peisajul care trece în viteză

pe geam. Faptul că am ajuns atât de departe în această călătorie este un miracol. Chiar şi aşa, sunt la limita rezistenţei mele şi mă liniştesc când îmi dau seama că maşina încetineşte. De îndată ce oprim, mă arunc afară din maşină şi îmi ascund mâinile la spate, să nu vadă şoferul că încă îmi tremură.

— Destinaţia dumneavoastră, spune el, arătând spre clădirea uriaşă.

Seamănă mai mult cu un palat rusesc decât cu o şcoală: o faţadă plată de un albastru deschis şi cel puţin şase etaje, cu trei domuri aurii pe acoperiş. În jurul ferestrelor simetrice, de modă veche, se pot observa urmele aceleiaşi vopsele aurii scorojite, iar la parter ies în afară marchize

în dungi verzi şi albe. Mă întorc cu spatele la clădirea extravagantă şi mă uit la privelişte. În dreapta mea se află un telescaun. Urmăresc cablul pe care stau suspendate compartimentele neclintite până când este înghiţit de un orăşel mic de pe versantul unui munte din apropiere.

Acum, că picioarele mele sunt pe teren solid, coborârea dintre cele două culmi nu pare atât de periculoasă. Totuşi, cumva, chiar şcoala în sine pare să fie un risc de siguranţă; e periculos de aproape de marginea muntelui, având doar un gard de fier de un albastru şters, care vine până la brâu, pentru a ţine pe toată lumea înăuntru. Chiar şi aşa, în timp ce observ curburile elaborate ale metalului, mi se pare

mai mult un element decorativ decât unul protector.

— Vreţi să vi-l duc eu? mă întreabă şoferul când îmi descarcă bagajul.

— Mă descurc, îi spun eu repede, trăgând din mâinile lui singura geantă pe care am adus-o cu mine şi aruncând-o pe umăr.

În ultimul moment mă uit în urmă şi şoptesc şovăielnic:

— Mulţumesc!

Pare surprins, aşa că mă întorc cu spatele la el şi mă îndrept spre intrare. În timp ce mă apropii, două persoane ies în evidenţă: o fată şi un băiat cam de vârsta mea. Fata are un păr lung, roşcat-închis, ce îi trece de umeri. Pielea ei e albă, ca a mea, dar e acoperită de pistrui. Băiatul de lângă ea e deşirat şi cel

puțin cu un cap mai înalt, dar cu o față rotundă, copilăroasă, și părul blond-deschis.

— Lasă-mă s-o duc eu, spune băiatul, arătând spre geanta mea.

Cuvintele lui sună ciudat și neobișnuit, afectate de un alt accent — probabil scandinav.

— Mă descurc, zic eu, iar apoi o regret imediat.

Exact asta mi-a spus mama să nu fac. *Va fi un început nou pentru tine,* a explicat ea. *Nimeni nu te va cunoaște acolo — poți fi din nou tu însăți.* Cuvintele ei au extins ce mai rămăsese din flacăra revoltei mele. Cu siguranță știe și ea la fel de bine ca mine că nu există cale de întoarcere. Cu toate că acum, în ciuda faptului că nu-mi pot imagina cum voi reuși asta, decid să

încerc să par normală în faţa acestor străini. Nu pot zâmbi, aşa că îmi schimb expresia în cea mai senină grimasă pe care o am.

Bun venit la Şcoala Speranţa! spune fata

.2

— Toată lumea e în conservator - de aceea e atât de liniște, spune fata cu o urmă vagă de accent franţuzesc, aproape imperceptibil. Eu sunt Ren, apropo, iar el e Fred.

Gesticulează spre băiatul înalt şi blond care începe să mă salute uşor cu mâna şi apoi o retrage în jos pe lângă el, de parcă s-ar fi răzgândit.

— Cara, spun eu, iar ei dau din cap la unison.

Desigur că ştiu asta: fac parte din comitetul meu de întâmpinare. Mă întreb oare cam câte lucruri ştiu despre mine.

— După cum spuneam, toată lumea e la pregă, aşa că e momentul perfect pentru un tur.

— Pregă?

— Vai, scuze! Tot timpul uit că unele cuvinte pe care le folosim sună puţin ciudat! exclamă ea, cu o seninătate ce pare să fie sinceră.

Nu pot să nu mă gândesc că este neobişnuit de frumoasă — doar că nu într-un mod evident. De la aşteptatul afară în frig, obrajii ei de porţelan au o tentă roz, singura pată pe pielea ei altfel perfectă. E minionă, cu un chip suplu şi rotund, cu ochii ca de ciocolată care o fac să pară foarte ambiţioasă.

— Doamne, îmi pare rău, acum te fac să te simţi şi mai înstrăinată pentru că eşti nouă...

— Ren, relaxează-te! spune Fred.

E atât de înalt, încât ea pare minusculă în comparaţie cu el, iar când vorbeşte gesticulează ciudat din mâini, de parcă nu ar şti ce să facă cu nişte braţe atât de lungi şi fusiforme.

— Scuză-mă, spune ea, mereu vorbesc la un milion de kilometri pe oră când sunt agitată...

— Pregă înseamnă temele pentru acasă, intervine Fred, deodată pragmatic, scutind-o de ceea ce îmi imaginez că ar fi fost o explicaţie lungă. E între şapte şi opt în fiecare seară. Toate grupurile de an fac pregă în conservator, aşa că vom avea frâu liber pentru următoarele aproximativ patruzeci şi cinci de minute. Mă gândesc că ar trebui să începem. Lasă-ţi geanta aici şi ne vom întoarce după ea în scurt timp.

Ren priveşte recunoscătoare în timp ce îmi las geanta să alunece de pe umăr şi îl urmez pe Fred în şcoală.

PATRUZECI ŞI CINCI DE MINUTE NU E DELOC SUFICIENT TIMP PENTRU a face un tur al locului. începem la parter, târâindu-ne pe podele din lemn închis la culoare spre sălile de clasă. La fel ca prima mea impresie în ansamblu despre şcoală, nu este nimic generic în aceste încăperi. Fiecare este complet diferită — un amestec de mobilă ciudată de modă veche şi diferite amplasări de câte zece bănci în fiecare clasă. Toate par să aibă un şemineu sau o sobă pe lemne care dau ultimele răsuflări de căldură la sfârşitul zilei.

Toate lucrurile de aici contrazic total ideea de şcoală cu care sunt eu obişnuită — detectoarele de

metal de acasă, perchezițiile de rutină ale dulapurilor, scaunele de plastic și holurile albe. Mă derutează, deviind de la ceea ce am învățat până acum, și îmi fac starea mea deja fragilă mai greu de controlat.

În cele din urmă ieșim în spatele clădirii, într-o curte mare și pătrată, lucioasă din cauza gheții. Acum observ că școala a fost construită într-o formă extinsă de U, iar această curte este centrul acestui U. Pe trei părți este împrejmuită cu șase etaje de clădire, al patrulea perete dând spre terenul tot mai întunecat. O potecă iluminată este vizibilă doar printr-o arcadă de piatră sculptată în centru. îmi dau seama instantaneu ce au vrut să spună prin conservator. În partea centrală a clădirii, peretele din spate, care se înalță pe cel puțin cinci etaje, a fost înlocuit cu unul de sticlă, alcătuit din sute de geamuri individuale. Din loc în loc, câteva dintre panourile din sticlă transparentă au fost înlocuite de panouri colorate. Iluminată din interior, prin sticlă pot vedea interiorul unei vechi biblioteci, care nu a fost împărțită pe etaje.

— Conservatorul, spune Fred.

Îl simt cum se uită atent la mine când dau din cap, întor- cându-mă cu spatele la alte numeroase perechi de ochi care sunt cu siguranță ațintite spre noi.

— Câți elevi sunt aici?

— Puțin peste două sute.

— Atât de puțini! zic eu.

Acasă erau mai mulți decât atât doar în grupul anului meu.

— Vei descoperi că asta nu este singura diferenţă aici.

— Sala de sport e acolo, spune Ren, ghidându-mă spre arcada de piatră şi arătând cu degetul spre o structură modernă din depărtare, vizibilă doar parţial printre copacii deşi. Şi apoi, pe aici e sala de mese, continuă ea, împingând cu putere uşile duble, care nu se clintesc. La naiba!

Fred fuge până la fereastra conservatorului pentru a-i atrage atenţia cuiva, iar eu încep să-mi frec încheieturile împotriva frigului aspru.

— În mod normal nu ninge în această perioadă a anului, spune Ren, gesticulând spre fulguiala care pluteşte leneşă în jurul nostru şi începe să se adune pe pervazul ferestrelor. De obicei ajungem în noiembrie şi tot mai vedem un pic de verdeaţă.

Fred se întoarce la noi exact când uşa cedează. Un băiat brunet o ţine deschisă pentru noi.

— A, cine altcineva să fie dacă nu noua noastră prizonieră — transferul din Statele Unite, spune el cu vocea groasă şi surprinzător de plină de subînţeles.

Trec pe lângă el, înăuntru la căldură, privindu-l cu atenţie numai după ce am intrat. E înalt, cu pielea măslinie, cu pomeţii ridicaţi şi ochii de un verde mlăştinos. Prin minte îmi trece ca un fulger gândul că l-aş cunoaşte, însă îl resping, deoarece cu siguranţă nu l-am mai întâlnit până acum.

— Tu eşti din California, nu-i aşa? întreabă el, privindu-mă

Rup contactul cu ochii lui, dând o dată din cap, iar Ren ne face cunoştinţă de îndată.

— Cara, el este Hector. E în anul nostru.

Eu mormăi un scurt şi indiferent:

— Bună.

— Ei bine, ar trebui să mergem. încă mai avem de mers până la cămine înainte să se termine prega, spune Ren, iar eu mă bucur de diversiune.

Cu toate că băiatul nu a mai spus nimic altceva, simt cum ochii lui mă analizează. Pentru o secundă mă gândesc să îl avertizez că nu îi va plăcea ce va descoperi la mine.

— Ai dreptate, spune Fred, întorcându-se să-l bată pe celălalt băiat cu palma pe umăr într-un gest frăţesc. Mulţumim, Hec!

Hector nu se întoarce în timp ce merge ţanţoş spre conservator, în schimb ridică o mână în aer în semn de nepăsare. îşi menţine tonul vocii, ceea ce-mi dă de înţeles că e foarte sigur pe el, de parcă nu trebuie să-şi facă griji că vorbele lui vor ajunge la urechile noastre.

— Orice pentru tine, Fred.

Mă întorc spre sala de mese, bucuroasă că a plecat. Pereţii sunt decoraţi cu lambriuri groase şi închise la culoare, iar zeci de mese rotunde, acoperite cu feţe de masă albastre cu auriu, sunt răspândite în sală, deja aranjate pentru micul dejun. Mă uit în jur,

întrebându-mă unde e zona de servire, aşteptându-mă să văd teancuri de tăvi, casierii... ceva familiar. Aş putea la fel de bine să fiu într-un restaurant.

Fred îşi drege gâtul.

— Masa e la opt dimineaţa, la douăsprezece şi jumătate şi la şase seara. Ah, şi ceaiul de seară se serveşte în conservator — lucru care, dacă îl întrebi pe director, nu este negociabil.

îmi ridic sprâncenele.

El îmi zâmbeşte scurt pentru prima dată.

— Vei vedea. Oricum, Ren îţi va arăta căminul — eu nu am voie în aripa fetelor —, dar o să ne mai vedem.

— OK, mulţumesc! spun eu sec.

Când nu-l mai văd, mă cuprinde un sentiment de groază. Acum, că aproape s-a terminat turul, realitatea începe să se concretizeze. Şi realitatea tuturor acestor persoane, locuri şi reguli noi este inevitabilă. Când ajungem înapoi în sala principală, îmi iau geanta de după uşă şi o urmez pe Ren spre un lift vechi, o cuşcă aurită în mijlocul unor scări mari, care urcă spiralat în jurul ei ca un arc. În ultima clipă încremenesc, atrăgându-i atenţia în timp ce ea cheamă liftul.

— E totul în regulă? mă întreabă ea.

— Câte etaje în sus mergem? Ţin privirea fixată pe scări. Am putea să nu..., îmi las cuvintele să se stingă, stânjenită.

Preț de o clipă se uită confuză la mine, apoi, odată cu zgomotul sosirii liftului, face semn spre geanta mea şi spune:

— Dă-mi-o mie şi o trimitem sus cu liftul.

Ea închide uşile şi privim cum ascensorul urcă deasupra capetelor noastre.

începe să urce scările, iar eu o urmez cu admirație. Câți alţi oameni n-ar fi întrebat de ce nu vreau să urc în lift? Decid să încerc să par mai drăguță, chiar dacă e numai pentru ea, deoarece nu se plânge în timp ce urcăm şase rânduri de scări până la ultimul etaj.

— Partea stângă e pentru băieți, spune ea, gâfâind când îmi ridică geanta. Partea dreaptă e pentru noi.

Intrăm pe coridorul fetelor, un hol lung cu un covor albastru, cu uşi de o parte şi de alta. Un semn tipărit cu numele locuitorilor este lipit pe mijlocul fiecărei uşi. Ren mă conduce până la capătul coridorului, unde numele meu a fost scris în grabă, de mână, sub un singur alt nume: *Berenice de Laure.*

— Tu vei sta cu mine, mă informează ea, analizându-mi reacţia cu atenţie. Sper că nu e o problemă.

— Asta înseamnă că ai tras paiul scurt, concluzionez eu, sec, într-o încercare penibilă şi lipsită de entuziasm de a face o glumă.

Ea o ignoră.

— Trebuie să-i ajut pe cei din anii mai mici să se pregătească de culcare. Te las să-ți desfaci bagajele, dar mă întorc imediat.

O privesc cum pleacă, descurajată. Nu m-am gândit că voi împărți camera cu cineva. Când intru, mă simt de parcă am intrat într-o cabană. Două paturi suspendate stau de o parte și de alta a camerei, cu scări din lemn care urcă la ele și birouri sculptate în golul de dedesubt. În afară de un teanc ordonat de haine ce reprezintă uniforma mea, biroul meu e gol. Cel de pe partea lui Ren este haotic — o planșă de plută deasupra mesei este acoperită cu fotografii care trec de ramă și sunt lipite și pe perete. Urmăresc cu degetul fețele din poze. Chipul lui Fred este prezent frecvent, la fel și al celuilalt băiat, Hector, care ne-a deschis ușa sălii de mese. În mijlocul biroului stă o fotografie cu o ramă argintie din care două persoane, probabil părinții lui Ren, mă privesc. Mă întorc cu spatele, dându-mi seama cât de diferită va fi partea mea de cameră după ce voi termina de despachetat. Am adus o singură fotografie cu mine. Și nu e una pe care vreau să o expun.

Nu mă grăbesc să desfac bagajul, ci îmi pun pantalonii pe umerașe și îmi împerechez pantofii să stea la același nivel pe podeaua șifonierului. Când aud pălăvrăgeala zgomotoasă și fără sens prin crăpăturile ușii, e clar că prega s-a terminat.

La o jumătate de oră după plecarea lui Ren, aud o bătaie fermă la ușă, apoi cineva o deschide înainte ca eu să pot răspunde. Intră o doamnă dolofană și vârstnică.

— Tu trebuie să fii Cara, spune ea, cu un accent australian.

Vocea ei este solemnă şi răguşită. Pentru un moment mă întreb
dacă va fi una dintre profesoarele acelea odioase din cărţile pe care le citeam când eram copil. Apoi, când privirile ni se întâlnesc, ceva din caracterul ei se înmoaie. Are ochii de un albastru minunat ca de toporaş, tineri şi uneltitori, în ciuda feţei sale ridate şi a părului său sur şi des, tuns scurt.

— Eu sunt Madame James, supraveghetoarea voastră. Eu voi fi responsabilă de îngrijirea ta pastorală cât timp vei sta la noi. îmi pare rău că nu am fost prezentă să te întâmpin când ai ajuns — sper că Ren şi Fred ţi-au făcut un tur.

— Da.

— Ren e o persoană bună pe care să o ai prin preajmă. Va avea grijă de tine. Madame James arată spre teancul de haine de pe birou. Văd că ai primit uniforma — asta e bine. Ren îţi va arăta restul lucrurilor. Dar dacă ai întrebări sau eşti îngrijorată din cauza oricărui lucru, vino la mine. Camera mea e chiar sub aceasta, la etajul al cincilea, iar uşa mea e mereu deschisă.

îşi înclină capul, analizându-mă cu o expresie asemănătoare milei; eu îmi feresc imediat privirea.

— Ce îmi doresc, mai presus de orice, este ca tu să fii fericită aici. Nu avem prea mult timp la dispoziţie cu tine, aşa că va trebui să profităm cât este vreme.

— Voi sta un an întreg aici, îi zic eu, încă privind în altă parte.

— Va trece repede, dragă. Un an e o nimica toată.

Simt cum îmi cade faţa. Un an înseamnă *totul* Dacă mă gândesc la toate lucrurile care s-au întâmplat în ultimul an... Dacă mă gândesc cât de lungi mi s-au părut ultimele luni...

Ren deschide uşa, iar Madame James o ia ca pe un semn că trebuie să plece. Simt că îşi spun ceva fără cuvinte, aşa că mă întorc şi încep să-mi despăturesc şi reîmpăturesc uniforma. Sunt două fuste bleumarin din moleschin, care cred că îmi vor ajunge puţin deasupra genunchiului, la fel ca fusta lui Ren, patru cămăşi albe cu mâneci lungi şi gulerul curbat, două pulovere bleumarin cu gulerul rotund şi vreo câteva perechi de dresuri albastru-închis.

— E un stil bun, zice Ren, cu un zâmbet ironic, venind lângă mine. Expresia ei se înduplecă. Probabil vrei să faci o baie după o călătorie atât de lungă — hai să-ţi arăt unde este baia.

O urmez înapoi pe coridor. De data asta e plin de fete, zăbovind şi pălăvrăgind cu uşile deschise. Când trecem pe lângă ele, râsul li se potoleşte, iar eu simt o mulţime de priviri curioase care îmi urmăresc fiecare pas. Ren deschide o uşă pe jumătate, nea- cordându-le atenţie. Cel puţin zece chiuvete sunt aliniate pe un perete, vizavi de un rând de căzi fără perdele. Lipsa de

intimitate mă sperie; mă aşteptam cel puţin la o cabină de duş.

Când intrăm, două fete îşi înfăşoară prosoapele mai strâns în jurul lor.

— Puteai să baţi la uşă, spune una dintre ele, cu un accent american arogant.

— Scuze, îi răspunde Ren, însă nu sună de parcă i-ar părea rău. Ea e Cara; îi fac un tur al locului.

Fata care a vorbit se uită când la Ren, când la mine, cu o expresie pe care nu o pot descifra.

— Eu sunt Joy, spune ea în cele din urmă. Ea e Hannah, continuă, gesticulând leneş spre cealaltă fată, care ne priveşte serioasă.

E ciudat că amândouă au părul negru şi drept, iar eu le recunosc ca fiind fetele pe care le găseşti în orice şcoală — cele populare. Văzându-le aici şi judecând după cum se holbează, e clar că Ren nu e una dintre ele. Surprinzător, am un sentiment instantaneu şi instinctiv de loialitate faţă de Ren, aşa că în loc să încerc că mă împrietenesc cu ele, cum sunt sigură că ar trebui să fac cu toată lumea în acest moment, mă holbez şi eu, şi intenţionat nu spun nimic.

Le văd exact aşa cum sunt — la urma urmei, cine altcineva le-ar cunoaşte mai bine decât mine? Până acum nouă luni eram şi eu ca ele. E vag reconfortant să descoperi că până şi la opt mii de kilometri distanţă de casă unele lucruri nu se schimbă. Totuşi, acum, complexul lor de superioritate — ideea că totul li se cuvine — mă dezgustă. Ştiu cum stă treaba:

aşteaptă să răspund, ca apoi ele să poată evalua unde e locul meu în ierarhie, dacă merită să se împrietenească cu mine sau nu. Când nu o fac, Joy, prima fată, îşi mijeşte ochii.
Mă întorc spre Ren.
— Nu sunt duşuri?
Ea clatină din cap.
— Aş putea păzi uşa.
— Ei bine, dacă voi două vă cuibăriţi aici, toate vom avea motiv de discuţie, spune Joy, făcându-i semn celeilalte fete să o urmeze pe coridor.
Când trece, pune mâna pe braţul meu, ceea ce presupun că ar trebui să fie un gest de prietenie. Eu mi-l retrag şi îl acopăr posesiv. Ea ridică din umeri.
— Sau poate îţi plac lucrurile de genul ăsta…
Mă întorc spre Ren, ai cărei ochi ciocolatii sunt speriaţi şi larg deschişi când uşa se închide în urma lor.
— Răspunsul tău la replica ei a fost un test, spune ea şoptit, un test pe care tocmai l-ai picat.
Clatin cu indiferenţă din cap.
— Nu-ţi pierde timpul îngrijorându-te pentru mine.
După o baie foarte rapidă, în timpul căreia Ren a citit, cu spatele la mine şi cu picioarele lipite de uşă pentru a împiedica pe altcineva să intre, ne aşezăm în pat. Lumina noastră este deja stinsă, înainte ca Madame James să vină să dea stingerea la ora unsprezece.
În întuneric, îmi apăs faţa cu palmele şi mă întreb dacă acum e momentul în care voi vărsa câteva lacrimi. În mod previzibil, nu se iveşte niciuna, însă tristeţea este

atât de acută, încât simt că m-ar putea sufoca. Strâng din ochi şi încerc din nou în zadar să blochez totul, în schimb aud cum respiraţia lui Ren se uniformizează şi urmează acelaşi ritm regulat în timp ce este atrasă de refugiul somnului. Voi fi şi eu acolo curând, îmi promit. Nu va mai dura mult până când voi fi cuprinsă de neantul fără durere. Cu toate astea, somnul nu pare să fie destul de aproape aici; mintea îmi vuieşte, plină de întrebări. Cum voi putea să-mi maschez tristeţea aici? Cum le voi răspunde întrebărilor despre cum de am ajuns aici abia în ultimul an de şcoală? Ce se întâmplă dacă vom merge undeva cu maşina din nou?

Nu pot. Nu pot. *Nu pot.*

Cobor scara şi, încercând să nu fac prea mult zgomot, cotrobăi prin borseta de toaletă. Somniferele pe care doctorul mi le-a prescris în California nu sunt aici; mama trebuie să le fi scos, după ce eu le-am pus în bagaj. Mă lupt cu impulsul de a urla, înainte ca, plină de furie, să mă întorc înapoi în pat.

Forme nedefinite prind viaţă în internat prin bezna nopţii. Când îmi las ochii să se obişnuiască cu ea, număr zece stele turcoaz ce strălucesc în întuneric, lipite pe tavan, deasupra patului lui Ren. încep să le număr din nou şi din nou, cum obişnuiam să număr oi imaginare când eram copil, alinată şi plictisită de monotonie.

După ceea ce par a fi ore întregi de timp mort, în cele din urmă întunericul mă cuprinde.3

Somnul meu este surprinzător: intermitent şi temporar. înainte să fi ajuns aici a fost întotdeauna totul sau nimic. Nimicul a fost primul. În unele dintre zile existau clipe, fix înainte de a mă trezi, înainte ca ochii să mi se focalizeze, când aproape că mă simţeam relaxată. Asta era înainte de val, înainte ca izbitoarea conştientizare a ceea ce se întâmplase să năvălească asupra mea. Celelalte zile erau mai groaznice. Zile în care mă trezeam direct din visuri, din reconstituirile acelei nopţi.

În acele zile mă trezeam urlând.

Când am ajuns acasă de la spital şi a trebuit să dorm fără niciun calmant, am decis repede că nu puteam să mă las să îndur niciunul dintre aceste scenarii, în schimb risipindu-mi o bună bucată din viaţă nedormind de teama amintirilor, de teama că va trebui să trec din nou prin acel moment. Însă nesomnul nu a ajutat: faptul că stăteam trează atât de mult timp

distorsiona totul. Aveam momente în care eram sigură că înnebunisem — că eram destul de nebună pentru ca mama să mă ducă înapoi la urgenţe, unde îmi dăduseră somnifere destul de puternice, încât să fie siguri că somnul meu era lipsit de vise. Şi, pentru o perioadă, somnul fără vise devenise un loc în care să mă ascund. Era o frumuseţe infinită în a nu-mi aminti, în a nu trebui să înfrunt ceea ce devenise viaţa mea. Cu toate că mama începuse să-mi raţionalizeze somniferele, somnul devenise locul meu de consolare.

Dar astăzi, în timp ce soarele dimineţii începe să pătrundă printre despărţiturile perdelelor, abandonez orice încercare de a dormi. Trezitul e uşor. Poate e de la efectul decalării fusului orar sau poate e de la incertitudine. Tot ce ştiu e că nu mai pot sta aici prea mult timp.

Mă uit la braţele mele goale deasupra plăpumii care mă prinde sub ea. În semiobscuritatea camerei, cicatricea mea este cu atât mai evidentă; o linie vişinie crestată de la încheietură până la cot; un memento că sunt aici şi am fost acolo. Trebuie s-o acopăr cu orice preţ. Era întuneric când Ren şi cu mine ne-am pus pijamalele aseară, dar tot a fost neglijent din partea mea. Mă uit la Ren, netulburată şi adormită, şi mă gândesc la amabilitatea ei de aseară. Nu trebuie să-mi las garda jos cu ea sau cu oricine altcineva, altfel acest experiment al maică-mii nu va mai avea niciun sens.

E devreme, dar tot mă îmbrac repede şi mă îndrept spre baie. După cum mă aşteptam, este goală; totuşi, în ciuda faptului că în sfârşit sunt — cu adevărat

— singură, mă simt claustrofobă. Deschid puțin fereastra și las aerul rece să pătrundă în încăpere. Caloriferul de sub fereastră este pornit, așa că stau cu spatele pe el și îmi deschid telefonul pentru prima dată după zbor. Vibrează cel puțin un minut, umplându-se de mesaje. Derulez absent printre ele; toate sunt de la mama. Desigur că sunt. Am pierdut de mult speranța că ar putea fi de la altcineva. Șterg mesajele vocale fără să le ascult și intru pe ultimul mesaj scris.

Am vorbit cu cei de la școală. Au spus că ai ajuns în siguranță. N-ar strica nici un mic semn că mi-ai primit mesajele, Cara.

Știu că le-ai primit xxx

Scriu rapid un răspuns pentru a o calma.

Sunt aici, ceea ce știi deja. Ce altceva ai vrea să mai spun?

Știe la fel de bine ca mine că nu mai este *nimic* altceva de spus.

Trimit mesajul înainte să am timp să mă gândesc prea mult și citesc mesajele de dinainte, clătinând din cap în timp ce ele devin din ce în ce mai alarmate.

Ai ajuns?

Trimite-mi un mesaj când aterizezi.

Dragă! Unde ești?

Le șterg pe toate. *Nu uita că tu m-ai trimis aici, mamă. Cum se împacă grija ta cu faptul că ți-ai izgonit singura fiică la peste opt mii de kilometri de tineP*

Acum, că am golit mesageria până a mai rămas o singură conversație, ultimul mesaj pe care l-am primit a fost anul trecut în decembrie.

Vin să te iau la 8.

O sun. Intră direct căsuţa, vocea triluindu-i într-o combinaţie de râset şi ruşine.

Bună! Aţi sunat-o pe G. Nu sunt aici — evident —, dar ştiţi ce aveţi de făcut. Biip.

închid. Apoi sun din nou. După a zecea oară, mâinile îmi tremură atât de tare, încât trebuie să pun telefonul jos pe podea. îmi las capul pe genunchi şi inspir adânc, cum m-a învăţat unul dintre numeroşii psihiatri la care am fost. M-am tot perindat pe la o serie de cabinete anul trecut. Mama, o adeptă categorică a şcolii de self-help, a cedat în cele din urmă la insistenţele tatălui meu vitreg.

— Nu e sănătos să petreacă tot timpul în camera ei. Nici măcar nu a plâns de când s-a întâmplat, nu-i aşa? Are nevoie de cineva — oricine — cu care să vorbească, având în vedere faptul că nu vrea să vorbească cu tine sau cu mine.

Aşa că m-au trimis să petrec multe ore insuportabile în faţa unui psihiatru, al cărui singur obiectiv era să mă facă să-mi las garda jos, disperat să-şi dea seama ce era în capul meu.

Şedinţele m-au învăţat câteva lucruri:

1. Psihiatrii vor progres, iar progresul poate fi fabricat.
2. Psihiatrii pot fi înlocuiţi şi, de vreme ce mama oricum nu crede în ei, a devenit uşor să o conving să renunţăm la unul când mă săturam de el.

Şi, în sfârşit:

3. Uneori, doar uneori, spun ceva important care funcţionează. Cum ar fi: pune-ţi capul între genunchi şi respiră adânc, până îţi recuperezi controlul.

Totuși, pentru a menține punctele I și 2 este foarte important ca punctul 3 să fie păstrat secret față de acel psihiatru, pentru a evita un nou val de psihanaliză. Iar psihanaliza trebuie evitată cu orice preț.

Se aude un zgomot pe hol. Mă uit din nou la telefon, aprin- când ecranul. Este ora 7.30 dimineața — mult mai târziu decât aș fi crezut. Mă ridic tremurând de pe podea și, când mă îndrept spre cameră, mă întâlnesc cu Madame James.

— Ce devreme te-ai trezit! zice ea veselă, bătând cu pumnul într-o ușă din cămin. Trezirea, fetelor!

Privirea îi cade pe telefonul din mâna mea.

— A, mă tem că va trebuie să mi-l dai mie. Trebuia să ți-l iau aseară. Avem o regulă împotriva telefoanelor aici, dar este o cabină telefonică în camera de zi, pe care o poți folosi dacă vrei să dai un telefon în afara orelor de școală.

1-l înmânez de bunăvoie. De fapt, o parte din mine se simte ușurată.

— Vrei să-ți notezi niște numere de care ai avea nevoie înainte să-l iau? întreabă ea, surprinsă.

Probabil că majoritatea elevilor se împotrivesc mai tare. Totuși, majoritatea elevilor probabil au persoane cu care vor să țină legătura. Clatin din cap.

— Bine, atunci. Să ai o zi bună!

încerc să-mi schimb expresia pentru a-i imita entuziasmul, apoi mă duc să o caut pe Ren.

AM CRESCUT ÎNTR-O CASĂ ÎN CARE MICUL DEJUN ERA O MASĂ LUATĂ în tăcere. Era singura perioadă a zilei în care mama, care ar pălăvrăgi bucuroasă în restul zilei, nu putea rosti niciun cuvânt. Aşa că am considerat mereu că este o perioadă sacră, o perioadă în care chiar şi cea mai vagă idee de conversaţie este întâmpinată cu o privire ostilă. Totuşi, aici, aceste reguli nu se aplică. Sala de mese este plină de viaţă, iar când trec pe lângă mesele gălăgioase cu capul plecat, nu pot decât să mă simt depăşită de situaţie.

Ne oprim lângă o masă liberă pentru patru persoane şi aleg scaunul cu faţa spre fereastră, unde o să stau cu spatele la restul sălii. Ren arată spre pereţii cu lambriuri închise la culoare care, de aseară, au fost împodobiţi cu un şir de steaguri franceze în

— Credeam că limba principală de aici este engleza? întreb eu, alarmată.

Acesta a fost, de fapt, primul meu argument când eram în California. I-am spus mamei că nu ar fi fost posibil să merg la o şcoală în Elveţia. Nu am fost niciodată bună la limbi străine — oare îi păsa atât de puţin de mine, încât să mă trimită într-un loc unde nu puteam să mă înţeleg cu nimeni?

— Da, este, zice Ren calmă, dar aici sunt elevi din peste treizeci şi una de ţări diferite. Fiecare săptămână este dedicată uneia dintre aceste culturi. Avem activităţi speciale, iar personalul bucătăriei îşi modifică meniurile corespunzător. Săptămâna aceasta

este săptămâna franceză, îmi zâmbeşte ea, voioasă. Cea mai tare!

Mă uit la masă şi, într-adevăr, un coş cu croasanţi şi mini brioşe stă pe mijloc. încerc să localizez sursa lor, însă, la fel ca aseară, încă nu văd niciun semn de zone de servire sau de tăvi, sau ceva — orice — familiar. O femeie care poartă un şorţ albastru-des- chis se plimbă printre mese, umplând coşurile goale dintr-o farfurie argintie de servire, pe care o ţine între mână şi şold.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, spune Ren, întinzând mult gem de caise pe un corn. Trebuie să fim în amfiteatru la opt şi un sfert, aşa că mai bine ai înfuleca ceva cât mai poţi.

— Ce se întâmplă la opt şi un sfert? întreb eu într-o doară, în timp ce-mi torn un pahar de suc pentru face ceva cu mâinile.

Ia o gură mare din corn înainte să vorbească:

— întâlnirea de luni. E ca o adunare: toată şcoala se adună la un loc, iar directorul trece în revistă lucrurile importante din săptămâna ce urmează.

O altă oportunitate pentru ca întreaga şcoală să se holbeze la fata cea nouă, atunci. Ren trebuie să-mi observe schimbarea expresiei, pentru că adaugă:

— Nu-ţi face griji. Vom fi discrete.

Şi se ţine de cuvânt. Când plecăm din sala de mese şi ajungem afară, mergând pe sub arcada de piatră şi pe aleea pe care am văzut-o aseară, Ren nu face nimic care să atragă atenţia asupra noastră.

Avansăm spre sala de sport, o ocolim în ultima clipă şi intrăm într-o altă structură modernă, aflată fix pe marginea muntelui. La fel ca sala de sport, este camuflată de o deasă formaţiune de conifere sempervirescente, care arată de parcă ar fi fost acoperite cu zahăr pudră. Mă întreb dacă aceste două clădiri moderne sunt ascunse intenţionat, pentru a nu avea niciun impact asupra impresiei de şcoală de modă veche.

Mi se taie respiraţia când intrăm. Amfiteatrul este o încăpere semicirculară, de trei ori mai înaltă decât o clădire normală. Partea curbată este făcută exclusiv din sticlă, o fereastră uriaşă spre prăpastia şi munţii din spatele ei. Camera este inimaginabil de luminoasă; munţii strălucitor de albi reflectă lumina soarelui prin sticlă. Trebuie să-mi mijesc ochii să văd scena din faţa ferestrei.

Ren arată spre vârful scaunelor pe nivele îndreptate spre scenă.

— Hai să găsim un loc în spate.

Dau din cap şi o urmez pe nişte scări metalice, iar paşii noştri au un ecou puternic, anunţându-ne prezenţa. Mă forţez să urc mai repede, dorindu-mi să dispar, pur şi simplu să mă contopesc cu fundalul. Stăm în linişte o perioadă, urmărind cum restul amfiteatrului se umple, până când o figură sare pe scări spre noi.

— De ce nu ai fost la micul dejun? îl întreabă Ren pe băiatul pe care l-am cunoscut aseară, Hector, când se opreşte în dreptul

— Ştii şi tu cum sunt zilele de luni, spune el, părând resemnat şi aşezându-se pe locul liber de lângă mine. Mereu e dificil să îl ridici pe maiestatea sa din pat.

Arată cu degetul opozabil spre Fred; el merge apăsat şi mult mai încet, în timp ce urcă scările spre noi. Când apare în faţa noastră, are ochii tulburi, iar părul lui cu siguranţă nu a fost pieptănat. Ne salută tăcut pe toţi dând din cap şi se prăbuşeşte pe scaunul de lângă Hector.

Un foşnet îmi atrage atenţia. Hector desface dezinvolt trei cor- nuri dintr-un şerveţel de hârtie din poală. Se răsuceşte pe scaun; simt cum ochii lui verzi şi adânci mă studiază pentru o clipă, apoi arată spre şerveţel.

— Vrei ştrudel cu ciocolată? mă întreabă el, într-un accent franţuzesc super exagerat, însă eu clatin din cap. Este unul dintre puţinele lucruri bune ale bucătăriei franceze, dacă e să mă întrebi pe mine.

Ren se apleacă în faţă pe scaun şi se uită la el cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

— Nimeni nu te-a întrebat pe tine, din fericire.

El îşi ţuguie buzele şi colţurile gurii i se mişcă provocator, însă în acel moment un val de linişte începe de jos şi urcă cu fiecare rând.

Un bărbat înalt şi slab, cu părul castaniu-deschis şi ochelari cu o ramă neagră şi groasă, merge spre scenă.

— El este domnul King, directorul, îmi şopteşte Ren.

Domnul King merge până în centrul scenei şi începe să vorbească într-o franceză de bază, fapt de care îmi dau seama până şi eu. Trece la engleza americană, cerându-şi scuze din priviri, apoi începe să enumere evenimentele săptămânii. Aud vorbindu-se despre un campionat de petanque, care va avea loc în această seară, iar joi proiecţia unui film francez, pentru oricine este interesat. Mă uit în lateral spre Ren, care stă foarte dreaptă, ascultând politicos. În cealaltă parte, Hector pare să acorde mai multă atenţie ştrudelelor cu ciocolată, pe care acum le împarte cu Fred. Eu mă deconectez de ei toţi şi aleg un punct pe munţii din depărtare, unde îmi proiectez toată puterea de concentrare.

— Aşadar, care e povestea ta? întreabă Hector, când directorul coboară de pe scenă şi oamenii încep iarăşi să pălăvrăgească.

Simt din nou cum privirea lui mă străpunge, încercând să mă desluşească.

— Povestea mea? repet eu cu indiferenţă artificială, şi pentru o secundă sunt distrasă de chipul lui. Nu-mi dădusem seama cât de arătos este — fapt care probabil m-ar fi afectat înainte. Chiar nu e nimic de spus.

Mă forţez să-l privesc atunci când îi spun asta, păstrându-mi expresia facială neutră şi indescifrabilă. Subestimez puterea contactului vizual. În ultimele luni am fost singură în cea mai mare parte a timpului şi e ceva bizar de intim la felul în care el îmi susţine privirea.

— Sigur, zice Hector, tărăgănându-şi vocea, iar eu ştiu că răspunsul meu nu este îndeajuns de bun pentru el.

Când începem să tropăim pe scările metalice, el îşi coboară vocea pentru a-l auzi doar eu:

— îmi vei spune în cele din urmă, să ştii.

Stomacul mi se contractă şi îmi suprim impulsul de a o lua la fugă.

— Ba nu, şoptesc eu feroce, sentiment pe care nu l-am mai simţit de ceva vreme.

îmi aruncă o privire rapidă şi cercetătoare, însă eu doar dau din cap. *Sincer, nu-ţi voi spune.*[4]

Reuşesc cumva să trec de prima zi de lecţii, găsind în sfârşit un motiv pentru care să-i fiu recunoscătoare mamei, pentru că m-a silit să studiez bacalaureatul internaţional când ne-am mutat în SUA. Atunci motivase că poate voi vrea să merg la o universitate din Anglia şi să petrec timp cu tata mai târziu — oare cum a putut prezice faptul că îi va fi folositor chiar ei un an mai târziu? Deşi acum îi sunt recunoscătoare pentru uşurinţa transferului la Speranţa, totodată este singurul motiv pentru care a putut să mă trimită aici. Dacă aş fi fost în sistemul şcolar american, transferul în Europa în ultimul meu an de studii ar fi fost aproape imposibil. Aş fi încă în California, lucrând de acasă, trimiţând proiecte şi învăţând singură din manuale, pentru a rămâne la şcoală fără să fie nevoie să dau ochii cu toată lumea. Totuşi, poate că răbdarea profesorilor în legătură cu situaţia mea s-ar fi diminuat până acum şi m-ar fi obligat să fiu prezentă. Decât să mă duc, m-aş fi lăsat de şcoală, lucru de care probabil s-a temut şi mama.

— Toleranța oamenilor nu ține la nesfârșit, îmi spusese ea, iar eu tot timpul am presupus că vorbea despre a ei.

Ren își petrece ziua responsabil, însoțindu-mă la ore, iar până la ora la care mă lasă la pregă încep să îmi fac griji în legătură cu toleranța ei. Eu cu siguranță nu aș fi fost așa de răbdătoare cu o persoană la fel de tăcută ca mine. Și totuși, când mă lasă în fața conservatorului, pentru a merge în camera de artă, cu promisiunea că nu va dura mult, arată de parcă îi pare rău.

Conservatorul este deja plin de elevi, împrăștiați pe trei etaje pe la mese dreptunghiulare lungi. Este și mai măreț decât părea din afară — o porțiune mare de balcon adăpostește și mai multe rafturi de cărți ce acoperă cei trei pereți solizi ai încăperii, cu scări de lemn în spirală, care duc la fiecare etaj. Camera are o lumină caldă de la niște lămpi fixate pe suporturi, iar eu zăbovesc jenată lângă una cu un abajur albastru cu ciucuri, care este îndoit și deformat, de parcă a fost lovit de prea multe ori de cei care au trecut pe lângă el.

Privirile iscoditoare de dimineață și ceilalți elevi care se miră cine este fata care a întârziat o săptămână la începerea semestrului au început să se împuțineze. După o perioadă încep să recunosc fețe familiare, care stau la mesele din apropiere — avantajul de a începe la o școală mică, presupun. Însă sunt sigură că, cu cât stau mai mult la vedere, cu atât mai mult voi atrage curiozitatea celorlalți.

— Vino să stai aici! îmi strigă cineva.

Mă uit după sursa vocii: cele două fete pe care le-am cunoscut aseară, Joy şi Hannah, stau la o masă lângă fereastră. Pornesc spre ele fără să mă gândesc prea mult la consecinţe. E mai bine decât să rămân blocată aici.

— Stai jos! porunceşte Joy.

Fac ce-mi zice ea, deoarece nu găsesc un motiv bun să nu o fac, însă minusculul sentiment de recunoştinţă pe care l-am simţit când m-au strigat nu persistă.

— Eu şi Hannah am discutat, continuă ea, înainte ca eu să mă gândesc la un răspuns.

Mă uit la Hannah, care dă din cap cu o expresie euforică fixă pe faţă.

— Noi credem că ar trebui să ştii...

— Ce ar trebui să ştiu? întreb eu, şi mă cuprinde o presimţire.

— Ei bine, începe Joy din nou, noi ştim că nu ai avut cum să alegi cu cine să stai în cameră. Vreau să spun, nimeni nu a vrut să împartă camera cu Ren de ani de zile; nu e vina ta că ea este singura care are un pat liber.

Mă uit la amândouă, surprinsă de sentimentul de iritare care mă cuprinde.

Joy se apleacă spre mine peste masă şi mă îndeamnă să mă încred în ea, de parcă mi-ar face o mare onoare prin împărtăşirea secretului lor.

— Ren... ei bine, nu are foarte mulţi prieteni... Nicio fată nu o place.

Nu-mi scapă substratul cuvintelor sale. Desigur, ceea ce spune este adevărat. Din câte am văzut, Ren pare să-şi petreacă timpul doar cu Fred şi Hector. Aşadar, ce vrea Joy să spună este că Ren este o fată băieţoasă, nu? Însă nici asta nu-mi place.

Mă las pe spate în scaun pentru a le studia, enervată de faptul că Hannah doar stă acolo, bătând ritmat din degetele ei perfect manichiurate pe masa dintre noi, lăsând-o pe Joy să vorbească în numele amândurora.

— Mersi, dar cred că pot să-mi formez singură o părere despre Ren.

În ochii lui Joy licăreşte ceva, apoi zâmbeşte siropos şi dulce.

— O, desigur! Noi am crezut doar că ar trebui să ştii... Că aşa este corect... Oamenii vor fi foarte curioşi în ceea ce te priveşte, dacă ştii ce vreau să spun.

înainte să pot reacţiona, o carte este trântită zgomotos între noi, şi brusc Hector e acolo, privind masa de sus, cu o expresie pe care nu prea o pot descifra.

— 'nă seara, domnişoarelor! zice el, într-o voce foarte carisma- tică, nepotrivită însă cu faţa lui.

Zâmbetul lui Joy dispare.

— Ce vrei? întreabă ea, cu vocea ca de gheaţă.

El o priveşte indiferent.

— Am ceva extrem de important de discutat cu California, dacă nu-i veţi duce lipsa.
Sunt uşurată de intervenţie, dar şi foarte reticentă să îl urmez. Dacă merg cu el acum, oare nu va relua de unde a rămas azi dimineaţă şi va continua să-şi bage nasul?
— Crede-mă, este important, îmi zice el, simţindu-mi ezitarea.
Decid să risc, aşa că mă ridic în picioare.
Buzele lui Joy scot un sâsâit răutăcios, însă cealaltă fată, Hannah, este cea care vorbeşte, în cele din urmă, direct la adresa mea.
— Nu uita ce ţi-am spus...
Mă întorc cu spatele şi îl urmez pe Hector până în partea cealaltă a camerei, apoi în sus pe una dintre scările spiralate.
— Şi ce ţi-au spus? întreabă el, întorcându-se cu faţa la mine.
— Nimic interesant.
îşi mijeşte ochii, apoi continuă să urce până la mezaninul primului etaj şi merge spre o masă liberă din lateral.
Mă aşez pe o bancă vizavi de el, privindu-l cum se ocupă cu un teanc de cărţi aranjate deja pe masă. Masa la care stau Hannah şi Joy este perfect vizibilă de aici; mă întreb cât timp a aşteptat şi ne-a urmărit, înainte să se decidă să intervină.
— Ce e atât de important?

își pune coatele pe o carte deschisă și se apleacă în față spre mine.

— Ah, nimic. Mi s-a părut că ai nevoie de o mână de ajutor, atâta tot.

— Ei bine, mulțumesc, spun eu, scrâșnind din dinți. Dar mă descurcam.

— N-am vrut să rămâi cu gemenele malefice în prima ta zi…

Îl privesc câteva clipe.

— Ele nu te plac…

— O observație bună, răspunde el, întorcându-și privirea la tema de matematică pe care amândoi o avem de făcut.

Când eu nu mai spun nimic, Hector își ridică privirea și mă studiază câteva secunde.

— Joy și cu mine am fost împreună, îmi explică el.

Nu s-a terminat prea bine.

— Tu și cu ecă

Nu știu de ce tonul vocii mele are o notă de surprindere. Băiatul frumos și fata drăguță și populară se găsesc mereu unul pe celălalt, nu-i așa? Asta se întâmplă în locul de unde vin eu.

Hector își drege vocea.

— A fost o decizie greșită din partea mea.

Ridic din sprâncene.

— Nu mai spune…

începe să lovească în masă cu pixul, rânjind.

— Ei bine, California, văd că eşti bucuroasă că aproape ai supravieţuit primei tale zile. Şi ai avut şi un program plin, se pare.

— Poftim?

— Păi ai fost la fiecare dintre orele mele.

Privind în jos pentru ultima dată la Joy şi Hannah, cu capetele apropiate unul de celălalt, îmi scot caietele de teme şi mă prefac că parcurg prima întrebare. Are dreptate, desigur; într-adevăr, a fost cu mine la toate orele şi, chiar dacă nu am vorbit de la adunarea de azi dimineaţă, i-am simţit curiozitatea din cealaltă parte a fiecărei săli de curs.

Mă prefac neinteresată. Am exersat destul cât să-mi iasă la perfecţie.

— Şi ce vrei să spui.. .?

El dă din umeri.

— Că ai avut o primă zi spectaculoasă, atâta tot.

— Dacă spui tu, replic eu, asigurându-mă că evit să mă holbez la el sau la zâmbetul lui, cu orice preţ.

îmi este clar ce recunosc la el — am cunoscut o mulţime de băieţi ca el în trecut. înainte, el ar fi fost cel după care să alerg, însă acum este exact genul acela de persoană pe care trebuie să o evit.

După o clipă, împing temele într-o parte. E imposibil să te concentrezi cu ecoul grav al vocilor din încăperea cavernoasă. Mi se pare că aproape toată şcoală e prezentă, şi pentru o secundă mă bucur de un sentiment de anonimitate. Sunt prea multe persoane aici ca eu să suscit interesul cuiva. Bag de seamă că

există o anumită virtute în a fi necunoscut, un om din mulţime — nu m-am mai simţit aşa de ceva vreme.

— Ai nevoie de ajutor? întreabă Hector, arătând spre teme şi atrăgându-mi privirea din golul camerei.

— Sunt perfect capabilă, mulţumesc, spun eu cu o voce tăioasă.

Dacă m-aş concentra, aş înţelege-o, cum am înţeles mereu
matematica.

Răspunsul meu îl face să râdă.

— Sunt sigur că eşti.

încerc din nou să îl ignor, privirea căzându-mi pe un raft de cărţi de lângă peretele de sticlă, unde Fred stă singur, scoţând aleatoriu câte o carte de pe raft şi uitându-se pe furiş în direcţia
Hector îmi urmăreşte direcţia privirii.

— Subtilitatea nu este una dintre calităţile forte ale lui Fred, zice el, ridicând o mână pentru a-l chema la noi.

Fred se întoarce cu spatele şi scoate o altă carte.

— Sunt cumva analizată în amănunt?

— El nu vrea să se apropie prea mult în cazul în care decid să nu te păstrez.

E o afirmaţie ciudată — spusă pentru o reacţie. Ridic din sprâncene, neputând să rezist să-i răspund.

— Presupun că ştii că sunt o persoană, nu o jucărie.

Ochii lui verzi licăresc obraznic.

— Ei bine, asta rămâne de văzut, nu-i aşa?

Strâng din dinţi, iritată. M-a luat de lângă Joy şi Hannah doar ca să mă provoace?

— Aroganţa ta nu mi te face mai simpatic, ştii?

— Desigur, zice el, tărăgănând cuvântul şi menţinând contactul vizual, de parcă m-ar provoca să întorc privirea. Totuşi, sunt surprins că ţi-ai dat seama atât de repede. Mult mai repede decât majoritatea.

— Dacă ăsta e un joc pentru tine, nu e deloc original. Însă, în timp ce spun cuvintele astea, simt altceva. Din cine ştie ce motiv, mă simt obligată să joc jocul acesta cu el. Ca reacţia mea să îl surprindă. De fapt, reacţia mea mă surprinde şi pe mine. Se pare că încă nu am pierdut complet spiritul meu de luptătoare.

îşi încrucişează degetele pe masă, apoi îşi pocneşte rapid oasele.

— Spune-i cum vrei. Poate că sunt un nemernic care aduce numai probleme. Te-ai gândit la asta?

Mă uit la el, cu o expresie lipsită de emoţie.

— Desigur.

îşi înclină capul şi mă priveşte. Ştiu că i-am pus capac cu replica asta. Spera să declanşeze ceva în sinea mea, probabil un fel de psihanaliză. La cât de arătos este, îmi şi imaginez un şir întreg de răspunsuri de la fete care s-au confruntat cu aceeaşi întrebare. *Sunt sigură că nu e adevărat. . . Tu doar te prefaci că eşti un nemernic pentru a ascunde cine eşti ele fapt...* Nu-i dau satisfacţia de a cădea în capcana lui.

Apoi, dintr-odată, zâmbetul îi dispare de pe faţă.

— Ei bine, dacă aşa stă treaba, spune el, serios de data asta, ar trebui să ai grijă.

Fix în acel moment reapare Ren, care se afundă pe bancă lângă mine şi se uită la noi cu o expresie între îngrijorare şi curiozitate.

Iar eu nu pot decât să mă gândesc că, *Nu, voi amândoi ar trebui să aveţi grijă.*

5

PRIMA MEA SĂPTĂMÂNĂ LA GIMNAZIU ÎN CALIFORNIA MI S-A ÎNTIPĂRIT în memorie; mă aştept ca la Speranţa să fie la fel. Cel puţin sunt pregătită pentru ce e mai rău.

Tocmai ne mutaserăm undeva în afara oraşului San Francisco, în mijlocul anului şcolar — grupurile de prieteni fuseseră deja stabilite, rutele spre ore fuseseră deja navigate, partenerii de laborator fuseseră deja delegaţi. Mama îmi făcuse o prezentare greşită; văzuse multe comedii romantice şi mă convinsese că toată şcoala avea să fie interesată de mine, deoarece „Americanii adoră accentul britanic".

Să fie clar, acesta este un stereotip.

Unora dintre ei probabil că le place, la fel cum şi mie îmi plac accentele americane, însă în acea primă săptămână nimeni nu s-a apropiat de mine din cauza accentului meu. Mama mă făcuse să cred că aveam să fiu o celebritate şi că toţi aveau să vrea să îmi fie prieteni. De fapt, plângeam până adormeam; am ţipat la ea pentru că mă despărţise de prietenii mei din Anglia; aş fi putut să jur că nu aveam să îmi fac niciun prieten acolo. Şcoala era uriaşă, nimănui nu-i păsa de

mine, mâneam singură, nu ştiam lucrurile pe care ar fi trebuit să le ştiu, cum ar fi că la matematici — scuze, matematică[1] — locurile erau prestabilite, însă nu şi la geografie, sau că, deşi nu purtam uniforme la ore, trebuia să porţi un trening bleumarin la ora de sport.

Acesta a fost momentul în care totul s-a schimbat — îmi amintesc râsetele înăbuşite în vestiar, când am început să mă îmbrac cu hainele gri pe care mi le împachetase mama.

— E nouă, o fată i-a spus unei prietene. Crezi că încearcă să-şi impună poziţia?

A apărut o altă fată, iar instinctul meu a fost să privesc în podea, să mă contopesc cu fundalul, însă ea a venit fix lângă mine, dându-şi jos bluza bleumarin şi îmbrăcând-o pe a mea, cea gri.

— Jumi-juma, a zis ea, şi înainte să pot decide dacă face asta din blândeţe sau din milă, am simţit cum lăcrimam.

Ea a dat din cap.

— Nu aici. Să nu le arăţi niciodată că îţi pasă.

Restul lecţiei a trecut ca prin ceaţă, însă îmi amintesc că după aceea nu am lăsat niciodată pe nimeni să-şi dea seama că m-a deranjat şi nu m-am mai plimbat singură pe coridoarele şcolii.

---

[1] Diferenţă de scriere între engleza britanică, în care cuvântul „matematică" are formă de plural *(mathcmatics, M.iths)* şi engleza americană, în care cuvântul are formă de singular (Mi*th).*

PRIMA MEA SĂPTĂMÂNĂ LA SPERANŢA NU ESTE DELOC PRECUM PRIMA mea săptămână în California. Mi se pare ridicol că am vrut statut de celebritate în California, când îl am aici şi tot ce vreau să fac este să intru în pământ. Mi se pun multe întrebări despre cum e acasă, de ce sunt aici sau cum e să stai la o şcoală cu internat pentru prima dată. Dau răspunsuri într-un singur cuvânt — însorit, schimbare, diferit —, nimic adevărat, nimic care să invite la conversaţie. Hector este singurul care nu încearcă să vorbească cu mine din nou, însă îl prind că ascultă, mereu ascultă, ca şi cum ar crede că voi dezvălui ceva din greşeală.

După câteva zile întrebările încetează, dar Ren rămâne alături de mine. Cât timp e lumină afară, în pauzele dintre lecţii, îmi arată împrejurimile. Mergem în sala de sport, pe terenurile de squash dinăuntru şi în capela multor credinţe, aşezată periculos de aproape de versantul muntelui. Mergem pe jos printr-o zonă împădurită, departe de şcoală, şi ajungem într-o poiană pe partea cealaltă, unde atârnă trei leagăne, balansându-se scârţâind în aerul îngheţat, cu vedere la valea de dedesubt.

Sunt uimită de cât de retraşi suntem aici — izolaţi, la capătul drumului spre nicăieri. Şcoala este efectiv cocoţată pe marginea unui munte, înaltă şi separată, de parcă analizăm tot restul lumii de aici.

Seara, grupurile de an merg în camera lor de zi — o cameră pe palierul dintre coridoarele fetelor şi băieţilor de la fiecare etaj. Ren nu insistă când, a treia

noapte la rând, folosesc efectul decalajului orar ca scuză şi merg direct în cămin după pregă. Şi pentru a treia seară la rând, ea mi se alătură, stând la biroul ei cu un caiet de schiţe: tema la desen, sau aşa spune ea. Vreau să îi spun că efortul pe care îl face nu a trecut neobservat, deşi este inutil, însă aleg să nu zic nimic.

Mă urc în patul meu, întinzându-mă îmbrăcată pe plapumă. Dacă înclin capul şi deschid ochii puţin, o pot privi stând într-o parte, trasând uşor linii vagi pe pagină cu creionul, de parcă se preface că desenează în timp ce încearcă să găsească nişte cuvinte potrivite pentru a începe o conversaţie. Din când în când i se deschide gura, determinarea citindu-i-se pe faţă, dar o închide din nou şi liniştea persistă, cum s-a întâmplat în fiecare seară până acum. îmi închid ochii şi mă prefac că dorm, ascultând trasările cu creionul şi foşnăitul ocazional al hârtiei.

Apoi se aude o izbitură puternică şi ţâşnesc în sus, fix când uşa se deschide brusc şi îl văd pe Hector. Este îmbrăcat pentru ieşit afară; un fes negru îi ţine părul departe de faţă şi poartă o geacă
Puffa cu margini de blană şi cu fermoarul închis până sus. Se uită puţin în partea mea de cameră, la lipsa de decoraţiuni, apoi păşeşte înainte şi face contact vizual.
— Ce cauţi aici? Acesta este coridorul fetelor!
Vocea mea e acuzatoare — un amestec clar între enervare că a întrerupt farsa tăcută la care participam cu Ren şi surprindere sinceră.
Mă ignoră.

— Ia-ţi geaca, California.
Ren se răsuceşte pe scaun, alarmată.
— Hector, ce...?
El o întrerupe.
— Şi tu, Ren. Haideţi, e miercuri — nu puteţi sta închise aici. Mergem în oraş — Fred ne va aştepta jos.
Se duce la dulapul ei, scoate o haină şi i-o aruncă.
— Hec..., începe ea.
— Nu, Ren, fără scuze. Ştiu că nu ai nimic mai bun de făcut.
Ea se uită întrebătoare la mine, dar eu clatin din cap.
— Du-te tu.
Se ridică uşor, strângându-şi gulerul gecii într-un mănunchi în palmă, însă nu pleacă.
— Elevii mai mari au voie să meargă în oraş pentru câteva ore marţea, miercurea şi în weekend, îmi explică ea, părând bizar de uşurată, probabil pentru că în sfârşit a găsit ceva să-mi spună. E doar pentru câteva ore...
Cred că şi-a dat seama că nu mă poate convinge, deoarece cuvintele i se sting. O văd uitându-se în partea mea de cameră la fel cum a făcut Hector. Deodată, mi-e ruşine cu lipsa de viaţă de pe partea mea. Sunt sigură că s-a aşteptat s-o fi decorat până acum, când în schimb am păstrat-o pustie. Fără să mă gândesc că locul meu aici s-ar putea să nu fie temporar. Fără să-mi pese destul pentru a încerca măcar să par a fi una dintre ei.
Hector bate cu monturile în patul meu.

— Vino cu noi, spune Ren, iar ceva din felul în care o rosteşte este aproape implorator.

îmi dau seama cât de mult o costă bunăvoinţa ei. Şi-a suspendat viaţa ei de aici, făcându-mi turul, stând cu mine în sala de mese, fiind partenera mea la fiecare lecţie. De când am ajuns, ea s-a izolat voluntar pentru a-mi face viaţa mai uşoară.

În timp ce ei aşteaptă răspunsul meu, nu pot să-mi scot vocea mamei din cap. *Oamenii nu vor face eforturi la nesfârşit, Cara. După o vreme vor decide că nu mai are rost să încerce*. Ar trebui să mă comport ca şi cum încerc cu Ren, la fel cum încearcă şi ea cu mine.

Aşa că, deşi efortul pe care trebuie să-l fac este enorm, mă întorc şi cobor din pat pe scară.

REN ŞI CU MINE NE SCHIMBĂM DE UNIFORME, SPUNÂNDU-I LUI Hector că ne vom vedea cu el şi cu Fred în faţa uşii de la intrare. Mă uit la hainele pe care le-am adus, dându-mi seama cât de nepotrivite sunt. La ce sunt bune fustele şi tricourile când afară sunt temperaturi cu minus? În cele din urmă aleg un pulover roşu tricotat şi singura pereche de blugi pe care o am. Sunt negri, cu rupturi făcute în genunchi, pe care sunt sigură că le voi regreta mai târziu. îmbrac geaca pe care mi-a cumpărat-o mama înainte să vin aici şi arunc o privire în oglindă. Sunt ţintuită în loc de reflexia mea; acasă n-aş fi ieşit niciodată îmbrăcată aşa. Pielea mi-e palidă, deoarece orice rămăşiţă de bronz artificial, pe care îl aplicam o dată la câteva zile pentru şcoală în California, a fost spălată. Părul meu, care înainte era

de un blond-deschis, strălucitor, acum arată spălăcit şi lins. Nu mă sinchisesc să mă machiez, de vreme ce nici Ren nu o face, însă îmi prind părul la spate într-o coadă, ceea ce e cam singurul lucru pe care mă pot forţa să-l fac.

La jumătatea treptelor dintre cele şase etaje îmi dau seama de ceva.

— Ren?

— Da, răspunde ea, oprindu-se şi întorcându-se spre mine.

— Cum ajungem în oraş?

— Cu telecabina, mă lămureşte ea degajată. Se deschide la opt seara. E în regulă?

Sentimentul de groază creşte în mine şi o privesc în timp ce faţa îi încremeneşte, ştiind că se gândeşte la acelaşi lucru la care mă gândesc şi eu. Fetei care nu merge cu liftul în mod sigur nu-i vor plăcea telecabinele.

Apuc balustrada scărilor şi privesc cum monturile mi se albesc.

— Ăăă...

— Durează doar câteva minute să ajungem acolo şi e foarte sigur. Altfel nu ne-ar fi lăsat să le folosim.

— Nu am o problemă neapărat cu durata, ci...

— Cu spaţiile închise, îmi completează ea propoziţia.

— Ceva de genul ăsta, zic eu, vrând să-i pot explica mai mult.

îmi doresc să o pot face să vadă că nu caut doar atenţie.

îşi strâmbă faţa în căutarea unei soluţii.

— Ajută cu ceva faptul că are ferestre? Le-am putea ţine deschise tot drumul. Sau am putea comanda un taxi, dacă preferi. Totuşi, călătoria va fi mult mai lungă. De fapt, nici nu cred că are rost, oricum trebuie să ne întoarcem până la ora zece.

Mă gândesc la drumul meu în sus pe munte — cum am jurat că nu voi mai face niciodată aşa ceva. Vreau să spun, în cele din urmă va trebui s-o fac, dar... nu mă pot gândi la asta acum.

— Fără taxi, reuşesc să spun.

— Bine, zice ea, încă gânditoare, sprijinindu-se când pe un picior, când pe celălalt. Ştiu: de ce nu vii jos să o vezi? Şi apoi te poţi decide, iar dacă nu vrei să mergi, nu vom merge.

Nu *vom* merge. Simt un val de vinovăţie auzind cuvintele ei. Ultimul lucru de care am nevoie este ca Ren să stea la şcoală pentru că *cu* nu vreau să urc în telecabină. Toată excursia ar fi fost evitabilă dacă ea nu ar fi fost atât de drăguţă. Acum trebuie să încerc să fac asta. Dacă nu, chiar că voi face o scenă.

Telecabina se iveşte ameninţător în faţa noastră, iar încrederea mea se diminuează. Distanţa dintre noi şi oraş pare mult mai mare cu cât mă apropii mai tare de margine. îmi fac o listă de avantaje şi dezavantaje în cap. Avantaje: putem să trecem cu uşurinţă peste prăpastia dintre două vârfuri, eliminând ruta periculoasă pe munte şi inevitabila teamă adusă de ea. Şi mă pot preface că sunt normală, ceea ce ar putea să

pară autentic. Dezavantaje: blocată, nu am cale de scăpare, nu vreau să repet experienţa niciodată. Absolut niciodată.

Hector stă lângă uşi şi ne îndeamnă înăuntru:

— Domnişoarele primele.

Mă uit în spate la Ren, însă ea este prea ocupată să ne însemneze numele într-un catalog de ieşire. Nu pot să fac nimic decât să intru în cabina staţionară. Fred mă urmează imediat. Deschid fereastra cât de larg se poate. Cei zece centimetri de aer cristalizat îmi încetinesc respiraţia, însă simt cum mâinile încep să-mi tremure.

Trebuie să ies de aici.

— Stai, Hec! zice Ren alarmată, în timp ce trece pe lângă el să intre în bula din metal şi sticlă, fix când eu încep să mă îndrept din nou spre uşi. Cara, eşti...

Orice ar fi vrut să spună este întrerupt de o serie de bipuri aleatorii. Hector păşeşte în faţă, deblocând uşile, iar eu simt cum cabina tremură şi se balansează când porneşte peste întinderea deschisă şi neagră de dedesubt. Reverberaţiile îmi intră prin picioare şi îmi inundă întreg corpul.

— Ce? întreabă Hector, expresia lui relaxată transformându-se în una prudentă.

Poate că îmi poate vedea frica, poate că nu. Oricum, îşi dă seama că ceva nu e în regulă când Ren deschide agitată şi cealaltă fereastră. El mai spune

ceva ce eu nu aud — gura i se mişcă, dar cineva a apăsat butonul de mut.

Mă uit la stânga, la dreapta, în sus şi în jos. Plutim, planăm, suspendaţi, apoi cădem.

Asta a fost totul. Vom muri cu toţii .6

SE ÎNTÂMPLĂ MAI MULTE LUCRURI DEODATĂ. REN SE AŞAZĂ REPEDE ŞI se mişcă pe bancă pentru a mă putea trage şi pe mine lângă ea. Fred stă în faţa noastră. îmi pun mâinile sub coapse ca să nu observe

— Telecabinele sunt exact ca un tren sau un tramvai, zice Ren, doar că în aer. De fapt, nu am urcat niciodată într-un tramvai, dar mi s-a spus că e foarte asemănător cu asta.

Deşi vederea mea a început să se înceţoşeze, o văd privindu-l pe Fred cu subînţeles.

— Chiar este, spune Fred, urmând semnalul lui Ren de a mă distrage, însă îi aud confuzia din voce.

— Tu ai fost vreodată cu unul, Cara? întreabă Ren. închid ochii şi încerc să rămân ancorată în realitate. Nu sunt blocată. Nu atârn cu capul în jos.

— Mă îndoiesc. Majoritatea americanilor sunt atât de leneşi, încât nu se sinchisesc să se dea jos din maşini ca să ajungă la un Starbucks. Pentru a merge cu tramvaiul trebuie chiar să mergi pe jos până la staţie.

Tărăgănarea lui Hector mă face să-mi deschid ochii. El încă stă în picioare, uitându-se în jos la noi cu o expresie indiferentă.
Privirea pe care i-o arunc îl face să râdă şi starea se schimbă. Tot aerul care mă sufoca se risipeşte, întorcându-se în dimensiunea întunecată din care a venit. Corpul mi se relaxează, iar când îmi şterg palmele de blugi, nu mai tremură.
Uşile se deschid. Ieşim. Mă opresc să verific. încă sunt aici; ei încă sunt aici. Nimeni nu e rănit.
Sunt uimită.
— Din ce partea a Californiei eşti?
Fred merge pe lângă mine în timp ce înaintăm mai departe în orăşel, şi cu toate că episodul meu este uitat cu tact, observ ceva diferit faţă de ceilalţi, mai prudent, la felul în care el vorbeşte cu mine. îmi dau seama că dacă a-mi face prieteni ar fi fost unul dintre obiectivele mele, el e cel pe care ar trebui să-l aduc de partea mea.
— Mama locuieşte în afara San Francisco-ului, spun eu, scrutând împrejurimile cu frică.
La fel ca la şcoală, tot locul de aici e plin de viaţă. Oamenii socializează în afara barurilor şi a restaurantelor în ciuda gerului de pe străzi.
— Te-ai născut acolo?
Clatin din cap.
— M-am născut la Londra. Mama s-a recăsătorit cu un american. Am trăit acolo de la doisprezece ani.
— Ah, aşa se explică!
— Aşa se explică ce?

— Accentul tău dubios, intervine Hector, întorcându-se la noi din faţă, unde mergea şi discuta cu Ren.

— *Ert* nu am un accent dubios! mă răstesc la el, apoi mă uit spre Ren pentru a găsi sprijin.

În afară de accentul britanic al lui Hector, cam toate vocile vorbitoare de engleză pe care le-am auzit la şcoală au un fel de inflexiune ciudată — nu este niciun motiv pentru care vocea mea ar trebui să fie evidenţiată.

Ea face o grimasă în semn de scuză, mergând cu spatele în faţa noastră, şi-şi ridică mâna pentru a crea doi centimetri de spaţiu între degetul mare şi cel arătător.

— Este *puţin* dubios…

Ceva la expresiile lor mă face să râd. Sentimentul este atât de străin, încât mă opresc brusc, ridicându-mi mâna să-mi acopăr gura. Pe faţa lui Hector izbucneşte un zâmbet larg şi sincer, apoi îşi întinde mâna spre Fred. După câteva clipe de scotocit în buzunare, Fred îi pune o bancnotă în palmă.

— Nu trebuie să fii atât de posomorât, Fred, zice Hector. Cred că amândoi putem cădea de acord că am câştigat clar, corect şi cinstit.

Mă uit când la unul, când la celălalt.

— Aţi *pariat* că mă puteţi face să râd?

— Că te vom putea face să zâmbeşti, California. Râsul a fost cu siguranţă un bonus. Deşi, ai

dreptate, poate că ar trebui să-mi mai dai ceva în plus pentru asta, Fred?

Ren mă îndrumă spre un restaurant din apropiere.

— Ignoră-i. Nici nu pot să-ți spun câți bani și-au tot dat pe seama mea.

Abia o aud în aglomerația de voci care inundă zona barului. În colț, o trupă face probe de sunet pentru a susține un concert live. Deodată, mă simt ca un impostor în viața altcuiva. Cine cred eu că sunt, pentru a mă plimba cu acești trei oameni de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Reușita cursei cu telecabina nu schimbă nimic. Nu-mi face viața să fie ca a lor. Locul meu nu este aici; locul meu este undeva unde sunt izolată de toată lumea. încăperea este aglomerată, plină de postere colorate și oameni veseli — oameni cu care nu am nimic în comun.

Nu ar fi trebuit să vin aici vreodată.

Hector mă apasă pe umeri cu mâinile și se înclină destul de aproape să-l pot auzi.

— Vino după mine.

Tresar la atingerea lui, dar îl las să mă ghideze prin mulțime până în spatele barului, printr-o ușă rabatabilă și în sus pe o scară pustie, în același timp gândindu-mă la o scuză potrivită pentru a pleca. La capătul scărilor se află o ușă de sticlă încuiată, prin care se poate vedea lumea de afară.

— Aşteaptă puţin, zice el, trecând în faţa mea cu o cheie şi descuind uşa spre o terasă goală de pe acoperiş.

Se ghemuieşte jos lângă un stâlp de metal fix când Ren şi Fred apar pe acoperiş încărcaţi cu sticle.

— Grăbeşte-te, Hec, e un ger de crapă pietrele, spune Ren.

Mă uit spre el la timp să văd cum stâlpul de metal cu care
se juca prinde viaţă. Lumina portocalie emană un val bine-venit de căldură înspre noi. Număr cinci radiatoare exterioare în total; privesc cum Fred şi Hector continuă să lumineze întreaga terasă.

— Ce e locul acesta? întreb eu.

Terasa e la acelaşi nivel cu acoperişurile altor clădiri din oraş. Într-o parte sunt mese de picnic cu umbrele acoperite de zăpadă care le umbresc. În cealaltă parte este amenajat un teren de mini-golf, structurile multicolore şi steagurile părând spălăcite sub cerul întunecat.

— În plin sezon, această zonă este deschisă publicului, zice Ren, aprinzând un şirag de luminiţe. Ştii tu, când coboară toţi schiorii.
Mă uit în jur la locul abandonat. Stratul subţire de zăpadă este neatins — probabil e aşa de ceva vreme.
— Avem voie să fim aici acum?
— Cheia, îţi aminteşti? spune Hector, fluturând-o în faţa mea. Am lucrat aici în vacanţa trecută de Paşti.

Mi s-a spus că am fost cel mai bun spălător de vase pe care l-au avut.

— Asta nu este o ocupație potrivită pentru cineva dintr-o familie atât de respectabilă, zice Fred, imitând pe cineva.

— Exact, răspunde Hector, rânjind răutăcios.

Ren începe să împartă sticle de bere.

— Mulţumesc, îi spun eu, luând una. Sunt destul de permisivi în ceea ce privește minorii care beau?

— A, tocmai asta e frumusețea, zice Hector, măturând cu mâneca zăpada de pe o bancă de picnic. Nu suntem minori. Vârsta legală pentru băut este șaisprezece ani — pentru bere și vin, cel puțin.

— Unul dintre avantajele de a fi trimis la şcoală aici, spune Fred.

Hector zâmbește sec la mine.

— Tu eşti puţin cam obsedată de reguli, nu-i aşa?

A fost o perioadă — după ce a plecat tatăl meu, însă înainte de accident - când am încercat să fiu o persoană căreia nu-i pasă de reguli. Când intenţionat nu mergeam la orele la care prezența era obligatorie; când stăteam afară până târziu după ora de stingere; când fumam ţigări, deşi uram gustul; când mă prefăceam că iubesc lucrurile interzise. Nu mă mai pot preface că sunt cine nu sunt de fapt. Nu când abia îmi mai pot păstra persoana care sunt cu adevărat.

Dau din umeri, neutru.

— Tu nu eşti?

— Am descoperit că majoritatea regulilor nu se aplică dacă joci situaţia cum trebuie.

— Nu ştiu dacă să cred aşa ceva…

Se uită fix la mine.

— Stai pe-aproape suficient timp şi vei vedea.

Cuvintele lui sunt revelatoare. îmi spune că ştie că încă nu m-am decis să rămân aici. Şi brusc mă întreb dacă, fiind atât de retrasă, am dezvăluit de fapt mai multe lucruri despre mine decât dacă aş fi încercat să mă implic mai mult.

Ochii lui îmi analizează faţa, o întrebare vagă plutind în aerul dintre noi.

Mă gândesc să-i spun că, oricare ar fi dorinţa mea, *trebuie* să rămân pe aici. Nu am unde altundeva să mă duc.

Ren împinge o crosă ruginită de golf între noi şi întreabă:

— Joacă cineva?

Fred se uită la mine; eu clatin din cap.

— Du-te tu.

Cu coada ochiului îl văd pe Hector urcând pe o scară din peretele de lângă uşa pe care am intrat. Ren şi Fred încep să vorbească vioi unul cu celălalt, iar eu simt acea vină din nou — faptul că îşi petrece timpul cu mine o izolează de prietenii ei.

Hector strigă să mă alătur lui, aşa că urc scara spre o porţiune mică a acoperişului plat, în care sunt două scaune pliabile. El dă zăpada jos de pe ambele şi se aşază într-unui, făcându-mi semn să îl iau pe celălalt.

încerc să mă gândesc la ceva trivial de spus:

— Voi petreceri timpul în trei de obicei ?

— În majoritatea timpului, răspunde el, lăsându-se pe spate şi băgându-şi mâinile în buzunar.

— Dar nu aţi făcut-o zilele acestea.

— Ei bine, Ren ne-a rugat să păstrăm distanţa.

— De ce?

— Ca să nu te speriem, cred. îşi înclină capul, analizându-mă amuzat. Ce zici, îmi iese?

— Nu m-am decis, zic eu, ignorându-i zâmbetul şi senzaţia de alarmă din stomac.

Trece un moment de tăcere, apoi mă întorc spre el dintr-o curiozitate pe care nu mi-o pot stăpâni.

— Mai devreme, când Fred a vorbit despre familia ta...

— A, ai observat, nu-i aşa? Aia a fost Fred imitându-l pe tatăl meu, şi i-a ieşit chiar bine. Tata lucrează în guvernul Britanic şi se crede important.

— Aha.

Privesc cerul. Fără radiatoare aici sus, simt cum aerul rece muşcă prin hainele mele groase. Genunchii mă ustură de la temperaturile negative, aşa că îmi ridic picioarele pe scaun, punându-mi mâinile între ele.

— Deci, cum de eşti aici?

— Şi unde ar trebui să fiu, mai exact?

— A, nu ştiu... Dacă tatăl tău este atât de important în Anglia, mă gândeam că ai fi mers la o şcoală din apropiere?

— Ce? Să împărţim faima? râde el, dar e diferit de până acum. Dacă am fi amândoi în Londra pe termen

lung, aş fi un inconvenient pentru tata. Povestea oficială este că sunt aici pentru a învăţa mai multe limbi străine, dacă tot e o şcoală internaţională. Decid să nu îl întreb despre povestea adevărată, neoficială, sperând că şi el va înceta să mă mai întrebe pe mine.

— Şi ai învăţat? îl întreb, în schimb.

— Păi... vorbesc fluent engleză, spaniolă şi franceză. Totuşi, mama este spaniolă, tata e englez şi am avut câteva bone franţuzoaice în copilărie, deci nu e aşa de impresionant.

— Mi-ar plăcea să vorbesc fluent o altă limbă.

— Ei bine, se zvoneşte că eşti foarte studioasă, aşadar, mă gândesc că sunt multe lucruri la care te pricepi.

— Unde ai auzit asta? întreb eu repede şi mă ridic mai sus pe scaun.

Aşa e, a fost o vreme când se ştia că am note bune. Asta a fost înainte de accident, înainte de a renunţa să merg la şcoală. E adevărat, am continuat să lucrez de acasă. De fapt, probabil am lucrat mai mult şi mai frenetic decât înainte — nu pentru note bune, ci ca o metodă de supravieţuire. Despre care eu vorbeşte Hector? Eu de Dinainte sau eu de După? Simplul fapt că ştie acest mic detaliu despre mine mă face să mă întreb ce altceva mai ştie.

Ridică mâinile în sus în semn de capitulare.

— Ţi-am văzut tema la matematică. Ai luat 10. Felicitări!

Mă scufund înapoi în scaun, relaxându-mă puţin.

— Au apărut deja rezultatele?

— Nu, dar îmi place să fiu pregătit, ca să ştiu ce reacţie să am când lucrarea îmi aterizează pe masă.

— Nu cred că ai voie să faci asta.

— Iar începi cu regulile. Eu nu m-aş îngrijora prea tare — sunt convins că Madame Draper ştie că verific. Ba chiar a început să-şi lase sertarul biroului deschis, ca să nu mai trebuiască să forţez lacătul. Foarte drăguţ din partea ei.

— Sunteţi siguri că nu vreţi să vă jucaţi? se aude vocea lui Ren de pe terasă.

Pentru o secundă am uitat că sunt şi ei aici cu noi.

El se uită la mine cu coada ochiului.

— Mi-e bine aici, jucaţi-vă voi, spun eu brusc.

— Nu mulţumesc! strigă el, apoi se întoarce cu faţa spre mine. Îşi mijeşte ochii, analizându-mă. E ceva în neregulă?

Totul este în neregulă, vreau să-i spun, pentru că încercaţi să mă apropiaţi, iar eu ar trebui să mă distanţez. Şi totul e în neregulă, deoarece, pentru prima dată în aproape un an, nu mă simt ca şi cum m-aş îneca.

Mă mulţumesc cu:

— Nu-mi dau seama de ce faceţi un efort atât de mare cu mine. E destul de... neobişnuit.

— Nu ştiu de unde ai venit tu, Cara — bag de seamă că este prima dată când îmi spune pe numele meu adevărat —, dar aici nu e nimic neobişnuit în a fi drăguţ cu cineva nou. Ei bine, Fred şi Ren sunt drăguţi, cel puţin. Eu încerc să nu mă implic prea tare.

Ridic din sprâncene.

— Deci, care este rolul tău în toate astea?

— Eu sunt aici să te țin ca pe ace.

Expresia mea îl face să râdă; un sunet încet, muzical, care reuşeşte să penetreze stratul de întuneric al cerului din jurul nostru

.7

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, MĂ TREZESC CU UN SINGUR GÂND. G.

Cobor în liniște scara și merg pe coridorul pustiu spre camera comună, având curaj pentru prima dată. Deși este devreme — mult prea devreme pentru ca o persoană normală să fie trează —, cabina telefonică este ocupată. Când o văd, îmi dau seama că termenul de „cabină" e doar descriptiv. Nu are nicio delimitare, doar două panouri de sticlă sablată pentru a-i da apelantului iluzia intimității. Nu e nicio metodă de a masca ce se vorbește, deși nu contează, deoarece partea de conversație disponibilă mie acum este într-o spaniolă rapidă. Chiar și așa, când Hector mă vede intrând în camera comună, închide brusc.

— N-am vrut să te întrerup, îi spun eu, gândindu-mă dacă să

Ceva legat de această conversație dimineața devreme, purtată pe furiș într-un moment solitar, mă face să-mi dau seama că nu ar fi trebuit să iau parte la ea. La fel cum nu vreau ca el să ia parte la a mea.

Hector iese la vedere. E îmbrăcat într-un trening bleumarin și are niște cearcăne vinețiii mari sub ochi. Arată spre cabina telefonică.

— E liberă; eu am terminat.

— Dacă ești sigur, spun, așteptând să plece. În schimb, se duce la o fereastră mare și se urcă pe un pervaz acoperit de perne în dungi albe și albastre.

— A, vrei să plec?

Da, mă gândesc. *Nu trebuie să fii aici în momentul ăsta. Dacă auzi că apelez un număr şi apoi nu vorbesc, vei crede că sunt nebună.*

— Tocmai mi-am dat seama că probabil am nevoie de o cartelă telefonică sau ceva, aşa că va trebui să sun altă dată.

Scoate una din buzunar.

— Poftim. Foloseşte-o pe-a mea.

Clatin din cap.

— Ah, nu. Sunt sigură că apelurile în SUA sunt scumpe, dar îţi mulţumesc oricum.

— E una dintre cartelele acelea speciale, internaţionale, aşa că nu-ţi face griji, zice el, întinzându-şi mâna şi mai tare în direcţia mea. O iau, reticentă. Totuşi, pe cine suni aşa devreme dimineaţa?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spune eu defensiv.

Prea defensiv.

— Doar vorbeam cu sora mea mai mică, răspunde el. E cea mai bună oră de vorbit cu ea.

Defensiva mea mi-e întoarsă în faţă. Nu e nimic suspect în asta; mă simt prost pentru că mi-am proiectat sentimentele asupra lui.

— întrebam doar din cauza diferenţei de fus orar, zice el. Nu e miezul nopţii la tine acasă?

Probabil are dreptate, sau cel puţin aproximativ. Trebuie să fie unsprezece noaptea în San Francisco. Însă nu-i pot spune că nu plănuiam să sun acasă, cum se aşteaptă să fac.

— Ai dreptate, spun, dându-mi seama că tocmai mi-a dat scuza perfectă. Nu ştiu la ce mă gândeam. Efectul decalajului orar încă îmi joacă feste.

— Altă dată, atunci, spune el. Păstrează cartela până faci rost de una; eu am vreo două.

îşi ridică braţele spre tavan, înclinându-se pe spate şi întin- zându-se elegant. Pentru o clipă mă întreb dacă vârfurile degetelor lui vor atinge tavanul. El şi Fred sunt probabil cei mai înalţi băieţi din şcoală; nu pot să nu observ că dacă înălţimea lui Fred înseamnă braţe lungi şi coordonare proastă, lui Hector i se potriveşte de minune. Când se îndreaptă din nou, pare să fie intenţionat. Se uită în jos la el, urmărindu-mi linia privirii şi zâmbind.

— OK. E timpul uniformei.

îmi întorc privirea de la el, ruşinată că am fost prinsă studi- indu-l insistent.

— O spui de parcă ai fi încântat.

Ochii i se luminează.

— Ei bine, California, unde altundeva ai mai putea să porţi un costum atât de sexy?

Şi brusc, garda lui, pe cât de repede a lăsat-o jos, pe atât de repede şi-a ridicat-o din nou. HECTOR STĂ ÎN FAŢA MEA LA ORA DE ISTORIE. EVIT SĂ MĂ UIT LA EL, la fel cum am făcut şi când ni s-a alăturat mie şi lui Ren la micul dejun şi la prânz, însă nu pot să nu mă gândesc din nou la întâlnirea noastră de azi dimineaţă. Va trebui să fiu mai atentă dacă vreau să dau telefoane devreme. Fix când începe să-mi pară rău

că mi-am predat telefonul, simt cum clasa se întoarce pentru a se uita la mine. Mi s-a pus o întrebare — prima întrebare directă de când am ajuns.

— Cara? mă întreabă din nou profesorul, Monsieur Thauvin.

Simt cum sângele îmi urcă în obraji în timp ce mă gândesc la
un milion de scuze, privindu-i expresia transformându-se în dezamăgire. S-a cam zis cu încercarea mea de a nu ieşi în evidenţă.

Joy ridică mâna pentru a răspunde în locul meu. îşi rosteşte răspunsul uitându-se extrem de îngâmfată la mine. O privesc şi eu, observând că este mai frumoasă decât îmi aminteam. Ochii ei sunt de un maroniu-intens şi, în lumina zilei, părul negru îi străluceşte. Acolita ei, Hannah, stă lângă ea, cu un zâmbet cu gura închisă la fel de enervant. Este evident că Hannah şi-a aranjat părul pentru a o imita pe Joy; e mai deschis, dar la fel de drept. Se văd vagi urme de arsură de la îndreptarea excesivă pe suprafaţa lui.

Mă deranjează mai mult decât ar trebui — mânia îmi inundă corpul, agitându-se ameninţător pe sub piele. Mă întreb de ce, apoi îmi pică fisa. Am avut dreptate în ceea ce le priveşte, când le-am cunoscut — în SUA eram exact ca ele. Eu eram cea deşteaptă; cea populară; cea pe care lumea încerca să o copieze. Cea pe care credeam că lumea o venerează. Acum, când văd şi celălalt punct de vedere, când nimic nu contează mai mult pentru mine decât să trec neobservată printr-

o zi, remarc cât de urâtă este situaţia. Oamenii nu mă respectau; le era frică de mine. Frică de faptul că eu sau prietenele mele apropiate, G, Poppy şi Lennon, am critica la ei un lucru pe care noi îl consideram stupid sau urât.

Urăsc să recunosc că unei părţi din mine îi plăcea puterea pe care o deţineam, de a defini ce este şi ce nu este acceptabil în anul nostru. Cealaltă parte acum vrea să le spună amândurora că puterea este fragilă. E dureros de uşor să ajungi în coloana lucrurilor inacceptabile, cum am făcut-o eu, iar apoi lucrurile se destramă. Am învăţat lucrul acesta când prietenii mei nu m-au vizitat în spital. Mi-au trimis mesaje să-mi spună că părinţii lor credeau că e prea devreme în procesul meu de recuperare pentru vizite, însă eu ştiam motivele lor reale. Nu au vrut să se asocieze cu mine. Nu au ştiut ce să-mi spună după căderea mea din graţii şi au dat vina pe mine. Pentru că am plecat de la petrecere atunci când am făcut-o.

Pentru tot ce s-a întâmplat după.

ÎN PAUZA DE DUPĂ-AMIAZĂ, REN RĂMÂNE SĂ VORBEASCĂ CU Monsieur Thauvin despre un proiect. Rămân şi eu, rezemată cu spatele pe peretele din afara clasei.

— Haide, California, zice Hector, ghidându-mă în partea opusă şirului de oameni care se îndreaptă spre conservator.

— Voiam să o aştept aici pe..., încep eu stins.

Se uită la mine cu subînţeles.

— Ar putea să dureze până ce vine Ren.

Ţine deschisă uşa unei clase goale şi îl urmez reticentă înăuntru, în mare parte doar ca să mă îndepărtez de mulţime. Acolo este o uşă laterală care duce spre un alt coridor, în care nu am fost până acum. Mai umblăm prin alte două clase, un birou şi apoi o cameră de zi care pare că nu-şi are locul acolo. Apasă cu mâna pe lambriul de lemn care se deschide la atingerea lui, permiţând accesul spre conservator.

Mă întorc să-l văd închizând uşa, care de pe partea aceasta văd că este o bibliotecă.

— Cum...

— Un an poate părea mult pentru tine, California, dar nu uita că eu sunt aici de patru.

— Mă uit în jur la cum sunt aranjate toate lucrurile. Scurtătura pe care am luat-o înseamnă că am ajuns înaintea tuturor. Patru mese mari la capăt, în mod normal folosite pentru învățat, acum au fețe de masă sclipitoare pe ele. Privesc de la distanţă cum personalul de la bucătărie aranjează eclere în grămezi uriaşe pentru ceaiul de amiază.Ren mi-a spus că ai evitat această desfătare până acum.

— Păi...

încerc să mă gândesc la o scuză bună.

— Nu-mi spune — începe să imite groaznic un accent american — *carbohidraţii sunt Satana.*

Ridic din sprâncene.

— Tu spui mereu lucruri doar pentru a obţine o reacţie de la ceilalţi?

— Vino după mine, vreau să cunoşti pe cineva, spune el zâmbind, chemându-mă lângă masa care e cea mai apropiată de uşa spre curte, unde o femeie voinică şi roşcată, care poartă un şorţ cu Şcoala Speranţa, împăturește şervețele.

Hector îşi drege vocea.

— Mary, permite-mi să ţi-o prezint pe Cara. A venit la noi tocmai din SUA.

Femeia, Mary, pare puţin confuză de apariţia lui bruscă.

— O, bună, dragă, nu te-am auzit venind. Şi bun venit, Cara! Din America? Expresia ei devine puţin acră. Ei bine, mă gândesc că nu-ţi putem purta pică pentru asta.

Hector râde înăbuşit, în timp ce ea ne dă câte o farfurie. îşi întoarce atenţia din nou spre el.

— Ţi-e foame?

— Mereu îmi este foame când găteşti tu, spune el.

— Şarmul nu funcţionează la mine, domnule Sanderson, ştii asta, zice ea, punându-i un ecler în plus pe farfurie.

Impulsul meu de a pufni în râs este înlocuit repede de iritare când Joy şi Hannah apar la capătul mesei noastre. Vocile lor se aud peste pălăvrăgeala şi sunetul de paşi care a umplut încăperea, şi sunt sigură că o fac intenţionat.

— Probabil ea crede că, dacă i se aruncă în braţe, el o va plăcea în cele din urmă, zice Joy. E destul de jenant de privit. Adică, uită-te la ea...

— Poate că de asta petrece atât de mult timp cu Ren, adaugă Hannah. Vreau să spun că fac totul împreună. E de parcă ea crede că el o va plăcea mai mult din cauza asta. Nu vrea şi ea să-şi facă alţi prieteni?

— Sau poate că nici măcar nu are nevoie de altcineva, continuă Joy. Nu crezi că e puţin scârbos că stă în cămin după şcoală? Ea şi Ren sunt practic încuiate acolo împreună în fiecare seară.

Schimbă o privire oripilată şi răutăcioasă care mă înfurie atât de tare, încât, pentru o clipă, mă gândesc să le confrunt. Mă uit cu coada ochiului la Hector să văd dacă le-a auzit, dar el încă vorbeşte cu Mar)'. Se întoarce spre mine, apoi privirea îi alunecă până în capătul mesei. Cred că vede ceva pe faţa mea, deoarece face un pas spre uşa conservatorului, ţinând

o farfurie pe care sunt patru eclere acum, şi îi spune lui Mary:

— Noi vom lua astea…

— Doar să le aduci înapoi la bucătărie mai târziu, bine, dragă?

Se întoarce, fără să mai aştepte răspunsul lui.

El mă ghidează afară, în curte, unde un şir de bănci pe care nu le-am mai observat până acum sunt adăpostite lângă pereţii înconjurători, la distanţă de spaţiul deschis de sub arcadele sculptate în piatră. Alege cea mai îndepărtată bancă de uşă, pe jumătate ascunsă de o perdea de iederă, şi-şi pune prada în locul dintre noi.

— Spuneau nişte lucruri minunate, nu?

În loc să îi reproduc exact ceea ce au spus, îl întreb:

— Cum ai putut să ai o relaţie cu ea?

— A, vezi tu, asta a fost problema. Nu am apucat să ajungem la partea cu relaţia…

— Uau! întrerup eu, ridicând o mână.

— Nu mă judeca pentru asta, spune el, pe un ton care brusc devine serios. Sincronizarea a fost… hai să spunem doar că nu a fost cea mai bună perioadă a mea. Se uită în gol o clipă, apoi ridică farfuria cu eclere. Trebuie să încerci unul. Mary este o bucătăreasă genială, crede-mă.

Iau unul, suprimându-mi impulsul de a continua să discutăm despre acest subiect.

— Ce-a fost toată treaba aia de acolo, cu Mar)'?

El îşi dă teatral ochii peste cap.

— Ce-am mai făcut acum?

— Nimic. Doar că... ei bine, ai o problemă mare cu SUA, nu-i aşa?

Se uită plictisit la mine.

— Ba chiar niciuna. De fapt, am rude acolo.

— Atunci de ce faci mereu aşa de mare tam-tam despre America?

îşi mijeşte ochii.

— Pentru că te scoate din sărite.

— Şi îţi place asta?

— Bineînţeles, zice el. îmi place, şi am ştiut că de data aceasta voi avea un public bun. Mary trece printr-o fază anti-americană. Ea crede în teoriile conspiraţiei, iar cea mai recentă este că americanii au scufundat Titanicul deoarece nu au vrut ca britanicii să fie cunoscuţi pentru că au construit o navă mai puternică decât ei.

— Glumeşti? întreb eu, râzând de absurditatea aceasta.

— Nu glumesc. Nu trebuie să te îndoieşti de femeia aceea; a fost patiserul reginei Angliei. În schimb, eu sunt de acord cu Mar)': e o posibilitate veritabilă.

Se uită la mine ciudat, oarecum triumfător.

Mă uit în jos la mine, încercând să-mi dau seama la ce se uită.

— Ce?

— Tu îţi dai seama ce tocmai s-a întâmplat? Ai râs fără să te

— Ba nu, spun eu repede.

— Nu e nevoie să devii defensivă, California. Era doar o observaţie.

Ren apare din spatele perdelei de iederă pe care o dă la o parte.

— Aici eraţi! spune ea veselă, ghiontindu-l pe Hector pentru a se aşeza între noi.

Îi dă ei farfuria şi începe să-i povestească cea mai recentă teorie a conspiraţiei a lui Mary.

Stau acolo, distantă, întrebându-mă cum am putut fi atât de neglijentă să-mi las garda jos cu el. Gândul este urmat imediat de un altul: oare nu ar trebui să vreau să râd?

îmi reamintesc că trebuie să mă distanţez de ei. Cumva, asta pare de-a dreptul imposibil la această şcoală; sunt prea mulţi oameni într-un spaţiu închis. Nu pot să scap de ei la sfârşitul zilei mergând acasă; în timpul semestrului, aceasta este casa mea. Şi, la drept vorbind, cu persoane precum Joy şi Hannah mişunând pe coridoare, voi avea nevoie de aliaţi aici.

Chiar şi acasă, în cele mai întunecate zile, aveam gemenii. Bine, la numai trei ani, fraţii mei nu erau chiar o mare consolare, însă încă erau destul mici încât să nu mă urască pentru ce s-a întâmplat. Apoi mai era şi mama, care, în ciuda tuturor defectelor ei, nu şi-a pierdut încrederea în mine. Da, modul ei de a trece peste consecinţele accidentului era să pretindă că nu s-

a întâmplat, apoi, în cele din urmă — cu reticenţă —, să sune fiecare psiholog şi fiecare grup de terapie din statul California, la cererea tatălui meu vitreg. Însă presupun că asta dă dovadă de dedicare într-un fel ciudat, detaşat, deşi nu a putut vorbi cu mine ea însăşi despre asta şi a acceptat faptul că am nevoie de ajutor specializat atât timp cât şedinţele erau anonime şi nimeni nu avea cum să afle că fiica ei a luat-o razna.

Din locul meu de pe bancă pot vedea prin peretele de sticlă al conservatorului până unde Joy şi Hannah stau cu alte două fete pe care nu le cunosc. Bag de seamă că atât timp cât îi ţin pe Ren, Hector şi Fred la distanţă, poate o să fie în regulă. Nu trebuie să ştie ei totul.

De îndată ce mă gândesc la Fred, îl văd. La fel ca la prânz, stă cu un grup de băieţi pe care nu îi ştiu. Când conversaţia se opreşte, îi întreb pe Ren şi Hector cine sunt.

Hector dă deoparte iedera şi se uită prin sticlă.

— Nişte băieţi din echipa de baschet.

E ceva neobişnuit la modul în care o spune, apoi îmi dau seama că nu se uită la mine.

— Face asta des?

— Da, răspunde Ren, veselă. Câteodată stă cu noi, alteori cu ei. Nu-i mare scofală.

Hector şi Ren îşi aruncă o privire pe care mă prefac că nu o observ, dar am o vagă bănuială că prezenţa lui acolo este, de fapt, o foarte mare scofală.8

Fred nu stă cu noi la cină şi deloc în ziua următoare. Când vine weekendul, îmi dau seama că abia dacă l-am văzut. Hector şi Ren persevează în încercarea lor de a mă integra în activităţile lor: m-au făcut să înfrunt statul cu ei în camera de zi după pregă, m-au forţat în drumeţii de seară până la leagăne înainte de apus, însă de fiecare dată când suntem într-un loc în care este şi Fred prezent, el îşi găseşte un motiv să dispară.

Mă trezesc sâmbătă dimineaţa cu doi centimetri de zăpadă pe pervazul ferestrei. Vremea se înrăutăţeşte, pământul e pictat repede în alb şi alegem să stăm tot weekendul înăuntru, unde distracţia e de modă veche. Ne mulţumim cu un televizor ce pâlpâie în colţul camerei de zi. E aprins rareori, însă, când este, tot ce merită văzut sunt serialele poliţiste americane dublate în franceză. într-un colţ mai este şi o grămadă

mare de puzzle-uri şi jocuri de societate pe care oamenii chiar le joacă, teancuri de reviste vechi pe o masă şi grupuri de persoane care joacă cărţi. Fără telefoane, neavând unde altundeva să merg decât în oraş, încep să înnebunesc.

Eu. Fata care abia a ieşit din casă timp de nouă luni.

ÎN CEA DE-A DOUA SĂPTĂMÂNĂ, STEAGURI MEXICANE ÎNLOCUIESC tricolorul francez în sala de mese şi, pe măsură ce înaintăm în semestru, temele devin mai grele şi realitatea începe să se instaureze. Stăm în conservator tot mai mult în fiecare seară, împreună cu restul elevilor din anul nostru. Profesorii ne dau teme peste teme, iar călătoriile în oraş sunt înlocuite de fişe peste fişe de probleme la matematică, eseuri la engleză şi istorie şi teancuri de foi cu vocabular francez de învăţat. Mă îngrop în toată munca, mulţumită că am un motiv bun ca să nu atrag atenţia. Stau în conservator chiar mai mult decât Hector sau Ren, invocând volumul nostru de muncă ridicat, însă tânjind în secret după puţinele momente de linişte pe care le pot avea.

Într-una dintre aceste seri, urc scările spiralate din cămin după ce toată lumea a plecat. Parcurg rapid cele şase etaje, bucuroasă că nu este nimeni în jur. Abia îmi trag răsuflarea, picioarele şi plămânii mei fiind obişnuiţi cu acest drum deja, însă aproape de ultimul etaj surprind sfârşitul unei conversaţii aprinse care are loc pe palierul de la etajul al şaselea şi care mă face să

rămân în urmă. Vocile sunt şoptite, încărcate şi familiare. Rămân în umbră pe scară, însă conversaţia dintre Fred şi Ren mă găseşte oricum.

Fred este nervos.

— ... ai putea pur şi simplu să vorbeşti cu ea, Ren? Nu crezi că ar merita să aflăm?

— Nu ar schimba nimic, şuieră ea la el.

— Nu ştii asta! N-ai idee ce se va schimba.

— Faci din ţânţar armăsar, Fred. Hector mi-a zis ce i-ai spus lui şi amândoi credem că eşti absurd.

— Bine, tu şi Hector nu vreţi să mă luaţi în serios, zice Fred, şi aud cum furia din vocea lui se transformă în jignire. Mă gândesc că nu contează de cât timp suntem prieteni, nu? Cu mult mai mult decât...

O uşă este trântită şi aud sunet de paşi pe palierul de deasupra.

Ren îşi drege vocea.

— Nu mai vreau să discut despre asta, Fred, spune ea, iar cuvintele îi sunt în mod neobişnuit încărcate de un accent francez. Mă duc la culcare.

Aştept cel puţin cinci minute, ascultând să mă asigur că au plecat, înainte de a urca ultimul rând de scări spre cameră. Urc mult mai încet decât am făcut-o la primele cinci etaje, pentru că în sfârşit înţeleg. Singurul lucru care s-a schimbat pentru ei este sosirea mea — ostilitatea lui Fred trebuie să fie direcţionată spre mine, nu? Nu îmi pică bine; nu acesta era genul de dramă pe care încercam să îl evit? Ultimul lucru pe

care mi-l doresc este să fiu responsabilă de destrămarea prieteniei lor, care, după cum probabil voia Fred să spună, există de mult mai mult timp decât mine.

Ren, îmbrăcată deja în pijamale când intru în cameră, e ghemuită pe podea, punându-şi nervoasă hainele în grămezi.

— Voi trimite astea la spălătorie, zice ea, cu vocea încă tră- dându-i mânia. Ai ceva de spălat?

Iau o uniformă de pe spătarul scaunului şi o adaug grămezii.

— E totul în regulă?

— E bine, spune ea, însă nu pare deloc să fie aşa. De ce nu aş
fi OK?

— Pari puţin supărată, atâta tot, zic eu, iar apoi risc şi adaug: Are de-a face cu Fred? Nu prea l-am mai văzut prin preajmă în ultima vreme.

— Asta nu e nimic, Cara, răspunde ea, cu o nerăbdare rar întâlnită. Fred şi Hector au avut o mică ceartă. Sunt doar băieţi, iar Fred e extrem de încăpăţânat. Îi va trece în cele din urmă — în situaţii de genul ăsta trebuie doar să aşteptăm.

Urc în pat, gânditoare. Minte, desigur. Nu ştie că am auzit un fragment din cearta ei cu Fred.

— De la ce s-au certat? întreb eu, cu inocenţă.

— Nimic important, zice ea, prin ceea ce aş paria că este un căscat fals. Sunt atât de obosită! Te superi dacă stingem lumina mai devreme?

— Nu, spun eu, gândindu-mă că voi încerca o abordare diferită mâine, dacă e să descopăr ce s-a întâmplat. Sunt mai multe şanse ca Hector să cedeze decât Ren. Cel puţin, îmi pasă mai puţin dacă întind coarda cu el. El o face destul cu mine. E timpul să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

GĂSESC O OPORTUNITATE ÎN TIMPUL OREI DE EDUCAŢIE FIZICĂ, atunci când ajutăm la asamblarea cursei cu obstacole din sala de sport. A nins atât de mult în ultima săptămână, încât ora de alergat pentru fete a trebuit să fie combinată cu sesiunea de baschet pentru băieţi. Profesoara de educaţie fizică, Madame Monelle, pare foarte stresată de număr mare de elevi din sală şi se plimbă de colo-colo strigând ordine în franceză.

— Chiar mă miram când o să întrebi, spune Hector, nonşalant.

Aşteaptă să îi dau o bară pe care să o pună în partea de sus a
gardurilor pe care le aranjăm. Poartă un tricou alb simplu şi mă surprind uitându-mă la antebraţul său drept, care este bandajat. Pentru o secundă mă gândesc la cicatricea de sub bluza pe care am refuzat să o dau jos. Ezit înainte să-i pasez bara.
Se uită neräbdător la mine, făcându-mi semn să mă mişc mai repede.

În cele din urmă i-o înmânez.

— Ce-ai păţit la mână?

Se uită în jos la bandaj.

— Tatuaj.

— Doare?

— Nu, e vechi. Doar că nu am voie să, cum au zis ei, ăăă, „îl afişez ca să-l vadă toată lumea". N-am vrea să-i încurajăm pe cei din anii mai mici să se tatueze. Zâmbeşte provocator, oprindu-se când ne dăm seama amândoi că Fred se uită la noi. Deci... Fred... Ce vrei să ştii?

— Ce se întâmplă cu el?

— Sosirea ta îl deranjează pe Fred mai mult decât ar vrea să

— De ce? Nu am făcut nimic.

— Simpla ta prezenţă este ceva. Vezi tu, înainte să ajungi, eram doar noi trei. Acum, că eşti aici, asta schimbă lucrurile pentru el.

— Cum schimbă lucrurile?

— Ei bine, a trecut multă vreme de când Ren a avut pe cineva cu care să împartă camera, spune el, trecând la următorul gard. Voi două aţi petrecut foarte mult timp împreună, ceea ce în mod normal înseamnă că ea a petrecut mai puţin timp cu el.

— Ea e doar drăguţă pentru că sunt nou-venită. Sunt sigură că farmecul noutăţii va trece curând.

— Eu nu sunt atât de sigur, zice el, gânditor de data aceasta. Ren nu a avut niciodată o prietenă

adevărată aici. Cred că ea speră în secret ca tu să nu te plictiseşti de ea.
La auzul cuvântului „prietenă", simt un val de frică.
— D-dar..mă bâlbâi eu, de ce îi pasă lui Fred de lucrurile astea?
Hector se uită la mine în felul în care te-ai uita la cineva despre
care crezi că e incredibil de îngust la minte.
— Fred e îndrăgostit de Ren încă de când am ajuns prima dată aici.
Deodată, totul are sens.
— I-a spus vreodată ce simte?
— Nu, dar mă îndoiesc că asta ar îmbunătăţi situaţia.
— De ce nu? Poate că şi ea simte la fel. Sunt apropiaţi, până şi eu îmi dau seama de asta. De aceea e ea atât de supărată că el este atât de distant.
El face o pauză, gândindu-se dacă să continue.
— Ştiu sigur că ea nu simte aceleaşi lucruri pentru el.
— Cum? Ai întrebat-o tu? Hector nu răspunde imediat, aşa încât continui: Nu înţeleg. Mi-a scăpat ceva?
Lasă gardul din mână, se întoarce spre mine şi spune:
— Ren e lesbiană.
— Aaa, spun eu stupid.
Hector îmi observă reacţia. Mă întreb cum se aşteaptă să-i răspund. Dacă se aşteaptă ca eu să am o problemă cu orientarea ei sexuală. Presupun că de asta era Fred

îngrijorat aseară când a confruntat-o pe Ren. Oare să fie aşa de precaut cu mine, deoarece crede că voi avea o problemă cu asta? Despre asta îi spunea să discute cu mine? Să-mi măsoare reacţia, să vadă dacă voi urla la fel ca lupii din haită?

Vreau să spun, Joy şi Hannah au tot făcut aluzii de genul ăsta. Dacă eram mai atentă şi puteam să ies din propria-mi lume pentru o secundă, cât să o întreb pe Ren lucruri despre ea, poate că aş fi dedus asta până acum.

— De asta făceau Joy şi Hannah acele aluzii…

— Nici Ren nu-şi face viaţa mai uşoară, zice el, încă pri- vindu-mă cu o expresie atentă. Până să vii tu, era retrasă, nu a arătat niciodată nimănui cât de minunată este, numai mie şi lui Fred. O perioadă au crezut că o interesează doar băieţii, ştii? îmi aruncă o privire, iar eu citesc printre rânduri. A avut o reputaţie proastă, aşa că anul trecut le-a pus la punct. Vreau să zic, sunt sigur că ştii despre ce vorbesc… Trebuie să fi fost fete ca Joy şi Hannah la ultima ta şcoală.

Da, mă gândesc eu, venindu-mi puţin rău, *însă eram patru fete la putere.*

— Nu erai intimidat pentru că erai gay acolo, zic eu, agăţân- du-mă de singura mea apărare. Erai intimidat pentru hainele pe care le purtai, pentru greutate, maşina pe care o conduceai, la ce petreceri te

duceai, cui îi plăcea de tine — toate lucrurile care acum nu mai par a fi deloc importante.

— Da, păi, nici aici nu este hărţuită pentru că este lesbiană. Nu ăsta e motivul. Le-a confruntat. Nu le-a plăcut asta. Aşa că Ren este retrasă, doar ea cu ea însăşi — nu le-a preaslăvit pe Joy şi Hannah cum au vrut ele atunci şi nu o face nici acum. Ele se simt ameninţate din cauza asta, aşa că li s-a pus pata pe ea. Nu a ajutat nici faptul că eu nu eram persoana favorită a lui Joy pe atunci, iar Fred şi cu mine am apărat-o pe Ren. Asta le-a enervat şi mai tare. Celelalte fete o evită pentru că le e frică să nu devină şi ele o ţintă.

Brusc, mă întreb dacă de asta a fost Ren atât de răbdătoare cu mine. Eu îmi ziceam că e datorită faptului că îi era milă de mine, pentru că sunt nouă şi din cauza inabilităţii mele de a fi socială. Trebuia să-mi dau seama până acum că şi ea este la fel de bucuroasă ca şi mine să se distanţeze de restul lumii — nu stă retrasă din cauza mea, o face pentru ea. Acum că mă gândesc, planşa de plută cu poze din camera noastră spune totul. Are poze doar cu părinţii ei, Hector şi Fred. Când am ajuns eu — când nu aveam pe nimeni —, asta mi se părea a fi ca o armată. Presupun că ar fi trebuit să o întreb de ce nu a încercat să-mi facă cunoştinţă şi cu alţi oameni în afară de ei. Am fost recunoscătoare pentru asta, nedorindu-mi să-mi extind cercul, însă nu m-am gândit niciodată că să mă

integreze în grupul lor de trei oameni era tot ce voia — sau putea - să facă.
Hector îşi drege vocea.
— Oricum, asta cam pune beţe în roate marii poveşti de dragoste dintre Ren şi Fred, nu-i aşa?
Revin înapoi la realitate.
— E problematic, asta e sigur.
— Nu te deranjează faptul că, în ochii celorlalte fete, vei fi condamnată prin asociere pentru că petreci atât de mult timp cu Ren?
— Nu mă jigni, îi zic eu, şi îmi găsesc ceva din vechea mea vigoare undeva înăuntrul meu.
De data aceasta, jur să o folosesc în scopuri mai bune.
Se uită ciudat la mine şi clatină din cap, zâmbind.
— Ce e?
— Mă mir în ceea ce te priveşte, atâta tot. Reacţiile tale mă surprind mereu.
Îi arunc vorbele lui de mai devreme înapoi.
— Sunt aici să te ţin ca pe ace.
Râde.
— Probabil că eşti, California. Probabil că eşti.
Madame Monelle fluieră, încercând să recâştige controlul sălii de sport. Câteva persoane se uită în sus şi încep să se îndrepte spre ea, însă progresul este lent.
— Ei bine, distracţie plăcută! îmi urează Hector, în timp ce mergem şi noi spre ea.
— Tu nu rămâi?

— Pentru garduri? Se uită jignit la mine şi pentru o secundă este atât de arătos, încât e aproape indecent. *Serios?*

Râde de expresia mea, iar sunetul rămâne în aer mult timp după ce a plecat.9

Dacă Ren are doar puţine persoane cu care îşi petrece timpul, nu vreau să piardă una dintre ele din cauza mea. În această seară mă pregătesc să vorbesc cu Fred.

Pentru că nu e în camera de zi, aştept până ce o văd pe Madame James coborând, înainte să mă strecor pe uşă spre coridorul băieţilor şi să îi caut camera. E fix în capăt; plăcuţa cu nume iese în evidenţă pentru că sunt sigurele nume pe care le recunosc: Hector Sanderson şi Fredrik Lindstrom.

Bat o dată, dar nu aştept un răspuns. O uşă este trântită altundeva pe coridor şi mă strecor repede înăuntru, înainte să fiu prinsă. Şi Fred şi Hector sunt acolo: Fred stă la birou, ştergând obiectivul unei camere ce pare profesională, iar Hector stă ghemuit pe podea deasupra unei valize, pe care o închide în grabă când intru.

— Aaa, tu erai, spune el, relaxându-se când mă vede. Deschide valiza din nou şi începe să reorganizeze ce avea înăuntru. Puteai să anunţi că tu eşti. Va trebui să încep să număr din nou.

Mă uit în valiză, unde cel puţin cincizeci de pachete de ţigări sunt aranjate în teancuri pe laterală.

— Ce sunt alea?

— Vânzarea lor e o sursă de venit grozavă... Şi după cum cred că ţi-ai dat seama, adaosul comercial este destul de ridicat în colţul nostru izolat de lume. Te-ar interesa un chilipir?

— Nu, mersi.

— Atunci, înseamnă că asta este o vizită socială, îşi freacă el palmele. Ce minunat!

Îi arunc o privire nimicitoare.

— De fapt, am venit pentru o discuţie cu Fred.

Fred îşi ridică privirea surprins când mă adresez lui, iar încrederea mea începe imediat să şovăie.

— Dacă ai un minut la dispoziţie? adaug eu, adresându-mă lui direct.

— Ăăă...

Pare că se simte incomod, de parcă nu se aştepta chiar să îl confrunt.

Hector ţâşneşte de jos, împingând valiza sub birou cu piciorul, apoi se îndreaptă spre mine şi uşă, păşind zburdalnic.

— Eu o să dispar, atunci. încearcă să nu stai prea mult. Chiar nu ar trebui să fii aici, în zona camerelor de băieţi, California. Dacă te prinde cineva?

îmi dau ochii peste cap la el când trece de mine şi iese din cameră, părând foarte mulţumit de sine însuşi.

— Da? întreabă Fred de îndată ce suntem singuri.

Acum, că suntem doar noi doi, vocea lui e niţel iritată. Ataşează obiectivul camerei, o pune uşor pe masă şi îşi întoarce scaunul spre mine. Nu mă invită să iau un loc, în schimb lăsându-mă să stau printre mormane de haine murdare şi cărţi.

— Am vrut doar să lămuresc puţin lucrurile.

Brusc, îmi doresc să-mi fi pregătit ce voiam să spun. Am crezut că dacă aş putea doar să îl fac să înţeleagă că nu sunt aici să creez probleme sau să o iau pe Ren de lângă el, situaţia ar fi în regulă, dar văd că nu are de gând să uşureze lucrurile pentru mine. îmi dreg vocea şi încerc să fiu sinceră în ceea ce spun.

— Nu încerc intenţionat să creez probleme între voi trei, şi-mi dau seama că sosirea mea aici a stricat oarecum echilibrul.

El clipeşte în mod repetat.

— Ai venit aici ca să-mi spui asta?

Simt cum încep să mă enervez.

— Chiar nu ştiu ce să spun. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Te-am jignit în vreun fel? Ai fost destul de bucuros să mă incluzi şi pe mine când am ajuns aici, dar acum…

În timp ce rostesc cuvântul „bucuros" bag de seamă că nu este chiar adevărat. Nu a fost niciodată la fel de prietenos cu mine cum au fost ceilalţi, dar măcar m-a tolerat.

— Ren şi cu mine trebuia să îţi facem turul, atât. Nu mă aşteptam ca tu să devii o parte din grupul nostru. Face o pauză, de parcă se întreabă cum să-şi formuleze următoarele cuvinte. Ştii cum ne spun alte şcoli la meciuri şi alte petreceri?

Clatin din cap.

Se lasă pe spate în scaun, încrucişându-şi mâinile pe piept.

— Şcoala Fără Speranţă, pentru cauze pierdute.

— Ce vrei să spui?

— De ce crezi că ţi s-a oferit un loc după ce a început semestrul, fără să dai niciun examen sau să susţii un interviu de admitere? Directorul are o reputaţie pentru găzduirea celor rătăciţi.

îmi dau seama că e adevărat ce spune. Nu m-am întrebat niciodată cum a reuşit mama să-mi obţină un loc aici după ce am refuzat să mă întorc la şcoală semestrul acesta. Mi-a spus doar că directorul este unul dintre clienţii lui Mike şi că a auzit că e un loc extraordinar. Cer albastru în locul zilelor mohorâte, parcă aşa s-a exprimat. Un loc nou, un loc unde nu voi avea un trecut. Un loc în care chiar aş avea o şansă. Ea chiar credea asta — am văzut-o în ochii ei, şi cred că o parte din mine a vrut să o creadă şi ea. Cel puţin, acea parte din mine a câştigat contra părţii care lupta împotriva deciziei ei.

Acum îmi dau seama de ce sunt aici. *Şcoala Fără Speranţă pentru cauze pierdute.* Parcă pot să şi

văd broşura. *O ultimă soluţie pentru cazurile lipsite de speranţă.*

Inspir adânc, menţinând contactul vizual cu Fred, şi îmi dau seama că Hector se înşală: ostilitatea lui Fred nu provine din faptul că Ren nu petrece la fel de mult timp cu el. Problema e cu alegerea înlocuitorului — problema lui e cu mine.

— Ni s-a spus că ai probleme înainte să ajungi, spune el, întrerupând liniştea apăsătoare.

Ni s-a spus că ai probleme. Cuvintele îmi răsună încontinuu în cap.

— Ce fel de probleme? întreb eu slab.

— Directorul nu a elaborat, dar e destul de evident. Eşti claustrofobă, eşti agitată în preajma oamenilor, în mare parte a timpului arăţi atât de groaznic, încât mă mir cum de ai reuşit să supravieţuieşti.

— Şi totuşi am făcut-o, zic eu, iar insistenţa din vocea mea mă ia prin surprindere din nou.

— Folosindu-i pe prietenii mei pe post de sprijin, precizează el, şi nu-mi scapă elementul posesiv din tonul lui.

Mă uit dincolo de el, pe peretele din spatele biroului. La fel ca al lui Ren, e plin de fotografii care trec dincolo de planşă. Ale lui acoperă întreg peretele, o colecţie de poze a vieţii lor de aici. Viaţa lor înainte de mine. La mijloc este o fotografie A4 cu Ren, prinsă râzând. Este neclară, mată şi pare a fi dintr-o altă

vreme — când camerele digitale le făceau tuturor ochii roşii şi pielea ştearsă.

— Nu ţi-am făcut nimic, Fred, spun eu. Nici măcar nu mi-ai dat o şansă.

— Când eram mic, mama mea avea o zicală veche pentru a descrie oamenii ca tine, zice el, de parcă nu m-a auzit. *„En ulv i fårakläder,"*

înghit în sec.

— Ce înseamnă?

— Un lup îmbrăcat în blană de oaie.

Trag aer în piept, surprinsă.

— Şi tu crezi că sunt un lup?

— Cred că ascunzi ceva. E ceva la tine pe care ceilalţi refuză să-l vadă.

— Fred...

Caut repede să zic ceva, ceva cu care să mă apăr.

— Bine, Cara, mă întrerupe el. Îţi voi da o şansă. Însă, înainte să o fac, răspunde-mi la o întrebare: de ce eşti aici?

— Păi, e o şcoală, nu?

Fred clatină din cap şi se uită la mine cu nerăbdare, aşteptând adevărul. Adresându-mi în sfârşit întrebarea pe care, printr-un miracol, am reuşit să o evit până acum.

Fac un pas în spate înspre uşă.

îmi pare rău, Cara, spune el, iar vocea lui

sună de parcă a primit
o confirmare acum. Nu
e pentru că nu te plac.
Noi nici nu prea ne
cunoaştem. Dar până
când te decizi să fii mai
sinceră cu toată lumea,
pur şi simplu nu pot
avea încredere în tine
şi nu am încredere în
tine nici pe lângă
prietenii mei

.10

NU MAI ROSTESC NICIUN CUVÂNT TOATĂ SEARA, GĂSIND O consolare iluzorie şi reconfortantă în actul de a mă holba la peretele gol de lângă patul meu. În timp ce stau întinsă acolo, cuvintele lui Fred îmi răsună în cap.

Un lup îmbrăcat în blană de oaie.

Cum de a făcut Fred presupunerea asta despre mine deja? Şi are dreptate? Chiar asta sunt?

Când sunt sigură că Ren a adormit, mă strecor afară şi merg spre cabina telefonică. Camera de zi e goală, dar e totuşi miezul nopţii. Mă îndoiesc că am voie să fiu trează atât de târziu, însă nu mă gândesc mult. Am încălcat deja regulile astăzi şi nu s-a întâmplat nimic — oricum, *trebuie* să dau acest telefon.

Ridic receptorul, introduc numărul cartelei lui Hector şi urmăresc instrucţiunile. Formez numărul lui G şi îi ascult mesajul căsuţei vocale: *Bună! Aţi sunat-o pe G. Nu sunt aici — evident — dar ştiţi ce aveţi de făcut. Biip.*

Expir. Şi de data aceasta nu închid.

Urmează o pauză cumplită cât timp las operatorul telefonic să înregistreze tăcerea. Rostesc următoarele cuvinte atât de încet, încât, chiar dacă ea ar fi putut să le asculte, mă îndoiesc că le-ar fi auzit.

— Dar nu ştiu, G. Nu ştiu ce să fac fără fine aici. Nu mai

Şi apoi închid. *Ce naiba fac?* Nu i-am mai lăsat niciodată un mesaj până acum. Nici măcar o dată. Ridic mâinile repede spre obraji; nicio lacrimă încă. Le apăs

pe pereţii transparenţi ai cabinei telefonice şi simt un impuls bizar de a sparge ceva, cum li se întâmplă personajelor din filme. Desigur, e un dezastru, dar îţi dă impresia că îi ajută cumva.

Mă holbez la mâinile mele tremurânde. Cartela de apel are pe ea un peisaj generic însorit, care mă face să mă gândesc la California. Pentru o clipă îmi îngădui să-mi fie atât de dor de casă, încât aş putea să leşin. Şi brusc îmi doresc să fiu din nou acolo, unde aş putea sta în camera mea şi să-mi ascund uriaşa gaură neagră din piept, departe de oamenii care încearcă să mă descoasă.

Ridic telefonul din nou:

— Alo, aud vocea veselă a mamei mele.

Pe fundal aud un copil râzând. Mi-o imaginez în parcul nostru local cu gemenii, arătând impecabil, purtând ochelari de soare mari ca ai vedetelor în timp ce vorbeşte cu celelalte mame într-un accent american fals.

— Mamă, eu sunt.

— Cara, tu eşti? strigă ea în telefon. Vorbeşte mai rare, abia te aud. Mă întrebam când aveai de gând să suni; au trecut aproape două săptămâni.

Nu vorbesc mai tare.

— Mamă, trebuie să vin acasă.

— Nu poţi veni acasă acum. Am vorbit cu supraveghetoarea voastră şi mi-a spus că te-ai acomodat bine.

Pe naiba! Este tipic ei să se agaţe de o versiune exagerată a adevărului, neputând să conştientizeze versiunea adevărată. Simt un val de iritare — de ce am sunat-o?

— Pare că te simţi puţin mai bine, dragă, continuă ea. E bine pentru tine să fii plecată din oraş.

— De ce? întreb eu rece, uitându-mă la butoanele telefonului. Pentru că nimeni nu mă cunoaşte aici?

— Tot ce am vrut să spun, ei bine... aveai nevoie să scapi de toată situaţia.

— N-o să scap niciodată de „toată situaţia", rostesc eu printre dinţi.

Ce lucru stupid a putut să spună! Oare ea chiar crede că dacă mă trimite într-un alt capăt de lume asta va rezolva ceva?

Îi aud respiraţiile grele în telefon. Inspiră. Expiră. Inspiră. După câteva clipe, pare să decidă ca e în regulă să vorbească din nou:

— Tot ce am vrut să spun este că e un lucru bun să fii cu oameni noi.

— Nu vreau să fiu cu oameni *noi...*

— Ştiu că nu vrei, Cara. Brusc, vocea ei e ascuţită, pragmatică. Dar eşti mai bine acolo cu ei decât erai...

— Mamă! o întrerup eu, şi simt acea forţă familiară — enervarea — crescându-mi în piept. Nimic nu s-a schimbat; nu mă simt mai bine ca prin farmec; nimic din toate astea nu o să dispară.

Şi apoi, înainte să le pot opri, mai multe cuvinte îmi ies brusc pe gură — cuvinte copleşitoare, şocante, ascunse

atât de adânc înăuntru, încât chiar mă ustură când le rostesc.

— încă e vina mea.

La început, este o liniște atât de pătrunzătoare, încât mă întreb dacă voi mai auzi vreodată sunete, apoi, în cele din urmă, spune pe un ton foarte jos:

— De ce ai spune asta? Nu ai mai spus asta până acum.

Nu-i răspund; nu știu cum să-i răspund. Tot ce știu e că îmi este fizic greață, de ce s-a întâmplat, de ce se întâmplă acum — de mine însămi.

Un copil începe să plângă de cealaltă parte a firului.

— Vai, Cara, e Kyle, zicea ea, și îi aud ușurarea din voce, mulțumită de întrerupere. Nu pleca — te sun eu înapoi în două minute.

— Nu te mai deranja, spun eu și închid.

Mi-o imaginez cum îi cocoloșește pe gemeni. Băieții ei americani perfecți. Mă întreb dacă aș plânge eu, fiica ei britanică, tulburată, dintr-o căsătorie pe care încearcă să o uite cu fiecare zi ce trece, oare ar lăsa totul pentru mine? Iau o pernă de pe una dintre canapele și o arunc în cealaltă parte a camerei. Nu simt nimic; nu se aude nicio izbitură în timp ce planează ușor pe o altă canapea. Aproape arată de parcă acolo e locul ei oricum. Apuc mai multe și le azvârl în aer. Nu-mi aduce nicio satisfacție. În cele din urmă cad în genunchi.

Ușa scârțâie când se deschide în spatele meu.

— Pleacă! ţip eu, fără să-mi mai pese cine mă aude, şi uşa se închide înainte să pot vedea cine este.

Câteva minute mai târziu se deschide din nou şi Ren se strecoară înăuntru. Se ghemuieşte pe podea lângă mine şi îmi pune

— Haide, Cara, zice ea, cu vocea somnoroasă. E târziu; hai înapoi în cameră.

Mă gândesc să-i scutur mâna jos de pe umeri, însă ostilitatea mea se transformă în disperare.

— Nu pot să fac asta, Ren, şoptesc eu. Nu pot să mă prefac că sunt normală.

Aud cuvintele lui Fred din nou, bântuindu-mă, luându-mă peste picior. *Un lup îmbrăcat în blană de oaie*. Şi-mi dau seama că mă simt atât de şocată de ele pentru că sunt adevărate. Chiar *sunt* un lup şi nimeni nu m-a dat în vileag până acum.

Ren face un „nţ" enervată.

— Cu toţii avem bagaj emoţional, Cara. Ştiu asta la fel de bine ca toată lumea.

Uşa se deschide din nou. De data aceasta intră Hector, care ne priveşte curios pe amândouă pe podea. Brusc, vreau să urlu la amândoi, să le spun să plece. De ce sunt aici? De ce nu pot vedea şi ei ce vede Fred, ce ar trebui să vadă?

— E totul în regulă aici?

— Doar lămurim câteva lucruri, zice Ren.

Felul în care o spune — nerăbdătoare, direct — îmi face pieptul să se contracte. E felul în care ar fi spus-o G.

Mă uit la ei, două persoane care, dintr-un anume motiv nebunesc şi nechibzuit, încă sunt alături de mine. Dacă stau bine să mă gândesc, chiar e uimitor că ei vor să fie aici cu mine când eu nu le-am oferit nimic. Ar trebui să simt ceva mai mult decât furie, presupun, ceva mai mult decât ruşine.

Hector dă uşor din cap spre Ren, apoi spune dintr-o răsuflare:

— Ei bine, în cazul ăsta, cred că acum e momentul potrivit să-ţi mărturisesc că i-am spus Cărei că eşti lesbiană.

— Hector!

Ea încremeneşte, toată culoarea dispărându-i de pe faţă. Văd cum mintea începe să i se tureze la maximum în spatele ochilor ei căprui circulari, acum larg deschişi, gândindu-se cum să răspundă, îngrozită de posibila mea reacţie.

— Asta nu schimbă nimic, Ren, spun eu. Ea pare uimită, aşa că repet pentru emfază: Chiar nu schimbă nimic.

— Vezi, Ren? spune Hector victorios. Nu ţi-am zis eu?

— Tu ce faci aici? îl întreb pe Hector, mai mult ca să îi distrag atenţia de la Ren.

Ea arată cum mă simt eu: de parcă vrea să-şi tragă răsuflarea departe de restul lumii.

— Voiam să verific dacă te-ai liniştit, răspunde el familiar. Văd că da, aşa că pot să merg înapoi la culcare. Tot ce vreau să spun e că ai noroc că

nu sunt sensibil sau alungarea ta de adineauri ar fi putut să fie foarte supărătoare.

Mă cuprinde un val de ruşine când îmi dau seama că trebuie să fi fost Hector cel căruia i-am spus să plece mai înainte. Presupun că tot el e persoana care s-a dus să o trezească pe Ren.

— Nu mi-am dat seama că erai tu.

— Cred că o să-i treacă, zice Ren, ridicându-se şi scutu- rându-se. Expresia ei încă pare puţin bântuită în lumina lunii, dar nu văd nicio lacrimă. Haide, e târziu. Chiar ar trebui să mergem; dacă suntem prinşi acum aici împreună, vom avea probleme mari.

E o profeţie nefericită. Când Hector deschide uşa spre palierul etajului şase, Madame James ne aşteaptă.

— Ce faceţi voi trei treji la ora asta? rosteşte ea printre dinţi cu o expresie ucigaşă.

îmi retrag prima mea impresie despre ea. Stă acolo în pijamalele ei roz pal din flanel cu multe figuri de pinguini pe ele, însă nu văd nimic blând sau amical la ea în acest moment. Va trebui să mărturisesc tot. Îi voi spune că am luat-o razna şi că Ren şi Hector erau aici doar ca să mă consoleze. Atunci ar putea fi îngăduitoare cu ei, cel puţin.

Hector mă întrece.

— Ştiu cum arată situaţia, doamnă James, dar vă promit că există o explicaţie foarte simplă — chiar dacă e de necrezut.

Își ridică sprâncenele la el ca și când ar spune: *Abia aștept să aud asta.*

— Ren, Cara şi cu mine am venit toţi trei să luăm un pahar cu apă în acelaşi timp. Niciunul dintre noi nu putea dormi. Cred că este din cauza lunii pline, zice Hector, de parcă asta ar fi cea mai logică explicaţie. Nu se spune că oamenii au mereu probleme cu somnul când este lună plină?

— Eraţi foarte gălăgioşi, spune ea cinică, cu sprâncenele încă ridicate până la linia părului.

— Le-am speriat. Pentru că e aşa de târziu, nu se aşteptau să mă vadă aici. Şi, fără lumina zilei, au confundat frumuseţea mea cu ceva puţin mai bizar. încheie cu cel mai triumfător zâmbet al lui.

Ea oftează, dându-se bătută şi lăsându-şi ochii să se închidă încet.

— Sigur că da, spune ea obosită, apoi se îndreaptă spre scări, plesnindu-l pe Hector uşor după cap într-un gest de afecţiune. Mergeţi la culcare, cu toţii!

Nu trebuie să ne-o spună de două ori.

CÂND MĂ URC ÎNAPOI ÎN PAT, ÎNCERC SĂ-MI DAU SEAMA CE TOCMAI S-A ÎNTÂMPLAT.

— Chiar e lună plină în seara asta?

Ren dă perdeaua la o parte, cercetând cerul. O vedem amândouă în acelaşi timp: o felie subţire albă pe un fundal negru.

— E intangibil, spun eu, vrând ca vocea să-mi pară mai puţin

Ea nu spune nimic pentru câteva clipe, urcând în pat şi înde- sându-şi plapuma sub ea.

— Faza cu Hector... ei bine, trebuie să fi văzut şi tu. Face foarte multe lucruri care sunt împotriva regulilor, dar sunt mereu gândite. Nu ar cere indulgenţă în situaţii care nu cer asta. Dar, mai mult decât orice, profesorii îl adoră. În special Madame James.

— Pentru că ştie când să fie carismatic?

— Crezi că scoate asta ca pe un as din mânecă? Eu nu cred că a avut vreodată o notă mai mică decât 9 la vreo temă, aşa că, în ceea ce îi priveşte pe profesori, atât timp cât el e prezent la ore, poate să facă ce vrea.

Mă întind pe spate, întrebându-mă de ce, dacă este atât de deştept, nu a văzut ce a văzut Fred la mine. Ştiu oare amândoi, în adâncul lor, şi nu vor s-o recunoască? Sau poate i-am indus eu în eroare atât de bine?

— Vei vedea, Cara, spune Ren, stingând lumina. Hector poate fi destul de brutal câteodată... Nu are prea multă răbdare pentru secretele oamenilor — vocea îi tremură puţin — şi poate fi poate prea direct, însă are grijă de prietenii lui. Când e el prin preajmă, totul este mai uşor.

Vreau să-i spun că şi ea a făcut totul să fie mai uşor şi că orice ar crede Fred despre mine, poate avea încredere în mine, însă parcă nu-mi pot găsi vocea.

— Să-l am pe el în colţul meu, continuă ea, ei bine... m-a ajutat să mă descurc în anii care au trecut.

îmi închid ochii forţat, iar când vorbesc, vocea mea pare puţin

— Nu vrei să faci mai mult decât să te descurci?

O aud căscând din cealaltă parte a camerei.

Va veni şi vremea pentru asta.11

În decursul săptămânii următoare mă închid şi mai tare în mine însămi, urmărind de pe tuşă cum şcoala este transformată în pregătirea pentru sărbătorirea aniversării sale. Vineri ne trezim cu un cer senin, iar în timp ce coborâm scările, baloane argintii în forma numărului 25 sunt legate de balustrade, ghidându-ne drumul.

— Zi mare astăzi, afirmă Hector, când ne apropiem de masa noastră obişnuită din sala de mese.

— Vedem şi noi, zice Ren, uitându-se în jos la farfuria lui, pe care se află un teanc de cel puţin cinci cârnaţi.

De la afişarea steagului Marii Britanii în sala de mese în acea zi de luni, el a reuşit să ajungă acolo înaintea noastră în fiecare zi.

— Ar trebui să procedaţi ca mine şi să vă faceţi provizii cât mai puteţi. Aniversarea şcolii este o sărbătoare grandioasă.

— Nu prea văd cât de diferită va fi faţă de orice altă zi, spun eu, aşezându-mă şi luând o felie de pâine prăjită din suportul ei din centrul mesei.

E sofisticat, cu două figurine de schiori în ambele capete şi cuvintele „Bine aţi venit în Elveţia" pictate la bază.

— Va fi o cină mare mai târziu, zice Ren, urmată de Spectacolul Aniversării.

— Ce?

— Cei din anii mai mici vor avea reprezentaţii în amfiteatru, explică ea. Cântat, dansat, teatru, lucruri de genul acesta. Se pregătesc de la începutul semestrului. De obicei e destul de distractiv.

— Şi, adaugă Hector, după-amiaza aceasta turele în jurul sălii de sport vor fi înlocuite cu ture de patinat pe un patinoar splendid. Ora de sport nici nu se compară cu asta.

Clatin din cap de parcă nu-mi vine să cred.

— Patinajul nu este un sport.

— Ba este, spune el cu fervoare, punându-şi din nou cuţitul şi furculiţa pe masă. Sau, cel puţin, variaţii ale lui sunt. Patinajul artistic, hocheiul pe gheaţă... toate sunt sporturi olimpice, ca să ştii şi tu. Semestrul viitor patinajul chiar este o opţiune în programa orei de sport.

— Asta e ridicol, zic eu, uitându-mă la Ren după aprobare, dar ea e plecată de la locul ei, să ia o farfurie cu unt de pe masa de alături.

În jurul nostru, încăperea e plină de murmurul conversaţiilor; personalul bucătăriei poartă coifuri de petrecere, în timp ce se mişcă printre mese umplând supierele micului dejun gătit.

Hector se lasă pe spate în scaun.

— Îţi dau o monedă să-mi spui ce nu-ţi convine[1], California.
— Nu cred că aşa era expresia.
îşi dă ochii peste cap la mine.
— Bine, spun eu încăpăţânată, cu privirea fixată pe o colecţie de tuburi de confeti care au fost puse în mijlocul mesei. Sunt unele momente, ca de exemplu astăzi, când locul ăsta pare puţin nebun. E de parcă nu facem parte din lumea reală aici.
El exclamă în semn de dezaprobare.
— Ce vrei să spui e că nu face parte din lumea din care ai venit tu, nu că nu face parte din lumea reală. Lumea reală combină tot felul de iregularităţi. Nu desconsidera un lucru doar pentru că nu l-ai mai experimentat înainte.
— Nu e asta, zic eu.
Deşi presupun că pe de o parte este. Nu am fost niciodată la patinaj, iar ideea de a o face pentru prima dată de faţă cu toată şcoala mă umple de o groază cumplită.
— Trebuie să recunoşti că suntem într-o bulă exclusivă aici.
— Nimic din lume nu e exclusiv dacă îţi îngădui să faci parte din el.
Clatin din cap.

[1] în original, *a pemiy for the chip on your shoulder*. Hector combină două expresii englezeşti: I. ii *pemiy for your thoughts* („îţi dau un ban să-mi spui la ce te gândeşti") şi 2. *to have a chip on your shoulder* („a avea capsa pusă, a nu-ţi conveni ceva").

— Spui asta din cauza experienţei tale; ai fost crescut să simţi că totul este posibil.
Face un clic în falcă de enervare.
— Totul chiar *este* posibil, Cara.
— Pentru cineva care a crescut ca tine, probabil, îi răspund eu, sfidătoare.
— Şi părinţii tăi ce fac, Cara? întreabă Ren, aşezându-se din nou lângă mine.
Chiar dacă încearcă să-l ascundă, interesul e vizibil. Bag de seamă că şi-a păstrat întrebările în prezent până acum, despre şcoală, teme, lucruri pe care le-am făcut de când suntem aici. Am trăit cu un sentiment de falsă siguranţă creat de lipsa presiunii din partea ei să divulg lucruri legate de trecutul meu. Sigur are şi alte întrebări despre mine; probabil a presupus că, în timp, voi împărtăşi mai multe lucruri cu ea. Mă gândesc că va trebui să o fac dacă vreau să evit alte întrebări.
— Mama lucra în resurse umane când locuiam în Londra, dar a renunţat când l-a cunoscut pe Mike şi ne-am mutat în SUA.
— Şi tatăl tău? întreabă Hector.
— Tatăl meu e jurnalist, spun eu agresivă — agresivitatea dă de gol faptul că a atins un punct sensibil. Tatăl meu vitreg e motivul pentru care sunt aici.
— Şi atunci, cu ce se ocupă Mike, de ţi-a dat posibilitatea să stai cu elita?
— Lucrează în imobiliare.
Fac o pauză, dezbătând dacă să elaborez sau nu.
— Şi..., mă îndeamnă el să continui.

— Ştii cum în serialele de comedie americane agentul imobiliar are o expresie foarte arogantă în fotografii de pe postere şi panouri publicitare?
El zâmbeşte.
— Da...
— Mike chiar e tipul ăla.
Zâmbetul i se lărgeşte.
— Nu-ţi place de el?
— Mike e OK, spun eu, cu sinceritate. Doar că nu e deloc deosebit. I-a vândut o casă directorului — aşa au aflat el şi cu mama despre şcoală.
Ceva în expresia lui mă face să cred că ştie deja asta sau cel puţin pare un pic prea dezinteresat de informaţie.
— Ai fraţi şi surori? întreabă Ren.
— Fraţi, spun eu. Connor şi Kyle. Sunt gemeni, tocmai au împlinit trei ani.
Hector se uită intens la mine, ceva licărindu-i în spatele ochilor verzi.
— Şi tu ai fost trimisă aici în timp ce ei se joacă de-a familia fericită în Statul de aur, spune el, tonul schimbându-i-se imediat. Te compătimesc.
înghit în sec.
— Nu mă compătimi; e mult mai complicat decât atât.
îşi încleştează şi descleştează degetele pe sub masă.
— Nu te compătimesc deloc. Şi eu sunt într-o situaţie asemănătoare.
— Mă îndoiesc foarte tare că situaţiile noastre sunt la fel, spun eu, gândindu-mă la adevăratul motiv pentru care sunt aici. Cred că nici el nu ar putea argumenta împotrivă. Dar îţi apreciez încercarea de a empatiza.

— Cu foarte mare plăcere, spune el, pe un ton vag enervat.
Se ridică să-şi golească farfuria, se apleacă atât de aproape,
încât îi pot simţi respiraţia pe faţă, şi adaugă şoptit:
— Un mic sfat. Lasă deoparte irascibilitatea, Cara. Nu-ţi şade bine cu ea.
Îl privesc dispărând în cealaltă parte a camerei, pe moment uluită de apropierea lui.
Ren îşi drege vocea.
— E într-o stare ciudată în dimineaţa asta...
— Mhm, mormăi eu drept răspuns, prefăcându-mă neinteresată şi ocupându-mă cu unsul untului pe încă o felie de pâine.
În sinea mea, însă, îmi e ruşine. Critica mea despre Hector, şi cum a crescut, spune mai multe despre mine decât despre el. Nu pot decât să simt că discuţia asta mi-a scăzut rangul în ochii lui. Şi asta mă deranjează.
Această senzaţie incoerentă mă ţine tot restul dimineţii.
Şi, mai mult decât orice, îmi dau seama — prea târziu — că deşi ştiam de la început că este o persoană pe care trebuie să o evit, mi-a intrat pe sub piele.
L-am lăsat pe Hector să devină o persoană care poate să mă afecteze.
După prânz, ne adunăm afară în faţa uşii. Cerul este de un albastru electrizant şi, în orbitoarea lumină a soarelui amiezii, ieşiţi de curând din prinsoarea unui mănunchi de nori, munţii acoperiţi de zăpadă sclipesc.
În depărtare, copacii sempervirescenţi, înalţi şi ţepoşi, se caţără pe versantul muntelui, culoarea lor închisă fiind în contrast cu zăpada albă.

— Autobuzele vor ajunge într-un minut! strigă Madame Mo- nelle printr-un megafon. Toată lumea să se aşeze în rânduri ca să pot verifica prezenţa.

Mă uit în laterală la Ren şi simt cum îmi pierd echilibrul.

— Ne urcăm în autobuze?

— Patinoarul este într-o staţiune din apropiere, zice ea. Haide, anul nostru se adună acolo.

O las să plece; o las să creadă că o urmez când de fapt sunt încremenită. Cel puţin douăsprezece autobuze ajung în curte. Mă uit cum se opresc într-un rând lung, iar cauciucurile câtorva dintre ele se chinuie să înainteze pe pavajul îngheţat. Privind în jur la şirurile de oameni care aşteaptă să se urce în autobuze, mă simt ca şi cum aş fi sub apă. Nu aud niciun sunet, văd totul în ceaţă.

Instinctul meu de supravieţuire intră în acţiune.

— E prea periculos, spun cu voce tare.

Un grup de elevi mai tineri se uită la mine şi râd. Îi ignor. Nu e vreme pentru aşa ceva — trebuie să-i avertizez. Trebuie să mă asigur că nu se urcă în autobuze. Trebuie să iau decizia pe care ar fi trebuit să o iau în urmă cu nouă luni.

îmi croiesc drumul prin mulţime, îmbrâncind persoanele care îmi stau în cale. Inima îmi sare din piept, ricoşându-mi în coaste, forţându-mi răsuflarea să urce din plămâni în gât. Nu-mi mai pasă dacă fac o scenă - atât timp cât toată lumea e în siguranţă, nimic altceva nu mai contează.

— E prea periculos, îi repet lui Madame Monelle lângă uşa primului autobuz.

— Ce este? întreabă ea, uitându-se în sus de la mapa pe care o ţine în mână şi de care bate pixul în laterală, nerăbdătoare.

— Şoseaua este prea îngheţată, îi explic eu, vocea mea devenind tot mai fervent din cauza situaţiei. Autobuzele derapau când parcau. Nu puteţi să-i lăsaţi pe toţi să se urce; drumul pe munte în jos va fi mai rău. Nu merită riscul.

— Tu eşti nouă aici, nu? zice ea. Cara, nu-i aşa?

Dau din cap şi îmi păstrez vocea calmă când de fapt vreau să ţip la ea.

— Ascultaţi, nu avem prea mult timp la dispoziţie. Lumea se urcă deja în autobuze; trebuie să-i opriţi! Trebuie să-i opriţi

chiar animi

De ce e atât de apatică la pericol? De ce nu poate vedea asta?

— Nu, tu să mă asculţi, Cara, spune ea calm, aceşti şoferi sunt obişnuiţi cu aceste condiţii. Îţi promit că este cât se poate de sigur.

— Nu-mi puteţi promite asta.

Aud cum tonul vocii mi se ridică, dar nu-mi pasă. Vreau ca ea să înţeleagă.

— Cine ştie ce se va întâmpla? Nu puteţi garanta că nu se va întâmpla nimic. Nu puteţi!

Aud ecoul unei persoane care ţipă şi mă simt încurajată. Cred că şi ea vede pericolul.

— Cara, trebuie să te calmezi, spune Madame Monelle. Avem un program strict; toată lumea trebuie să se urce în autobuze...

O întrerup, furia mea ieşind la suprafaţă ca un val.

— E prea riscant! De ce nu puteţi vedea asta? Dacă se întâmplă ceva? Vreţi să aveţi asta pe conştiinţă? *Vreţi?*

Se aude ecoul unui alt ţipăt în curtea în care acum e linişte. Mă întorc şi găsesc cel puţin o sută de feţe holbându-se la mine. Apoi îmi dau seama: ţipătul este al meu.

O femeie scundă şi slabă îşi face loc prin mulţime.

— Ce se întâmplă aici? întreabă ea într-un accent britanic perfect şi sacadat.

Madame Monelle arată nerăbdătoare spre mine.

— Ea este îngrijorată de siguranţa elevilor. Crede că şoselele sunt prea îngheţate pentru autobuze. Nu-ţi face griji, totul e sub control.

Femeia se uită cu adevărat la mine pentru prima dată şi îmi doresc să mă ia în serios. În cele din urmă îmi face semn să vin în faţă.

— De ce nu vii cu mine şi vom discuta despre asta?

Respir foarte uşurată şi mă grăbesc după ea în şcoală. 12

FEMEIA MĂ GHIDEAZĂ PE UN CORIDOR DE LA PARTER PE CARE NU am mai fost până acum. Este mochetat cu un covor gros de culoarea smaraldului în care mi se scufundă

paşii. Continuăm până în capătul coridorului, iar fiecare pas pe care îl facem îmi aminteşte că distanţa dintre noi şi curte se măreşte. Asta va dura prea mult. Autobuzele vor pleca înainte ca noi să ajungem unde mergem.

— Aşteptaţi, Madame…

— Doamna King, mă corectează ea. Se opreşte în afara unei uşi de lemn. Vino înăuntru şi vom bea un ceai.

Clatin din cap.

— Doamnă King, nu avem timp pentru asta. Nu cred că aţi înţeles. Autobuzele. Elevii. Sunt în pericol.

De ce sunt eu singura persoană care îşi dă scama de asta?

— Ba înţeleg, Cara. Te asigur de asta. Doar intră şi stai jos un minut, spune ea, tonul ei nelăsând loc de dezbatere.

Fac cum îmi spune, aşezându-mă la marginea unui fotoliu cu spătar înalt, în faţa unui foc perfect. Simt cum mă foiesc, do- rindu-mi cu disperare ca ea să facă ceva în legătură cu situaţia asta.

— Veţi opri autobuzele?

— Nu, răspunde ea calm. Şoferii sunt obişnuiţi să fie în aceste condiţii, Cara. E la fel de sigur să te urci într-o maşină aici cum ar fi oriunde altundeva.

— Adică nu e deloc sigur, concluzionez eu nervoasă, ridi- cându-mă în picioare. Şi în special aici nu e sigur. Aproape că am fost implicată într-un accident pe drum când am venit aici. Şoferii sunt nebuni. Trebuie să-i opriţi…

— Cara, mă întrerupe ea, deschizând o pereche de ochelari pe care şi-i pune încet. Prea încet. E prea târziu, autobuzele vor fi plecat până acum.

— Pentru că le-aţi lăsat dumneavoastră.

Se duce la uşa unei camere adiacente şi îşi bagă capul înăuntru pentru a mormăi ceva unei persoane pe care nu o pot vedea. Se întoarce la mine.

— Da, Cara, eu le-am lăsat să plece. Trebuia să o fac. Planurile pentru Aniversarea Şcolii au fost organizate săptămâni întregi. Toată lumea aştepta să meargă. Facem asta în fiecare an.

În camera aceasta, cu focul pocnind ritmic între noi, vârfurile flăcărilor întinzându-se în sus pe horn, defensiva mea începe să se stingă.

— Te rog să iei un loc.

Se uită blând la mine în timp ce ezit, nesigură, lângă fotoliu. Ea dă din cap, făcându-mi semn să stau jos. Când în cele din urmă o fac, ea îşi reia locul din scaunul de alături.

— Chiar ar fi trebuit să facem cunoştinţă până acum, sincer, îmi pare rău că nu am făcut-o, dar te acomodai atât de bine, încât nu am vrut să te întrerup. Soţul meu este director aici la Speranţa. Conducem şcoala împreună. I-am cunoscut pe părinţii tăi — nu ştiu dacă ştii, dar tatăl tău vitreg ne-a vândut mie şi soţului meu o casă, la mică distanţă de unde locuiţi voi. El e din America, la fel ca tine.

— Eu sunt născută în Londra, îi zic.

îmi dau seama că încearcă să găsească lucruri pe care le avem în comun — o tactică folosită de toţi psihologii la care am fost anul trecut. Dar asta nu este o sesiune de terapie, iar eu nu prea am chef să intru în joc de data asta.

— La fel ca mine, spune ea cu un zâmbet. încă o încercare de a mă face să mă simt mai confortabil — nu îi ofer unul drept răspuns. Ascultă, Cara, nu vreau să existe secrete între noi. Mama ta mi-a spus totul despre accidentul tău când am vorbit despre venirea ta aici, aşa că înţeleg de ce te-au îngrijorat autobuzele astăzi.

îmi răsucesc corpul din direcţia ei şi înspre foc. Când nu spun nimic, ea continuă:

— Ne bucurăm să te primim la Speranţa şi, în ciuda lucrurilor maliţioase pe care le spun unii, noi nu considerăm a fi o ultimă soluţie. Suntem foarte selectivi cu cei pe care îi alegem să se alăture rangurilor noastre; eşti o fată deşteaptă, cu foarte mult potenţial. Ştiu că, odată ce te vei simţi mai în largul tău, vei înţelege că aici ţi-a fost oferită o şansă.

îmi încleştez dinţii de enervare.

— Am înţeles. Ştiu că sunt norocoasă...

Ridică o mână pentru a mă întrerupe.

— Eşti privilegiată, Cara. Nu confunda norocul cu circumstanţa - nu sunt acelaşi lucru.

Ochii mei fug înapoi spre ai ei şi mă aştept să văd mila cu care par să se uite la mine toţi adulţii care ştiu ce s-a întâmplat. E acolo, după cum mă aşteptam,

dar mai e şi altceva amestecat: un sentiment de hotărâre.

— Vreau să profiţi cât mai mult de timpul tău aici, spune ea sincer. Şi vreau să-ţi placă.

— Nu ştiu dacă mi-ar plăcea în vreun loc în momentul de faţă, răspund eu.

Totuşi, nu e o propoziţie complet adevărată. Ultimele trei săptămâni au fost cu suişuri şi coborâşuri, însă nu au fost complet groaznice.

Uşa se deschide şi o femeie intră cu o tavă. Doamna King toarnă două ceşti de ceai dintr-un ceainic strălucitor de argint şi îmi pasează una mie. O iau, tremurând, şi picături de ceai alunecă de pe marginea cănii în farfurioară.

— Părerea mea, continuă ea, este că fericirea ta aici depinde de lucrurile care contează pentru tine. Vrei să-ţi faci prieteni aici? Vrei să înveţi destul de bine încât să poţi intra la universitate? Vrei doar să fii departe de casă? Ce îţi doreşti fii?

— Nu contează ce îmi doresc, îi răspund, nervoasă. Am renunţat la dreptul de a-mi mai dori lucruri pentru mine acum nouă luni.

Ea se lasă din nou pe spate în fotoliu şi mă analizează pe deasupra ochelarilor.

— Bine, hai să încercăm dintr-un alt unghi. Ce voiai să faci înainte de accident?

Pun ceaşca, din care nu am băut, înapoi pe tavă cu mai multă forţă decât am vrut. Porţelanul produce un clinchet sumbru.

— Foarte multe lucruri inutile. Să fiu mai slabă, părul să-mi fie mai blond, să fiu mai puțin conștientă de sine... lista continuă. Niciunul dintre lucrurile acestea nu mai contează acum.

Fac o pauză și simt cum furia se scurge din mine, fiind înlocuită de o stare de suferință rece și de neclintit.

— Cel mai rău lucru este că simțeam că sunt tratată aspru din cauza lor, că viața mea era nespus de nedreaptă.

Mă uit la ea și o văd zâmbind cu gura închisă.

— Ei bine, viața *poate* fi nespus de nedreaptă.

Zâmbetul ei îmi reaprinde furia.

— Dar viața mea nu era nedreaptă pentru mine atunci. Toate dorințele mele erau ridicole și superficiale.

— În locul tău nu m-aș critica prea tare. Ce îți doreai atunci arată doar situația în care te aflai în acel moment.

— Și uitați ce departe am ajuns, zic eu.

Mâinile îmi tremură în timp ce le ridic să îmi prind câteva șuvițe de păr, care acum sunt de un blond-maroniu, cu vârfurile strălucitoare și aspre unde a mai crescut părul după vopsit. Sunt deja mai slabă decât mi-aș fi putut imagina vreodată și asta nu mă bucură în niciun fel. Vremea în care mă interesa cum arăt e de mult trecută; abia mai am energie să fiu conștientă de mine însămi.

Ea își împinge ochelarii mai sus pe nas și mă ţintuieşte cu o privire atât de ştiutoare, încât mai că mă străpunge.

— Lucrurile sunt diferite pentru tine acum, zice ea, dând din cap, iar ochii îi fug de la mine, concentrându-se în schimb pe câţiva fulgi rătăciţi care plutesc degajaţi pe lângă fereastră. Mereu mă uimeşte cât de ignoranţi suntem cu toţii cu privire la puterea de decizie în povestea noastră. Indiferent de ce îţi doreai înainte — acele lucruri care nu mai contează pentru tine —, trebuie să existe acum *ceva,* un lucru pe care ţi-l doreşti mai mult decât orice altceva.

Cuvintele îmi ies pe gură fără ca eu să mă gândesc de fapt la ele.

— Vreau să trăiesc fără să trebuiască să mă forţez să duc fiecare zi până la capăt.

întreg corpul mă doare de la acest răspuns. Ar fi trebuit să fie: vreau să pot vorbi cu G din nou.

Ea dă din cap, mulţumită.

— Vei vedea că timpul le vindecă pe toate.

— Timpul îţi oferă distanţă, atâta tot, spun eu aspru. Te ajută să uiţi, însă eu nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat, deci cum naiba ar trebui să mă vindece?

— Evident că nu vei uita accidentul; face parte din povestea ta. E parte din cine eşti. Dar îţi promit asta în legătură cu felul în care te simţi acum: te vei simţi mai bine. Acest impediment doar pare insurmontabil acum pentru că eşti extrem de tânără.

Simt o durere bruscă, acută, ca şi cum cineva mi-a înfipt un cuţit în abdomen şi mi-a scos tot aerul din plămâni.

— *Impediment?* Uciderea celei mai bune prietene o numiţi un impediment?

— Cara, aşteaptă...

Las uşa să se trântească în urma mea
.13

ÎMI IAU CĂRŢILE DE SUS ŞI APOI GĂSESC O CLASĂ GOALĂ ÎN CARE SĂ MĂ instalez pentru toată după-amiaza. Nu mă deranjează nimeni, dar totuşi, abia dacă e cineva pe aici. Afară, dincolo de ferestre, profesorii care au mai rămas fac ultimele retuşuri pentru festivităţile de diseară. Lasă afară felinare şi torţe ceremoniale, şi din când în când îl văd pe unul dintre ei, împodobit cu o instalaţie, cum dispare din peisaj.

Fără ceilalţi elevi, se aşterne o linişte sinistră. La început găsesc un oarecare confort în izolare, cum am găsit şi după ce am ieşit din spital, însă după cam o oră începe să mă cuprindă panica. Nu mi-am pierdut cumpătul doar în faţa clasei mele — ci în faţa întregii şcoli.

îmi distrag atenţia cu temele. încep cu un eseu la engleză, apoi cu tema la mate, apoi la biologie,

franceză şi exerciţii de gramatică germană. Le-am terminat pe toate până ce aud autobuzele apropiindu-se, apoi sting repede lumina în clasă când aud sunetul motoarelor. Soarele a apus de mult, însă flăcările torţelor înfipte în pământ în toată curtea luminează şcoala şi raze de lumină inundă camera. Stau ascunsă la marginea ferestrei şi mă uit cum toţi elevii coboară din autobuz.

Disting trei siluete în mulţime. Ren, Hector şi Fred merg împreună spre uşile de la intrare. Acest fapt pare natural — o perspectivă despre cum era viaţa lor înainte să ajung eu — şi nu pot decât să mă gândesc că am cam făcut-o de oaie. Hector şi Ren trebuie să fi văzut dezlănţuirea mea şi şi-au dat seama că Fred a avut dreptate în ceea ce mă priveşte în tot acest timp — îmi imaginez cum s-au împăcat pe baza faptului că eu am luat-o razna; şi Fred le-a iertat greşeala.

Brusc, îmi dau seama cât de diferită este viaţa mea faţă de cum era cu un an în urmă. Am luat de bun cât de uşor îmi era atunci — era începutul unui nou an şcolar şi aveam cele mai bune prietene cu mine. Nu aş fi fost niciodată singură ca acum. G, Poppy, Lennon şi cu mine făceam totul împreună: fiecare petrecere, fiecare prânz, fiecare... fiecare lucru.

într-o vară ne-am creat propriul cod. A fost ideea lui Poppy şi a lui G; l-au numit Dicţionarul de buzunar PG. Privind în urmă, toată chestia era foarte exclusivistă: noi patru eram singurele persoane care

ştiau limba, şi exact asta voiam. Regula era că, săptămânal, fiecare puteam adăuga câte un cuvânt. îmi amintesc prima săptămână din semestru când Lennon a adăugat cuvântul tenis în vocabular. Eram acasă la Poppy şi ne prefăceam că ne facem temele în jurul mesei sale din bucătărie, în timp ce mama ei ne prepara o negresă. Dicţionarul de buzunar PG era deschis pe masă în faţa tuturor, camuflat printre cărţile din jur, şi a scris:

Tenis — substantiv.
A juca tenis: a flirta cu neruşinare.

— Deci, Poppy, a întrebat Lennon nonşalant. Ai jucat tenis cu Ben după masă, cum ai zis că o să faci?
Mama ei s-a uitat la noi toate, confuză, iar acesta era unul dintre motivele pentru care ne plăcea dicţionarul atât de mult.
— Tenis? a zis ea. Nu puteţi juca tenis la şcoală, nu-i aşa?
— O, ba da, mamă, a spus Poppy. Şi am devenit destul de bună. Fetele astea au nevoie de puţin antrenament, aşa că au noroc că sunt disponibilă să le ajut când trebuie.
— Foarte drăguţ din partea ta, a zis G.
— E plăcerea mea.
G a ridicat din sprâncene.
— Şi, cum a fost tenisul? Crezi că veţi mai juca din nou?
— De fapt, nu am jucat astăzi, a spus Poppy. Am jucat golf în schimb.
A tras dicţionarul spre ea şi a scris:

Golf— substantiv,
A juca golf: a te săruta, cu limba,
Brusc, G a părut să fie mai interesată ca niciodată de cartea pe care se prefăcea că o citeşte; Lennon şi-a pus mâna la gură să se oprească din chicotit, iar eu încercam să înghit o gură mare de apă. Gurile noastre fremătau, niciuna dintre noi neîndrăznind să fie prima care cedează.

— Acum chiar că te dai mare, Poppy, a zis mama ei, deja părând enervată. Tu nu ai jucat golf niciodată în viaţa ta.

— Bineînţeles că am jucat! a răspuns Poppy, indignată. Eu joc golf mereu!

Nu-mi amintesc care dintre noi a cedat prima, dar am râs — Doamne, cât am râs! Până când ne-au durut coastele şi am stat aplecate, fără aer şi cu lacrimi pe obraji. Până ce mama ei s-a supărat şi ne-a cerut să explicăm ce e aşa de amuzant.

Nu aveam nicio grijă pe lume. La urma urmei, eram tinere, de neoprit, atât de obişnuite să ne meargă totul strună — fără să ştim nimic din ceea ce avea să se întâmple.

O ORĂ MAI TÂRZIU, CÂND TOT CORPUL ÎNCĂ ÎMI ESTE ÎNŢEPENIT DE la statul pe podeaua tare de lemn, mă hotărăsc. Toată lumea va fi la cină şi în sfârşit pare să fie sigur să mă duc sus şi să încep să împachetez. Mă opresc în sala de la intrare, atrasă de luminile din faţa uşilor duble. E frig — mult prea frig ca să nu porţi o geacă. Chiar şi aşa, mă forţez să ies pe piatra cubică

alunecoasă şi acoperită cu zăpadă de afară. Munţii din jur sunt şterşi şi gri, doar un vag şuierat al vântului colorează liniştea şi pentru o fracţiune de secundă îmi doresc să pot rămâne aici.

— Aici erai, spune tărăgănat o voce cunoscută. Cineva coboară scările în grabă şi vine spre mine. California, e un ger de crapă pietrele. Nu mai sta afară, ai înnebunit?

— Du-te înapoi la cină, zic eu.

Nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni, mai ales cu Hector. Va trebui să mă justific şi nu merită. Dacă o voi face pe mama să mă scoată de aici, nu vreau să am nimic care ar putea fi greu de lăsat în urmă.

— Cina tocmai s-a terminat, continuă el, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare secundă. Am venit să te duc la spectacol.

— Cum m-ai găsit?

— Am eu sursele mele. Vino, hai să ne furişăm în amfiteatru. Nimeni n-o să-şi dea seama.

— După ce s-a întâmplat azi după-amiază, toată lumea îşi va da seama.

— Bine, fie, îşi vor da seama. Dar va trebui să dai ochii cu ei în cele din urmă, aşa că ar fi mai bine s-o faci împreună cu mine.

îmi dau părul din faţă şi îl ţin acolo, suspendat în aer. Hector face totul să sune atât de uşor! Mă face să vreau să fac ce-mi spune, îmi întorc privirea de la el.

— Hector, nu pot sta aici. Mersul la spectacol nu va schimba cu nimic situaţia.
— Ascultă, Cara, ce s-a întâmplat în după-amiaza asta...
— După-amiaza asta ţi-a oferit o perspectivă reală despre cine sunt, intervin eu. Nu sunt genul de fată care se urcă într-un autobuz ca să se ducă la patinaj sau care merge într-un bar miercuri seara cu prietenii ei. Nu merit să am niciun prieten.
— Ce lucru absurd poţi să spui!
— Uite, Hector, îţi sunt recunoscătoare pentru că încerci să mă faci să mă simt normală, însă eu nu am mai fost normală de ceva vreme şi nimic din ce faci tu nu va schimba asta.
— De ce faci asta?
— Ce fac?
— Îţi faci singură viaţa mai dificilă. N-ar trebui să fie atât de greu.
— Ar trebui să fie... după ceea ce am făcut...
— Şi ce ai făcut, mai exact?
Mă opresc. Nu-mi pot face curaj să-i spun.
— Din punctul meu de vedere, continuă el, nu ai făcut nimic altceva decât să ai destul ghinion încât să fii implicată într-un accident de maşină.
— Ce ştii tu despre asta? mă răstesc eu, în timp ce un val de aer rece trece prin mine.
Muşchii mi-au împietrit, ca nişte ancore grele care mă ţin pe loc.

— Ştiu totul.
Instinctul meu de autoconservare îşi face simţit prezenţa:
— Cine ţi-a spus?
— Nu mi-a spus nimeni.
— Nu face mişto de mine, Hector!
îşi ţine mâinile sus.
— Nu mint, Cara. Nu mi-a spus nimeni. Am citit despre asta în dosarul tău de înscriere.
— Nu ar fi trebuit să-l vezi — cine ţi l-a arătat?
— Contează?
— Normal, zic eu, deşi nu ştiu de ce.
Dacă el a aflat despre accident, ştie despre câteva dintre cele mai rele lucruri despre mine. Şi, din cine ştie ce motiv, încă este aici.
— Uite, doamna King mi-a spus că poate ţi-ar plăcea să vezi o faţă cunoscută, aşa că am venit să te găsesc. Poate că am făcut şi un drum până la secretariat să văd cu ce am de-a face mai întâi.
Mă cuprinde o groază cumplită.
— Nu ar fi trebuit să faci asta.
— Ei bine, e prea târziu, Cara. Ştiu despre accidentul tău. Treci peste.
îmi vine să urlu la el. Cum poate să spună aşa ceva? Cum poate fi atât de blazat în legătură cu un lucru atât de oribil?
Mă întorc cu spatele la el şi cu faţa spre întuneric.

— Nu mă aştept să înţelegi ceva doar pentru că ai citit dosarul.

— Atunci explică-mi, spune el încet, şi simt cum tresar ca să-l evit. Erai la volan, venind de la o petrecere de Anul Nou cu cea mai bună prietenă a ta. Era trecut de miezul nopţii, dar nu ai băut. Un camion a intrat greşit pe drumul de acces, iar tu te aflai în punctul lui mort. Maşina voastră s-a răsturnat.

— *Ea a murit,* spun eu, pentru că mai mult decât orice vreau să-l fac să se oprească.

Cuvintele sunt goale, prea simple pentru a comunica ceva care înseamnă atât de mult. Când le spun, durerea mă sfâşie pe interior. Nu e nimic emoţional la această durere; este pur fizică şi mă face să mă simt — cam cât e posibil pentru o persoană vie, în carne şi oase să simtă asta — ca şi cum aş muri.

Mă uit la el şi văd cu se înfioreză.

— Dar totuşi, tu ai supravieţuit, Cara.

Simt cum furia mi se aprinde din nou.

— Vrei să spui că ea a murit ca să supravieţuiesc eu? O viaţă pentru o altă viaţă la schimb? Ei bine, te înşeli. Când a murit ea s-a încheiat şi viaţa mea.

— Ba nu, mă contrazice el în şoaptă. Poate o parte din tine îşi doreşte ca asta să fie adevărat. Când Georgina a murit, viaţa ta şi-a schimbat cursul, atâta tot.

— Nu-i rosti numele! spun eu aspru. Nu ai cunoscut-o.

— Dar te cunosc pe tine.
îmi ascund faţa în palme. încerc să resping totul. încerc să uit.
— Nu sunt cine crezi tu că sunt, îi spun, în cele din urmă.
El mă priveşte cu atenţie.
— Am o idee destul de bună despre cine eşti.
Aştept să-şi retragă cuvintele, să mă părăsească şi să nu se mai întoarcă niciodată.
— Nu ştii toată povestea.
— Atunci spune-mi, insistă el, punându-mi o mână pe umeri, apoi întorcându-mă cu faţa spre uşile de la intrare. Dar spune-mi înăuntru.
— Nu pot, îi răspund, trăgându-mă de sub mâna lui. Chiar nu ştiu dacă aş putea să articulez cu voce tare ce s-a întâmplat.
— încearcă, spune el serios. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Dacă vei regreta după aceea, nu mai trebuie să ne vedem vreodată. Poţi pleca de aici, cum îţi doreşti, şi totul va fi uitat. Nu e ca şi cum ne vom mai întâlni altă dată.
Mă ghidează înăuntru, dar încă îmi este frig.
— Nu trebuie să ştii asta, îi zic în cele din urmă. Sincer, Hec- tor, chiar nu trebuie.
— Ba da, Cara. Se uită la mine fără milă. Ştii că trebuie.

Mă cuprinde un sentiment de inevitabilitate. Tot ce ştiu este că dacă aş vrea să-i spun cuiva, el ar fi acea persoană

.14

Ajunul Anului Nou, San Francisco

SE AUDE SONERIA ÎN DEPĂRTARE. MĂ UIT ÎNCĂ O DATĂ ÎN OGLINDĂ. Am cumpărat o rochie special pentru noaptea asta: scurtă, cu mâneci lungi, acoperită cu paiete verzi. Am văzut-o într-o reclamă dintr-o revistă. Modelul care o purta avea părul blond strălucitor, ca al meu, prins la spate într-o coadă ondulată; voi face asta în maşină. În seara asta am vrut să ies în evidenţă şi sunt sigură că am ales rochia potrivită pentru asta. Mă silesc să zâmbesc, însă reflexia pare crispată — nu arată deloc ca fata din revistă.

Mama îmi strigă de jos:

— Cara! A venit Georgina.

Când G e prin preajmă, şi pentru că o cunoaşte atât de bine, mama uită aproape complet să vorbească cu accentul ei american caraghios şi exagerat.

— Vin imediat! îi strig înapoi, uitându-mă prin cameră să mă asigur că nu am uitat nimic.

Ca o decizie de ultim moment, îmi pun cele mai opace dresuri negre pe care le am, pentru a trece de ea cu cea mai mică probabilitate de interogare, apoi mă îmbrac cu un palton lung, îmi iau bagajul cu schimburi de noapte şi cobor scările.

— Credeam că merg doar fete la petrecere în seara asta, Cara,

Nici măcar nu clipesc înainte să mint:

— Da, aşa este.

Se încruntă.

— Te-ai machiat puţin cam tare.

— Da, păi am încercat produsele pe care mi le-ai luat de Crăciun, spun eu, uitându-mă la G pentru asistenţă.

Ca de obicei, pentru că părinţii ei sunt atât de stricţi în ceea ce priveşte machiajul, faţa ei e curată şi aşteaptă să-i dau produsele mele în maşină.

Unul dintre fraţii mei gemeni merge legănat pe hol plângând, iar mama e distrasă, luându-l de pe podea.

— Ne vedem mâine, adaug eu, trecând de ea şi îndreptându-mă spre uşă.

— Distracţie plăcută, fetelor! ne urează mama, neîntorcându-şi privirea de la Connor, care, în ciuda obrajilor lui uzi de lacrimi, pare să fi depăşit accesul de plâns la fel de repede cum l-a început. Şi un an nou fericit! strigă ea după noi, în timp ce ne urcăm în maşina lui G.

Îi facem cu mâna mult prea entuziasmate, apoi închidem portierele.
G se îndepărtează de casă.
— Doamne, ce relaxată e mama ta!
— Ei bine, de fapt nu bănuieşte că noi nu mergem la Poppy...
Nu mă sinchisesc să-mi pun centura de siguranţă în timp ce-mi
dau jos dresurile şi le las să cadă sub scaun.
— Da, ai dreptate, cred că te-a crezut, spune G, zâmbind ironic. OK, voi opri aici să mă machiez.
Trage într-o parcare abandonată de pe marginea drumului şi ia geanta.
Amândouă le-am spus părinţilor noştri o minciună bine construită: că mergem să dormim acasă la prietena noastră, Poppy, în seara aceea. Părinţii ei vor fi acasă să ne supravegheze. Tatăl ei este pastor, aşa că au presupus că nu vom avea alcool deloc. Casa ei era cel mai sigur loc — mereu a fost. Poppy le-a spus părinţilor ei că va sta la G, aşa că eram acoperite din toate părţile. De fapt, mergeam acasă la Lennon. Părinţii ei mergeau acasă la un prieten din afara oraşului şi nu se întorceau decât pe la două dimineaţa — casa ei era departe de drumul mare, aşa că nu puteam avea nicio reclamaţie din cauza zgomotului.
— James mi-a spus că vrea să discute cu mine despre ceva important, zice G, în timp ce se dă cu rimei. Cred că asta este seara cea mare.
— Veţi fi oficial împreună?
îşi încrucişează degetele în poală.

— Hai să nu cobim, bine?

— Bine, spun eu, zâmbind.

Totuşi, în secret, eu chiar sper să cobim. Dacă i-aş spune că sunt îngrijorată de relaţia ei cu James, ar părea că sunt o prietenă geloasă. James este destul simpatic, frumos şi popular. Sinceră să fiu, nu-l prea cunosc. Dar dacă ei chiar ar începe să fie împreună, nu cumva asta ar însemna că prietenia noastră va trece pe locul doi? Nu asta se întâmplă mereu?

— Nu uita că vine şi cu Scott, spune ea, dându-mi un ghiont în umăr.

M-am sărutat cu Scott la începutul vacanţei de Crăciun, iar G nu a putut să uite de asta de atunci. Cred că, în mintea ei, îşi închipuie cum amândouă am avea iubiţi care sunt cei mai buni prieteni.

îmi şterg o urmă de bronz fals de pe picior.

— Nu am uitat.

Se dă cu luciu de buze şi, în timp ce şi le lipeşte, expresia îi devine gânditoare.

— Cum ai de gând s-o joci?

— încă nu m-am decis, zic eu, şi încep să scotocesc în poşetă după o monedă de 25 de cenţi.

— Vrei să faci tu onorurile?

îmi ia moneda şi o întoarce între degete, ca să decidă cine va fi şoferul desemnat din seara asta. Miza pare să fie mai mare decât de obicei; dacă G va discuta cu James, ştiu că va vrea nişte curaj lichid. Totuşi, nici mie nu mi-ar strica să beau ceva în seara asta.

— Alege când este în aer.

Zâmbesc răutăcios.

— Da, G, ştiu cum se procedează.
îşi mijeşte ochii când aruncă moneda; o privim cum se învârte, pecetluindu-ne soarta.
— Pajură! strig în ultima clipă.
Prinde moneda în palme, arătând încet capul preşedintelui. Faţa îi erupe într-un zâmbet.
— Ghinion, C. Se pare că vei bea doar suc.
CÂND AJUNGEM NOI, PETRECEREA E ÎN TOI. DEJA SUNT CAM cincizeci de persoane acolo şi mai multe ajung când intrăm în
— Slavă Domnului că sunteţi aici! spune Lennon când intrăm în bucătărie.
Obrajii ei sunt roşii de la băutură, ceea ce mă face să mă întreb când au ajuns primele persoane. Arată spre pungile mari de Dori- tos împrăştiate pe tejgheaua din bucătărie:
— Mă ajuţi să pun astea în boluri, Cara?
— Desigur, zic eu, întorcându-mă să văd că G a dispărut deja, probabil să vadă dacă James e aici.
îmi dau jos paltonul şi îl pun pe un scaun din apropiere.
— Uau! exclamă Lennon, uitându-se bine la mine. Chiar că ţi-ai dat silinţa!
Din tonul vocii ei îmi dau seama că rochia mea i se pare prea extravagantă.
— Ei bine, răspund eu plictisită, e o *petrecere*. La ce te aşteptai?
Apoi, intenţionat, mă uit la ea din cap până în picioare, obser-
vându-i rochia bleumarin simplă. Se foieşte, stânjenită.

— A, ce bine! zice ea, distrasă de ceva din spatele meu. Au ajuns băieţii.
Iau o pungă de Doritos şi mă ocup cu golirea ei în boluri de plastic. Mă uit pe furiş în direcţia lor când sunt sigură că ea nu se uită la mine. Desigur, Scott e aici, arătând foarte bine, ca întotdeauna: blond şi cumva bronzat natural, deşi e iarnă şi vremea e îngrozitoare de câteva săptămâni. încep să scoată baxuri de bere şi sticle de alcool pe tejgheaua de lângă mine, unde se află deja un munte de alcool.
Poppy vine lângă mine şi îşi reumple paharul de vodcă cu Cola.
— Tocmai ce am vorbit cu G. Aparent este o seară importantă pentru ea şi James.
— Da, mi-a spus.
Poppy se uită peste umăr şi apoi vorbeşte mai încet.
— Nu spune nimănui, dar eu cred că se înşală. James mi-a spus săptămâna trecută că nu vrea să fie legat...
Mă întorc şi văd cum James intră pe uşa bucătăriei. G reapare de parcă cineva i-a dat semnalul şi se îndreaptă spre el.
O parte din mine se întreabă dacă, ca de obicei, Poppy încearcă să tulbure lucrurile sau dacă chiar e adevărat ceea ce a spus. Vreau s-o avertizez pe G să aibă grijă; se lasă prea uşor, dar apoi se sărută şi-mi întorc privirea. Totul va fi bine. La urma urmei, e vorba despre G.

Cineva vine lângă mine, iar gura lui Poppy zâmbeşte larg şi triumfător.

— Bună, Scott!

Ea se uită cu nerăbdare la mine, aşteptând ca eu să spun ceva. înainte să o fac, Lennon intră grăbită şi o trage după ea, lăsându-ne pe mine şi pe Scott unul lângă altul. Mă uit în jur şi mă gândesc la cum o să fie seara mea. Lennon e deja beată, Poppy nu mai are mult şi e evident că G are de gând să petreacă toată noaptea cu James.

Scott îşi toarnă o băutură.

— Vrei şi tu una?

— Nu pot. Eu sunt şoferul.

— Păcat! Se uită prelung la mine şi soarbe îndelungat din paharul lui de plastic. Frumoasă rochia, apropo.

Mă hotărăsc, păstrând contactul vizual cu el, şi mă gândesc pe moment la definiţia lui Lennon a tenisului. Ştiu că dacă am de gând să joc, voi da tot ce am mai bun.

Mă reazem de tejghea, îmi înclin capul într-o parte şi spun:

— O port special pentru tine.

— Serios? Pare uimit — exact cum voiam. Vreau să spun, nu degeaba am eu o reputaţie.

Râd, tachinându-l.

— Bineînţeles că nu.

Plec şi, după cum ştiam că o va face, el mă urmează.

G apare cam după o oră şi se aruncă pe canapea lângă mine şi Scott.

— James şi cum mine suntem oficial împreună, anunţă ea.

Primul meu gând este că e aproape beată criţă, al doilea e că e fericită — foarte fericită. Dă pe dinafară de fericire, îi nuanţează cuvintele, limbajul corpului, şi o face să nu observe privirea pe care Scott i-o aruncă lui James. Una confuză.

— Asta e nemaipomenit, G! spun eu, radiind, şi o îmbrăţişez.

În spatele ei, James dă din umeri către Scott şi spune:

— Nu ştiu cum...

O îmbrăţişez pe G mai mult decât de obicei, iar ochii mei pivotează între cei doi. Simt un nod în gât.

G se desprinde din îmbrăţişarea mea şi merge grăbită să le spună lui Lennon şi lui Poppy. Il apuc de mână pe Scott şi îl trag după mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sigur, spune el, uitându-se confuz la mine.

— Între patru ochi, adaug eu şi mă îndrept spre scări.

Îi aud paşii în urma mea şi intru în primul dormitor gol pe care îl găsesc.

— Care-i treaba? mă întreabă el, făcând un pas spre mine.

Eu fac un pas înapoi.

— E vorba despre James... Poppy mi-a spus că el a zis că nu vrea să fie legat.

— James a fost mereu un mister.
Scott zâmbeşte, dar nu pare că spune adevărul.
— Ascultă, Scott, dacă... dacă...
Nu ştiu cum să formulez. În cele din urmă îl întreb:
— El are planuri serioase cu ea? Pentru că dacă ea strigă în gura mare că ei sunt împreună şi apoi el se răzgândeşte mâine...
Mă aşez pe marginea patului, iar el vine lângă mine.
— Nu te mai stresa, Cara. Nu poţi face nimic în privinţa asta.

Ştiu... doar că ea chiar îl place

— .Şi el o place pe ea, îmi răspunde, de parcă asta ar rezolva problema. Nu pot decât să mă gândesc că noi doi avem definiţii diferite despre ce înseamnă să placi pe cineva. Voi, fetele, sunteţi mereu atât de precise în legătură cu orice!
îmi dau capul în spate.
— Asta ce-ar trebui să însemne?
El nu-mi mai răspunde, pentru că suntem întrerupţi:
— Asta-i cumva o glumă? strigă cineva fix în spatele uşii.
Îi recunosc vocea lui G înainte să o văd, şi ies grăbită să o găsesc. Se uită furioasă prin uşa dormitorului aflat faţă-n faţă cu cel în care suntem noi.
— Tocmai m-ai invitat la o întâlnire... Ce faci cu *cal*
Mă uit prin uşă şi sunt îngrozită — la fel de îngrozită cum pare şi G - să-i văd pe James şi pe Poppy stând acolo. Mă uit la amândoi, dar chiar în timp ce mă întreb ce se întâmplă, îmi dau seama.
Poppy se îndreaptă înspre ea, cu mâna întinsă.
— G, pot să-ţi explic...
G îi loveşte mâna, cu ochii plini de lacrimi. Se clatină puţin, iar eu îmi amintesc cât de mult a băut. Brusc îmi dau seama că dacă nu fac ceva acum, situaţia o să degenereze şi sunt prea multe persoane în jur pentru ce va urma.
— Plecăm, spun eu brusc, punându-mi mâna în jurul ei şi împingând-o înspre scări.
Ea se împiedică pe ele, apucându-mă de mână pentru echilibru.

— Hai să plecăm de aici, spun eu insistent. Haide — te voi conduce acasă.

Bâjbâie în poşetă lângă maşină şi eu îi iau cheile. Deschid portiera pasagerului şi o ajut să intre, punându-i centura de siguranţă. Ea se prăbuşeşte în scaun şi se uită pe geam, lacrimile curgându-i pe obraji în tăcere.

Ca şi cum ar fi în semn de solidaritate, începe să plouă când intrăm pe şosea — şiroaie groase de apă curg în diagonală pe parbriz. În maşină, ceasul de pe bord arată ora 00:00. O voce de la radio ne urează un an nou fericit. Am vorbit despre momentul acesta săptămâni întregi. Odată cu anul nou, ne vom schimba şi noi. G avea să fie împreună cu James; eu trebuia să încep ceva serios cu Scott. Anul acesta trebuia să fie diferit.

Tot ce urmează se întâmplă cu încetinitorul. Nu observ camionul — doar impactul. Maşina se învârte

întâi, apoi se răstoarnă.15

HECTOR ŞI CU MINE STĂM DE O PARTE ŞI DE ALTA A PATULUI MEU, faţă în faţă. Cândva, în timpul poveştii, mâinile lui le-au acoperit pe ale mele, apăsându-le în saltea pentru a le opri din tremurat.

— Ar fi trebuit să rămânem la petrecere, spun eu disperată.

El îşi ridică sprâncenele.

— Să rămâneţi când tocmai a prins-o pe una dintre cele mai bune prietene ale ei cu iubitul ei? Nu cred. Ai făcut bine că aţi plecat când aţi făcut-o, Cara. Tu doar aveai grijă de ea.

Aud cum inspir brusc; dacă vinovăţia ar putea ucide, aş fi deja moartă, cum ar trebui să fiu.

— Nu ar fi trebuit să sugerez asta; ar fi trebuit să-i las să se confrunte cum trebuie. Poate că atunci ei ar fi fost cei care să plece. Nici nu mă gândisem cum aveam să le explic părinţilor mei de ce am venit acasă — de ce eram îmbrăcate de petrecere, de ce G era beată criţă şi de ce eu îi conduceam maşina. N-am gândit totul până la capăt. Am plecat dintr-un impuls. Un impuls care a costat-o pe G viaţa.

Mâinile lui Hector le strâng pe ale mele.

— Dar Poppy şi Lennon? Care a fost explicaţia lor pentru seara aceea?

îmi închid ochii.

— Niciuna dintre ele nu m-a vizitat în spital, apoi eu nu m-am mai întors la şcoală. Le-am mai văzut o singură dată, după ce s-a întâmplat, şi era atât de multă vină acolo, încât nu am putut să mai dau ochii cu ele vreodată.

— Şi ele nu puteau da ochii cu tine...

— Ce vrei să spui? mă uit eu la el.

— Haide, Cara, sigur o vezi şi tu? Prietena ta, Lennon, a găzduit petrecerea care s-a terminat cu accidentul. E responsabilitate şi în asta. Şi apoi Poppy şi cu James, ei bine, asta se explică de la

— Eu am fost şoferul, Hector, intervin eu tăios. Eu sunt cea responsabilă.

El mă ignoră.

— Ce s-a întâmplat cu şoferul camionului?

— A murit în drum spre spital.

— Crezi că te-ai fi simţit diferit faţă de accident dacă ar fi supravieţuit?

îmi retrag mâinile din prinsoarea lui.

— Ce vrei să spui?

— Mi se pare doar puţin ciudat că asta e prima dată când vine vorba despre celălalt şofer. Vreau să spun, dacă tu chiar te simţeai responsabilă de accident, ai fi responsabilă nu pentru una, ci pentru două morţi. Dar pentru şoferul camionului nu simţi nimic...

— Asta nu e corect...

— Nu e o critică, Cara. Tot ce vreau să spun e că dacă el ar fi trăit, aş putea paria că el ar fi fost cel pedepsit pentru asta. Faptul că el a murit înseamnă că

tu trebuie să duci povara. Aţi fost trei persoane acolo şi tu eşti singura care a supravieţuit.

îmi doresc să nu fi supravieţuit

.El se ridică în pat.

— Să nu spui asta niciodată.

— Hector, n-ai ascultat povestea? Nu ţi-am explicat destul de clar ce fel de persoană sunt? Am fost oribilă; dacă cineva ar fi trebuit să moară, ar fi trebuit să fiu eu. Nu ea.

— Cara, păreai destul de normală.

— Da, ei bine, cred că am prezentat o imagine mai bună a mea atunci. Trebuia să mă fac să par mai mult ca o nenorocită, pentru că asta eram. îmi petreceam majoritatea zilelor fiind o ticăloasă cu Poppy şi Lennon, făcându-le să fie complexate pentru că eu eram complexată. Scott... ei bine, nici măcar nu-mi plăcea de el, doar că nu voiam să fiu văzută singură la petrecere. Hector, eram... *sunt* groaznică. G era nevinovată — ea era cea care mă făcea măcar câtuşi de puţin agreabilă.

— Cara, uiţi cât de protectoare ai fost cu ea. Cum tu ai fost cea care s-a îndoit de motivele lui James, cum tu ai fost cea care a intervenit să o ducă acasă...

— Asta a omorât-o! exclam eu, cuvintele oprindu-mi-se în gât. *E11* am zis să plecăm. *Eu* sunt motivul pentru care ea era în maşina aceea.

Ne uităm unul la celălalt pentru o vreme, iar în liniştea ce urmează îmi recâştig controlul asupra respiraţiei. *Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.* Ochii lui verzi licăresc hotărât şi, fără să întrerupă contactul vizual, îmi spune:

— Ai o şansă nouă aici.

Mă uit în jos la mâinile mele.

— Ce rost au toate astea? E anul terminal. Suntem aici pentru cât? Maximum nouă luni? Şi apoi toată lumea se întoarce de unde a venit. Nimic nu se va schimba în timpul ăsta.

— Nu s-a schimbat ceva deja?

— Hector, tu nu mă înţelegi.

— Ba da, Cara, mă contrazice el. Crede-mă, te înţeleg. Ce încerc eu să-ţi spun, nu foarte elocvent, recunosc, este că aici ai a doua şansă. Şi, sincer, ai început s-o foloseşti deja. Adică spui că erai oribilă atunci, ei bine, ne-ai fost companie bună aici...

Îi arunc o privire tăioasă, iar colţurile gurii lui se ridică uşor.

— Cred că m-ai judecat greşit.

El clatină din cap.

— Tind să te contrazic.

Sinceritatea lui mă sperie; totodată mă face să vreau să-mi cer iertare pentru un milion de lucruri.

Se pare că aleg să exprim doar ultimul gând.

— îmi pare rău pentru cât de critică am fost cu tine înainte. Pare că îmi tot oferi încercări gratuite. Fred are dreptate în ceea ce mă priveşte, Hector. Eu am ascuns lucruri şi, din cine ştie ce motiv, se pare că tu perseverezi cu mine. Aş vrea să te pot convinge să nu o faci.

— Uită de Fred, spune el, enervat acum. El nici măcar nu ţi-a acordat o şansă.

Dar cuvintele lui Fred nu-mi părăsesc niciodată mintea. Vreau să-i spun că Fred e singurul care mă vede clar.

Sunt un lup, Hector, şi tu nu poţi vedea asta,

— Nu pot rămâne aici.

— Trebuie să rămâi aici, Cara. Chiar nu-ţi dai seama? Tocmai mi-ai mărturisit cel mai important lucru şi nu s-a întâmplat nimic îngrozitor.

Sunetele uşilor trântite şi ale vocilor încep să ajungă la noi când toată lumea se întoarce de la spectacol.

— Ar trebui să plec, spune el, coborând pe scară şi îndrep- tându-se spre uşă.

Ezită înainte să o deschidă, întorcându-se cu faţa la mine.

— Uite ce e, Cara, nu spun că va fi uşor şi cu siguranţă nu voi edulcora asta pentru tine. Mâine dimineaţă oamenii vor şuşoti despre ce s-a întâmplat astăzi — le-ai dat lui Joy şi Hannei destulă muniţie pentru luni întregi — şi mă îndoiesc că ostilitatea lui Fred va dispărea. Mai este şi Ren...

Simt un nod mare cât o minge în stomac.

— Ce e cu Ren?

— Va trebui să-i spui, în cele din urmă, să ştii. Poate că ea e mai răbdătoare decât mine cu faptul că nu ştie mai nimic, dar totuşi e om. Dacă vei petrece atât de mult timp cu ea, va trebui să o laşi să intre în cercul tău.

Vocile de pe coridor se aud tot mai tare şi îmi doresc ca el să plece înainte să se întoarcă Ren, ca să mă pot preface că dorm şi să nu trebuiască să dau ochii cu ea în seara asta.

— îmi pare rău, continuă el, deschizând uşa. Dar sunt sincer cu tine, cum ai fost şi tu cu mine. Îţi spun un adevăr urât, pentru că asta trebuie să facem amândoi. Fără filtre.

Dar tocmai asta e, Hector, mă gândesc eu când a plecat. *Nu am fost sinceră cu tine deloc.*

16

După cum a spus Hector că se va întâmpla, consecinţele izbucnirii mele la Aniversarea Şcolii sunt brutale. Puţinele persoane care au ratat-o au fost informate rapid, dacă e să mă iau după şuşotelile şi privirile critice care devin parte din umbra mea următoarea săptămână. Joy şi Hannah vorbesc intenţionat despre patinaj când sunt prin preajmă, şi aud cuvântul „labilă" şoptit de mai multe ori decât pot să număr. Ren evită subiectul cu loialitate, dar e un gol de lucruri nespuse între noi. Cum putem să ne prefacem că nu e acolo? Chiar şi serile, care obişnuiau să fie vremea refugiului, încep să fie un câmp de luptă.

Pentru că visele au început din nou.

E acolo aproape în fiecare noapte, ploaia lovind parbrizul, lacrimile curgându-i pe faţă... Maşina e spulberată la scurt timp, iar eu mă trezesc fără suflu, îngrozită de cât de real este, de toate aspectele nopţii aceleia la care de obicei nici nu pot să mă gândesc. Faptul că i-am spus lui Hector ce s-a întâmplat în Ajunul Anului Nou mi-a reanimat noaptea în minte — la rezoluţie înaltă.

Nu pot decât să mă simt de parcă sunt pe muchie de cuţit — într-o zi, cât de curând, pământul se va deschide şi de data aceasta voi cădea fix înăuntru. Şi totuşi, încă nu o sun pe mama să o fac să vină să mă ia de aici. Nu-mi dau seama de ce.

îmi amintesc de ce voiam să o sun în timpul orei de sport de vineri după-masă. Suntem înăuntru din nou, pentru un joc mixt de baschet. Mi se spune să îl ţin pe un băiat pe care îl cheamă Drew, cu care îşi petrece Fred tot timpul acum.

— Să fiu îngrijorat că eşti partenera mea? întreabă el, rânjind. Vreau să spun, e îngheţat afară — începe să imite pe cineva —, ar putea să fie periculos.

Desigur, mă imită pe mine. Însă în loc să-i văd pe oamenii din jurul lui cum au crize de râs, în loc să văd privirile cu care sunt obişnuită, Fred apare de nicăieri.

— Las-o în pace, Drew! spune el.

— Ce? zice Drew. Nu spuneam nimic ce n-a auzit toată şcoala deja.

Mă aştept ca Fred să fie de acord, însă mă surprinde spunând:

— Las-o baltă, frate.

Drew, enervat de această mustrare, strigă peste umăr:

— Doamne, Fred, ce-i cu tine? Îţi place de ea sau ce?

O spune într-un fel care subliniază că ar fi nebun dacă chiar ar fi adevărat.

Nu mă mişc, încă şocată de momentul de eroism din partea lui Fred. Mă uit recunoscătoare la el; el rămâne nepăsător. Se întoarce la joc şi îmi şopteşte:

— Să fie clar, în mod absolut categoric, *nu* te plac.

Fac un pas în faţă, ca să fim unul lângă altul, şi îi răspund încet.

— Slavă Domnului pentru asta!

Şi acolo este, un semnal că aş putea trece de partea cealaltă a baricadei — o zvâcnire involuntară pe care încearcă să o ascundă —, dar tot a fost acolo: un mic zâmbet.

DUPĂ PREGĂ, MĂ TÂRÂSC PRIN VÂRTEJUL DE LAPOVIŢĂ SPRE CLĂDIREA abandonată de artă. În mijloc se află o miniatură din lemn a şcolii, pe jumătate asamblată, extrem de minuţios creată. Este o replică perfectă, cu exact acelaşi număr de ferestre şi cele trei domuri aurii de dimensiuni perfecte deasupra.

Ren iese din umbră.

— Ce părere ai?

— Asta e a ta?

Ea dă din cap agitată.

— Lucrarea mea finală pentru diplomă.

— Este extraordinară.

— Extraordinar de bună sau de ciudată?

îmi dau ochii peste cap.

— Tu ce crezi?

Merge într-un cerc în jurul ei.

— încerc să adun lucruri pentru a putea aplica la un curs de artă pentru începători la Londra, anul viitor. încă nu e terminată. Trebuie să fac staţia de telecabină cumva... şi anexele. Tu ai aplicat la ceva deja? Ştiu că Hector vrea să facă o pauză timp de un an, să aibă o slujbă pentru ceva timp, acasă la el. Va fi drăguţ să ştiu că mai am o cunoştinţă în acelaşi oraş cu mine — asta dacă voi intra.

— Vei intra, zic eu, ignorându-i întrebarea. Eu abia mă gândesc la ziua de mâine, ce să mai vorbesc despre anul viitor!

— Ai putea aplica şi tu pentru ceva în Londra. Nu ziceai că tatăl tău locuieşte acolo?

— Ascultă, spun eu dintr-odată. Trebuie să vorbesc cu tine despre Fred.

— Ce a mai făcut acum?

— Ei bine, el — într-un fel — m-a apărat astăzi la sport.

— Serios? După răspunsul ei, nu pare surprinsă. Asta e de bine, nu?

— I-ai spus tu ceva?

Singura explicaţie ar fi ca ea să-i fi spus să se potolească, că a discutat cu el după ce m-a văzut pierzându-mi minţile în fiecare noapte.

Ren se foieşte stânjenită.

— Se apropie sfârşitul semestrului: probabil şi-a dat seama că vei rămâne aici. Ţi-am spus eu că o să-i treacă! îmi pasează o bucată de machetă. Vrei să ţii asta cât timp o lipesc?

Nu mai aducem vorba despre Fred, însă nu pot decât să mă gândesc că Ren e la fel de bună la evitatul întrebărilor cum sunt şi eu.

ORICE MINCIUNI MI-AR FI SPUS REN DESPRE FRED, A AVUT DREPTATE despre sosirea sfârşitului primului semestru. Mă conectez la unul dintre calculatoarele din conservator după pregătirea de sâmbătă dimineaţă, ca să descarc nişte foi pentru un vechi examen la

franceză, şi îmi apare e-mailul şcolii. Printre zecile de mesaje cu poze cu gemenii de la mama, mai există şi unul singur de la tata:

De la: thomascooper.freelance@virginmail.co.uk
Pentru: ccooper@scoalasperanta.com
Subiect: Sfârşitul semestrului

Bună Cara,
Cum te mai descurci? Mama ta spune că totul merge bine la Speranţa. Pare să fie un loc grozav.
M-am tot gândit. Se apropie sfârşitul semestrului, nu? Londra e la un mic zbor de Elveţia, dacă ai vrea să vii aici o săptămână.
Mi-ar face mare plăcere să te văd.
Tata

închid calculatorul imediat şi mă duc sus să mă schimb de uniformă înainte de prânz.

În afara coridorului s-a afişat o listă pe care este scris unde merge fiecare în vacanţa dintre semestre. Dedesubt este o notă care spune că, dacă mergi acasă, îţi trebuie permisiunea părinţilor în scris şi un itinerariu de călătorie detaliat. Cum la şcoală sunt elevi de peste tot din lume, mulţi dintre ei şi-au pus numele pe lista celor care vor rămâne aici. Mai este o notă care spune că, dacă rămâi, trebuie să urmezi un regim strict de activităţi, împreună cu sesiuni suplimentare de învăţat. Sună cumplit, dar îmi pun numele pe listă oricum — chiar dacă credeam că aş putea merge în San Francisco, e prea departe şi ar trebui să fiu destul de disperată să iau în serios e-mailul tatei. Oricum, dacă am învăţat un lucru de la Aniversarea Şcolii, acela este că încă nu sunt pregătită să călătoresc nicăieri.

Duminică seara mă îndrept spre cabina telefonică să-i spun mamei despre planurile mele. Mă

mai uit o dată pe listă înainte să o sun. Peste weekend, Hector şi Ren au scris unde se duc. Hector, acasă la Londra; Ren, acasă la Lyon. Are sens ca ei să meargă acasă, casele lor nefiind de cealaltă parte a Atlanticului, dar mă umple de groază în acelaşi timp.

Când să dau telefonul, un alt nume îmi sare în ochi. Cerneala pare proaspătă, de parcă tocmai a fost scris: Fredrik Lindstrom, Lyon, cu Ren. Simt un gol în stomac. De ce l-a invitat Ren pe Fred acasă la ea în vacanţa dintre semestre?E vina mea, sincer. Trebuie să-mi amintesc că ea nu este înlo- cuitoarea lui G. Nu facem totul împreună, nu ne facem planuri gândindu-ne una la cealaltă. Nu e o trădare faptul că l-a invitat pe Fred la ea acasă şi nu pe mine. În timp ce mă împăcăm cu gândul acesta, o voce în cap îmi spune: *La ce te aştepţi. CaraP Poţi să dai vina pe ea că nu a vrut să te invite? Adu-ţi aminte ce i-ai făcut ultimei tale prietene.*

Brusc, sufăr un atac care nu are nimic de-a face cu lipsa invitaţiei de la Ren. Palmele îmi transpiră, cartela telefonică îmi alunecă din mână şi cade pe podea. Când mă aplec să o ridic, mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu ştiu dacă o să pot. O las unde e, mă răsucesc pe călcâie şi mă întorc în cameră, înainte să mă întrebe cineva ce s-a întâmplat. Vocea continuă să intervină, învârtindu-se în cerc în mintea mea, în timp ce mă urc în pat şi îmi împing capul în pernă. îmi doresc să se oprească.

Dar e acolo şi îmi aminteşte despre o parte din ce s-a întâmplat în acea seară pe care *trehuie* s-o uit, până ce mă cufund adân
c17

SUNT CU CAPUL ÎN JOS ÎN MAŞINĂ ŞI NU ŞTIU DELOC CUM AM AJUNS aici. Centura este prea strânsă; pieptul meu e la fel. Bucată cu bucată, vederea mi se reîntregeşte. Apoi apare panica, avântându-se în văzduh cu fiecare respiraţie a mea. Amenințând că mă va copleşi, amenințând că mă va sfâşia. Mă gândesc la un singur lucru: *trebuie să ies din maşina asta,*

încerc să trag de centura care mă ţine legată de scaun. Chiar şi cu toată puterea mea, centura nu se mişcă. O smucesc, o sucesc şi încerc să îmi acord puţin spaţiu de mişcare. Apoi o văd pe ea. Corpul ei lipsit de vlagă este lipit de centură, dar e ceva ce nu recunosc la priveliştea asta. Ca un déjà-vu care nu poate fi explicat. Mă uit în altă parte; trebuie să mă uit în altă parte.

Sunt paiete peste tot: pe bord, pe acoperişul maşinii, amestecate haotic cu sticla spartă. Pe fundal, radioul este pornit. Se termină o piesă, muzica se

preschimbă în vorbe. Aud patru cuvinte: Un An Nou Fericit. Şi îmi amintesc.

Mă întorc să mă uit la G. De data asta ochii îi sunt deschişi. Trăieşte, dar totuşi ceva nu e bine. Brusc, vederea mea e mult prea clară, fiecare mişcare la rezoluţie maximă. îmi ridic mâinile să ajung la ea, însă, nemaifiind moartă, se îndepărtează de mine. Atunci o văd. Unul dintre braţe îi sângerează, şuvoaie lungi curgându-i dintr-o rană adâncă, neregulată, prin care se vede osul de la încheietură până la cot. Mă uit în jos la mine, aşteptându-mă să văd una identică — cea pe care o ştiu prea bine —, dar nu e acolo.

Paietele îşi pierd strălucirea, murdărite de şi mai mult sânge. Nu-mi pot da seama de unde vine. Privirea îmi cade pe mâinile mele, care sunt zdrobite, îndoite foarte tare. Într-o clipă simt cum totul se mişcă, picioarele mele se sucesc în unghiuri caraghioase, încep să simt gust de sânge, înghiţituri întregi, uitându-mă cu disperare la ea pentru ajutor.

Buzele ei încep să se mişte, iar cuvintele ei — negre, neiertătoare — mă lovesc din plin.

— Tu ai făcut asta...

Apoi lumea începe să se deruleze înapoi în faţa noastră. Maşina se răsuceşte din nou pe roţi, făcându-ne să stăm în poziţia corectă. Sticla începe să se repare singură în faţa ochilor mei. Paietele se reataşează de rochia sa. Trupul meu se îndreaptă din nou. Uşa de lângă mine se netezeşte, înlăturând orice urmă de impact de pe suprafaţa ei. Se aude un sunet cumplit, ca de metal care se contractă. Farurile dau înapoi,

îndepărtându-se. Timpul se oprește. Nimic nu mișcă pe șosea.

Aud ecoul, din nou și din nou. O avertizare, o declarație, o mustrare. *Tu ai făcut asta. Tu ai făcut asta. Tu ai făcut asta.*

Și apoi apăsăm butonul de play. Farurile se năpustesc din nou asupra noastră, și o privesc pentru ultima oară, înainte ca totul să se spargă în bucăți.

Deschid ochii, mă ridic și trag aer în piept. Într-o mișcare instinctivă, îmi verific mâinile. Sunt întregi, fără răni. Sunt ale mele, nu ale ei. Sar ca arsă din pat și cobor pe scară.

Nu pot să adorm la loc.

Dar, mai ales, nu pot să respir.

18

ÎMI PUN FAȚA ÎNTR-O CHIUVETĂ PLINĂ CU APĂ RECE CA GHEAȚA ÎN baie, sperând că voi putea elimina până și ultima urmă de somn. Nu pot risca să mă scufund din nou în același vis, nu când îmi este atât de necunoscut. Când revin la suprafață, obrajii îmi sunt îmbujorați și goi, și îmi vine să plâng mult mai tare decât mi-a venit în ultimele luni. Mai presus de toate, nu înțeleg de ce sunt atât de supărată de visul acesta nou. Nu asta am vrut de la început? Nu am zis mereu că ar fi trebuit să fiu eu în locul ei? De ce este realitatea acestui lucru atât de îngrozitoare?

Persoana pe care o văd în oglinda de deasupra chiuvetei îmi provoacă dezgust: este speriată. Speriată

că s-a văzut pe ea în locul lui G. Locul în care merita să fie în noaptea aceea. Nu pot să mă mai uit la ea.

Cu toate că e miezul nopţii, Hector e în camera de zi, îmbrăcat pentru vremea afară. Se întinde, echilibrându-se pe vârfuri, spre ieşirea de siguranţă de lângă fereastra alcovului, jucându-se cu ceva acolo. Revine la înălţimea normală când mă aude că intru

.— Ah, tu erai, zice el, apoi faţa i se relaxează şi se întoarce la ce făcea înainte. îmi face plăcere să te văd, ca întotdeauna, dar trebuie să te întreb de ce eşti

aici la ora asta, continuă, peste zgomotul încet de hârşâit de metal.

— N-am somn, răspund eu, cu o slabă încercare de a-mi face vocea să pară lipsită de emoţie.

Mâinile lui întinse peste tocul uşii se opresc. În cele din urmă

— Bun venit în club!

Mânecile jachetei lui îi cad până la coate, dezvăluind o parte dintr-o linie neagră tatuată pe mână. Il analizez pentru câteva clipe, gândindu-mă dacă să mă întorc. Curiozitatea mi-o ia înainte.

— Ce faci acolo?

— încerc să nu pornesc alarma, răspunde el, şi se aude un clic puternic. Dezactivată, adaugă drept explicaţie în timp ce deschide

O rafală de vânt rece intră în cameră. Face semn afară, unde se vede un mic balcon de metal.

— Vrei să mi te alături? Mi-aş lua geaca dacă aş fi în locul tău.

— E în cameră, spun eu, uitându-mă în jos la colanţii şi hanoracul meu, şi tremurând de la frigul care a umplut deja încăperea.

— Ia una din astea, mă îndeamnă, arătând spre cuierul de lângă uşă, unde atârnă geci marcate cu Şcoala Speranţa.

Sunt comune. O aleg pe cea mai miţoasă posibil şi îl urmez pe balcon, care se dovedeşte a nu fi un balcon, ci palierul unei scări metalice care duce pe acoperiş.

Hector ţine uşa deschisă cu o carte subţire în timp ce urcăm treptele, având grijă să nu ni se audă paşii. Fulgi mari de zăpadă plutesc în jur şi se opresc pe obrajii mei. Pare că ar trebui să fie mai întuneric decât este, însă, în spatele nostru, domurile aurii de pe acoperiş sunt luminate vag, făcând întunericul mai puţin opac.

— O cauţi cu lumânarea, îi şoptesc, înfăşurându-mi geaca mai strâns pe mine când ajungem sus.

El ridică o sprânceană, amuzat.

— E înviorător, nu-i aşa?

Scările ne-au dus pe o mică terasă care coboară în acoperiş între două domuri aurii. Aproape că mă dezechilibrez înainte ca Hector să mă prindă de mână. Mă încordez de la contact, dar, de parcă îmi anticipa reacţia, îmi dă drumul la fel de repede, deşi sentimentul nu dispare imediat.

— Nu o lua pe acolo, e plin de gheaţă, spune el, pe un ton mai jos decât de obicei.

Dau din cap prosteşte, cu obrajii îmbujoraţi de frig.

— Unde mergem, atunci?

Face semn spre micul zid care înconjoară terasa, stând la margine şi glisând pe el. Se dă într-o parte pentru a-mi face loc şi mie. Îi copiez postura, stând drept pe perete, cu terasa în spatele nostru, şi îmi sprijin picioarele pe ţiglă pentru mai mult echilibru. Peretele este exact în vârf, unde începe panta acoperită cu ţigle spre pământ. O mişcare greşită şi am putea cădea înainte, fix în spatele clădirii.

— Vrei să vorbim despre ce nu te lasă să dormi? mă întreabă el.
— Nu acum.
Niciodată ar fi mai bine spus, dar nu vreau să fiu rece cu el — nu după ce a făcut atât de multe pentru mine. Mai multe decât poate să ştie.
— Dar tu?
— Sub nicio formă.
Găsesc un zâmbet mic pe undeva, iar gura lui se arcuieşte în simetrie cu a mea.
— Ce s-a întâmplat cu adevărurile urâte şi toate astea?
— Timpul şi locul potrivit, California. Timpul şi locul potrivit. îşi închide ochii strâns în întuneric, ştergând picăţele de zăpadă din ei. Observ că tot ne întâlnim la ore neobişnuite. E de parcă suntem oarecum sincronizaţi. Bine, asta dacă nu cumva mă urmăreşti. Presupun că îţi este greu să rezişti ţinutei mele de noapte.
Mă uit la el, observându-i treningul, geaca — deloc potrivite pentru a dormi în ele. îmi dau ochii peste cap.
Se lasă un moment de linişte.
Ridică o sprânceană.
— Ce n-am spus nimănui?
— Despre ce ţi-am povestit la Aniversarea Şcolii, spun eu încet.
— Nu e treaba meu să spun aşa ceva. Te aşteptai să o fac?
— Nu ştiu, şoptesc eu. Cred că... ei bine, cred că te-am judecat greşit când am ajuns prima dată.

— în ce sens?
— Am crezut că eşti ca o sută de alţi băieţi pe care i-am cunoscut înainte.
— Lasă-mă să ghicesc, ai crezut că sunt — vorbeşte din nou cu accentul lui american groaznic — un *atlet tâmpit*[i].
Un mic zâmbet îmi evadează pe buze.
— Chiar ai crezut asta, nu-i aşa? râde el uşor. Nu te-a învăţat nimeni că nu ar trebui să judeci o carte după copertă, California? Chiar dacă coperta este atât de atrăgătoare.
Strâmb din nas.
— Doamne, Hector, aproape că strici momentul.
— Ei bine, nu vrem să se întâmple asta, spune el serios, însă zâmbetul îl dă de gol.
îmi întorc privirea şi mă uit la munţii cenuşii din jurul nostru.
— Cum ai găsit locul acesta?
— Sunt aici de patru ani, California — ţi-am spus asta. Şi, ei bine, sunt una dintre persoanele acelea care nu are nevoie de foarte mult somn.
— Vii des aici?
— Din când în când. Se zvoneşte că se va instala un nou sistem de alarmă, ceea ce ar putea fi o problemă în viitor, aşa că profit de locul ăsta cât mai pot.

---

[i] în original, *a dumb jock* (jock - stereotipul american al atletului arogant şi popular, întâlnit des în filme).

— De ce aici?

Mă uit în jur, la munţii care ne înconjoară, la strălucirea estompată a luminilor oraşului de peste prăpastie. Liniştea ne învăluie şi mă face să cred că nu mai există nimic aici. Nimic în afară de noi.

Nu se uită la mine.

— Ai prefera să fii altundeva?

Sunt o mulţime de locuri în care ar trebui să fiu de fapt, însă nu-mi vine niciunul în minte.

Mă aplec puţin înainte, iar piciorul drept îmi alunecă pe ţiglele umede de la zăpada nedepusă. Inspir adânc şi înjur în sinea mea, şocată de neglijenţa de moment.

— E un loc destul de periculos în care să vii singur — ar fi foarte uşor să cazi.

— Şi totuşi, Cara, spune el, amândoi avem grijă să stăm pe loc.

— Chiar avem?

Vocea mea e seacă. Pentru că, pentru mine, asta înseamnă doar că stăm la marginea unui acoperiş într-un loc pustiu. Nu am deloc grijă...

Mă priveşte în ochi, şi îmi pierd avântul în intensitatea privirii lui.

— Ai grijă la toate lucrurile acum.

— Te înşeli, zic eu.

Vreau să-i spun că, stând aici, izolată de toate lucrurile pe care le-am experimentat vreodată, îmi aminteşte doar că nu mai am nimic de pierdut.

Mă analizează din nou, cu ochii lui verzi şi iscoditori; mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă l-aş lăsa

să vadă - să vadă cu adevărat — cine sunt şi ce am făcut. Sunt tentată, nu pot nega asta, însă ştiu că tentaţiile nu aduc nimic bun.

îmi pune o mână pe picior şi din nou tresar la atingere. De data asta nu o retrage. îşi scade vocea la cel mai mic şi încet decibel. Simt vibraţiile în aerul din jurul meu.

— Nu te vei simţi aşa mereu, să ştii.

îmi doresc atât de mult să-l pot crede — Doamne, cât îmi doresc asta! Însă nu pot, deoarece felul în care mă simt faţă de moartea lui G n-o să se schimbe niciodată. Sunt ţintuită în loc. Nu avansez. Progresul este imposibil. Nimic nu se va schimba vreodată; nimic nu va fi mai bine.

Va fi mai bine, spune Hector ferm, iar eu mă întreb cum poate şti el asta

.19

Nu POT ALUNGA VISUL. ÎMI RĂMÂNE ÎN MINTE TOT RESTUL ZILEI următoare. Reproşul lui G din vis — *tu ai făcut asta* — nu dispare şi, în timp ce încerc să afişez o imagine calmă în exterior, simt cum mă destram pe dinăuntru.

În pauza de dimineaţă îmi iau cartea de franceză în curte şi mă prefac că învăţ vocabularul pentru a evita să vorbesc cu oricine.

Ren aduce două pahare aburinde de ceai şi se aşază lângă mine pe bancă.

— Te-am supărat cu ceva?

— Nu, mormăi eu.

Cu coada ochiului văd cum pune ceaiul pe bancă lângă mine printr-o o mişcare naturală şi rapidă.

— Abia ai vorbit cu mine azi dimineaţă, spune ea, cu o expresie foarte hotărâtă. Dacă avem o problemă, aş prefera să ştiu care e.

Fac semn spre cartea din mână.

— Am doar foarte multe de făcut.

Scoate un sunet nerăbdător.

— Unde ai fost aseară? M-am trezit şi nu erai în cameră.

— N-am putut dormi, spun eu sec.

— Trebuia să mă trezeşti.

îmi ridic ochii din carte, enervată.

— Vai, Ren, te rog, las-o baltă! Sunt bine, OK?

— Bine, spune ea aspru. Dacă asta vrei, o s-o las baltă.

Se ridică bățoasă și dispare în școală fără să se mai uite înapoi. Ar trebui să mă simt vinovată; presupun că o parte din mine chiar se simte. Dar vinovăția a devenit atât de intrinsecă, încât în ultimele zile mi-e greu să-mi dau seama.

Și, ca să complicăm lucrurile mai tare, când ajung la prânz, Fred e din nou în locul liber de lângă Hector. Vine și la cină, ba chiar vine la masa noastră în conservator, la pregă. Și cu toate că ostilitatea lui față de mine s-a mai topit puțin de la ora aceea de sport, îl prind ocazional aruncându-mi priviri neîncrezătoare pe care nu am energia să i le întorc. Mesajul este clar: vom coexista, dar încă nu are încredere în mine.

La un moment dat, pe la amiază, școala este închisă. Profesorii blochează ușile care duc afară și ne amintesc la fiecare oră că nimeni nu are voie să iasă sau să intre. În drum spre conservator, aproape că mă lovesc de o tablă mare care menționează condițiile meteorologice nefaste ca motiv pentru restricționarea noastră, însă, când mă așez la pregă și mă uit pe fereastră, „nefast" nu pare să fie o descriere destul de puternică pentru viscolul care vuiește afară. Arată de parcă cineva a acoperit peretele de sticlă cu un cearșaf alb: vizibilitate zero.

După lecții, Hector mă găsește la locul meu de la fereastră în camera de zi, privind cum zăpada cade frenetic.

— Ce-i cu tine?

— De ce mă întreabă toată lumea asta? Sunt bine.

El ridică din sprâncene şi vine mai aproape de mine.

— Te-ai certat cu Ren.

— De ce ai spune asta?

Sprâncenele i se ridică şi mai mult.

— Haide, Cara. Ea e ţâfnoasă, tu abia ai spus un cuvânt toată ziua. Nu-i chiar fizică cuantică.

— Sunt doar obosită, mă apăr eu, fără să-l privesc în ochi. Abia am putut dormi astă-noapte.

— Da, spune el, plictisit. Sunt conştient de asta.

Stăm un minut într-o linişte tensionată. Evenimentele ultimelor patruzeci şi opt de ore mi se învârt în cap, otrăvindu-mi gândurile: e-mailul tatălui meu, lista vacanţelor dintre semestre, visul, acoperişul, întoarcerea lui Fred.

Nu mai pot să mă abţin.

— Ei bine, văd că Fred este din nou cel mai bun prieten al

O expresie de înţelegere îi apare pe faţă lui Hector.

— Despre asta este vorba?

— Mi se pare o coincidenţă prea mare, atâta tot. Nimeni nu a vorbit cu Fred săptămâni întregi…

— împart camera cu Fred, California, intervine el, gesticulând gânditor din degete. Am schimbat câte un cuvânt ici-colo în ultimele câteva săptămâni, să ştii.

— Ei bine, cu Ren nu a schimbat. Şi acum, brusc, e de parcă ultimele săptămâni au fost date uitării la timp ca ea să-l invite acasă la ea în vacanţă.

— Dacă vremea mai ţine aşa, California, niciunul dintre noi nu va merge nicăieri weekendul acesta.

— Bine! mă răstesc eu.

Colţurile gurii îi tremură.

— Ce găseşti atât de amuzant în legătură cu situaţia asta?

— Eşti geloasă.

— Nu sunt geloasă, zic eu, şi simt o durere acută în piept de la acuzaţie.

Oare chiar sunt geloasă? Chiar nu m-am schimbat deloc în timpul petrecut aici?

îmi zâmbeşte în semn de scuză.

— Adevăruri urâte, Cara. Asta ne-am promis unul celuilalt.

— Eşti al naibii de selectiv cu adevărurile pe care alegi să le împărtăşeşti cu mine.

Mă priveşte în ochi, sfidător.

— Şi tu nu eşti?

Mâinile mi se încleştează în pumni. Le folosesc pentru a mă împinge din locul de la fereastră. Simt un impuls puternic să mă îndepărtez de el înainte de a mai divulga şi altceva. Nu ar fi trebuit să-mi las garda jos cu el niciodată; nu ar fi trebuit să-l las să descopere o parte din motivul pentru care sunt atât de tulburată. Acum nu mai trebuie să facă presupuneri greşite despre mine; e posibil ca el să mă descifreze. Singurul

lucru care mă sperie mai mult decât să fiu analizată este să fiu analizată de cineva care chiar m-ar înţelege.
— HECTOR MI-A SPUS TOTUL, ÎMI MĂRTURISEŞTE Ren, CÂND INTRĂ în cameră în seara aceea.
— *Totul?* întreb eu, trăgând aer în piept.
Rămân încremenită şi uit să mai respir. Nu totul. Spune-mi că nu *totul*
— Eşti supărată că Fred vine acasă cu mine.
întregul corp mi se relaxează în timp ce las aerul să-mi intre iar în plămâni.
— Cred doar că ar trebui să ai grijă, zic eu, în cele din urmă, forţându-mă să am o expresie lipsită de emoţie. În urmă cu nu foarte mult timp erai supărată că este atât de distant, acum îl inviţi să stea cu tine o săptămână. îi vei da oportunitatea să-ţi facă şi mai multe faze nasoale. Vreau să spun, ştiu că m-a apărat acum câteva zile, dar asta nu-l scuză pentru faptul că te-a ignorat în ultimele săptămâni. Nu vreau să te văd rănită, Ren. Atâta tot.
Ea oftează nerăbdătoare.
— Cara, nu puteam să te invit pe tine.
— Nu e vorba despre mine, Ren, nu sunt geloasă.
Mă întreb dacă tot repet fraza asta pentru a mă convinge pe mine — şi dacă va părea adevărată în cele din urmă, dacă voi continua să o spun.
— Cara, ascultă...
O întrerup.

— Eu vreau doar să te protejez, Ren — nimic mai mult. Nu cred că s-a schimbat peste weekend. Ar fi o schimbare prea bruscă...

— CARA! ţipă ea, făcându-mă să tac de la şoc. Ascultă-mă. Te-aş fi chemat pe tine — am vrut să te chem pe tine —, dar nu e atât de simplu. Părinţii mei... ei cred că Fred este iubitul meu.

Asta mă prinde din scurt.

— Ce? Ei nu ştiu că tu eşti lesbiană?

— Nu, nu ştiu. Şi nu trebuie să ştie. Nu după cum au reacţionat data trecută.

Aştept să dea detalii.

— La fosta mea şcoală erau nişte zvonuri care au ajuns la urechile părinţilor. Eram la o şcoală doar pentru fete. Nu s-a întâmplat nimic atunci, însă ştiam. Am încercat să le spun părinţilor mei cum mă simt — că nu îmi plac băieţii. îmi iubesc părinţii, dar ei sunt foarte tradiţionalişti. Locuim într-un oraş mic de lângă Lyon. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea — toată lumea trebuie să fie ca restul lumii. Mi-au spus că sunt prea tânără să ştiu cum mă simt în legătura cu aşa ceva; că trebuie să fiu în preajma băieţilor, apoi mă voi simţi diferit. M-au retras de la şcoală şi m-au trimis aici.

— Nu poţi schimba felul în care te simţi, Ren.

— Nu contează cum mă simt, Cara. Tu ştii cum e să se uite părinţii tăi la tine de parcă ai fi defectă cumva? Nu-ţi poţi imagina ruşinea. Tot ce voiam era să fiu normală în ochii lor.

De fapt, chiar pot să-mi imaginez, îmi vine să spun. *Ştiu exact cum e să te simţi aşa.*

— Apoi, în primul meu semestru aici, l-am cunoscut pe Fred, continuă ea. Părinţii lui locuiesc în China; sunt diplomaţi. Lucrează la ambasada Suediei de acolo, aşa că nu avea unde să meargă în acea primă vacanţă dintre semestre. L-am invitat la mine acasă, şi părinţii mei au presupus lucruri despre noi. Ne prefacem de ani de zile.

— Deci, după tot ce a făcut semestrul acesta, după cum s-a comportat, tu vrei pur şi simplu să-l ierţi pentru că îţi este convenabil?

— Da, spune ea, neputând să mă privească în ochi. Trebuie, Cara. Asta am făcut dintotdeauna.

Mă uit insistent la ea.

— Asta nu înseamnă că trebuie să continui să o faci.

În continuare nu se uită la mine, mâinile ei strângându-se sfidătoare în pumni pe lângă ea.

— îmi pare rău că nu te pot invita, Cara, sincer îmi pare rău. Măcar acum ştii de ce.

îşi ia periuţa de dinţi şi iese cu spatele din cameră înainte să mai discutăm ceva pe subiectul ăsta.20

VISUL MĂ TREZEŞTE ÎNAINTE DE RĂSĂRIT.

Merg pe vârfuri până în camera de zi, cât mai uşor posibil. De fapt, intru în cameră atât de silenţios, încât Héctor nu mă aude. Silueta lui este neclintită — rigidă şi încordată — şi vocea lui are un ton urgent pe care nu l-am mai auzit până acum. Rămân magnetizată de schimbul rapid de replici în spaniolă pe care îl aud, însă nu înţeleg nimic din el. Fix la final, o dă pe engleză.

— Valeria, ascultă-mă. Voi veni acasă curând — trebuie doar să rezişti până atunci, bine? De cealaltă parte a firului, apelantul spune ceva ce nu pot auzi. Ai grijă de tine, zice el, înainte să lase telefonul jos.

Când apelul este întrerupt, Héctor, nedându-şi seama de prezenţa mea, începe să trântească receptorul de bază în mod repetat. Zgomotul face ecou în cameră, intensificându-se într-un crescendo furios. Expresia lui rămâne chinuită şi n-am nicio îndoială că, dacă mai continuă, va strica telefonul. Fac un pas în

faţă să-l opresc, iar el se întoarce, alarmat de mişcarea mea bruscă.

— De cât timp eşti aici, Cara? mă întreabă el, impunător.

Fac un pas în spate, îndepărtându-mă de el.

— Eu...

Chipul nu i se relaxează.

— Trăgeai cu urechea?

— Nu ştiu spaniolă, spun eu repede, iar expresia lui devine uşurată.

— Aşa e, încuviinţează el, mai mult în sinea lui decât mie.

— Ce se întâmplă? Eşti bine?

Se uită la mine, însă e de parcă nu mă vede cu adevărat.

— Eu... dacă sunt...? Nu, spune el, într-un final. Nu. Nu sunt bine.

Iese valvârtej din cameră pe lângă mine, înainte să-l mai pot întreba altceva.

HECTOR LIPSEŞTE DE LA ŞCOALĂ TOT RESTUL ZILEI. REN, FRED ŞI CU mine o petrecem privind uşile sălilor de clasă, aşteptând ca el să intre, şi, pentru prima dată după mult timp, uit de vis; uit de mine cu totul. Până când ajungem la pregă, e clar că ceva chiar e în neregulă.

— De ce e directorul aici? întreabă Ren.

Domnul King merge repede prin încăpere, oprindu-se să discute cu unul dintre profesorii de serviciu. O figură în ceaţă se apropie de masa noastă, blocându-mi

unghiul spre el, apoi doamna King apare la masa noastră.

— L-aţi văzut pe Hector? întreabă ea sec.

— Nu l-am văzut deloc astăzi, zice Fred. Nu era nici în cameră când m-am trezit. E totul bine?

Ochii ei licăresc o milisecundă înainte să revină la normal.

— Ah, da, spune ea. Trebuie doar să discut planul lui de călătorie din weekend. Dacă-l vedeţi, îl trimiteţi, vă rog, la mine?

— Desigur, zice Ren.

Doamna King se întoarce la soţul ei; cu coada ochiului, o văd clătinând din cap la el.

Ren se întoarce spre noi.

— Ce se întâmplă? Unde a plecat? Nu a mai dispărut niciodată înainte — ei bine, n-a mai dispărut de când...

Fred îi aruncă o privire de avertizare.

— Trebuie să-l găsim, spune el, ridicându-se brusc în picioare. Eu voi căuta în camerele băieţilor la toate etajele.

— Ar trebui să verifici şi pe acoperiş, adaug eu.

El dă din cap o singură dată.

— Bună idee. Ren, tu caută-l în camerele fetelor, iar tu, Cara, caută-l la etajul acesta. Ne întâlnim la intrarea principală în trei-

VERIFIC TOATE CLASELE, O IAU PE RUTA UŞII ASCUNSE PE CARE MI-A arătat-o, ba chiar caut şi altele despre care

nu știu, însă, în ciuda tuturor căutărilor, știu că Hector nu va fi găsit dacă nu vrea el să fie găsit. Spre deosebire de planul meu mai-puțin-decât-perfect de a mă ascunde într-o sală de clasă (de care evident și-a dat seama din prima, având în vedere cât de repede m-a găsit Hector), el face o treabă de minune. Totuși, este aici de destul timp încât să cunoască toate ascunzătorile.

Ușa de la intrare e deschisă din nou, ninsoarea s-a liniștit destul peste noapte pentru a permite drumuri afară, dar încă sunt mormane de zăpadă de un metru pe marginea cărărilor deszăpezite. Mă sprijin de tocul ușii, pe jumătate expusă gerului, și aștept să se întoarcă Ren și Fred. Dacă aș fi fost în locul lui, unde m-aș fi dus? Mă concentrez pe informațiile din capul meu. Ce știu? Că a avut un apel tulburător de acasă în dimineața asta. Că nu a venit la lecții, la micul dejun, la prânz sau la cină. Că nu era în cameră când s-a trezit Fred. Eu am fost ultima persoană care l-a văzut, cam pe la șase dimineața. Cu multe ore în urmă. Dar totuși, directorul și doamna King îl caută abia pe la ora cinei. Asta trebuie să însemne că l-au văzut mai de recent decât mine, nu? Cu toate astea, el are un avantaj de timp. Însă e greu de spus cam cât de mare.

Nu foarte departe, telecabina este luminată în negura serii. Un grup de elevi se îndreaptă spre ea. îmi dau seama că e marți: ziua în care avem voie să mergem în oraș seara. Mă uit la ceas. E 20.15 și, de vreme ce telecabina a fost evident repornită după

viscol, cred că toată lumea va fi nerăbdătoare să evadeze de claustrofobia ultimelor zile.

Brusc, totul devine clar.

— N-ai avut noroc? întreabă Ren în timp ce apare cu Fred lângă mine.

— Nu, dar am o idee, spun eu, convinsă acum. Dacă aş vrea să plec acasă fără să ştie cei de la şcoală, cum aş putea s-o fac?

— Ei bine, ar trebui să ajungi la aeroport mai întâi, zice Fred, cu sprâncenele apropiate de încruntare. Poţi scoate taxiurile din calcul — toate sunt aprobate de şcoală şi ar trebui să ai o adeverinţă de permisiune sau să discuţi cu un profesor.

îmi încleştez dinţii de frustrare. Poate că greşesc — poate că nu l-am descifrat.

— Trebuie să existe o modalitate din oraş, totuşi, nu?

— Da, bineînţeles, zice Ren. Este un autobuz care duce direct la aeroport, însă telecabina...

Îi termin propoziţia.

— A reintrat în funcţiune.

Inspiră adânc şi aspru.

Doamne, va fi exmatriculat dacă a decis să încerce să plece. E singura regulă de la care şcoala nu se abate — nu poţi pleca fără permisiune. Nici măcar el nu ar putea scăpa nepedepsit. Trebuie să mergem acum.21

Trebuie să aşteptăm cinci minute pentru următoarea tele- cabină. Minutele încetinesc insuportabil de mult, fiecare secundă e imposibil de lungă. Anxietatea mea nu are nimic de-a face cu călătoria în telecabină şi totul de-a face cu faptul că Hector nu e aici. E o anxietate diferită faţă de cea cu care sunt obişnuită. Mâinile nu-mi tremură, palmele nu-mi transpiră, nu mai simt un vag sentiment de groază - de data asta este copleşitor, de parcă voi plesni de la intensitatea lui. Doar că acum

el e plecat şi bag de seamă cât de mult depinde de el viaţa mea de aici.

În oraş are loc un concert despre care îmi amintesc vag că era promovat pe afişierul din camera de zi. În ciuda ninsorii recente, străzile sunt pline de oameni, iar noi înaintăm încet. Dacă îmi imaginam că pot fugi până la staţia de autobuz, nu-i deloc aşa. Trebuie să ne facem loc prin mulţime, calea noastră fiind derutată de vizitatori care nu ştiu nimic despre importanţa misiunii noastre.

În centrul oraşului s-a instalat o scenă, sub un turn vechi cu ceas şi lângă pomul de Crăciun timpuriu, acoperit de sus până jos în lumini albe strălucitoare. Il evităm, iar Fred se opreşte la marginea mulţimii de cealaltă parte a pieţei pentru a-mi face loc să trec. Privirile noastre se întâlnesc pentru o secundă şi văd în ochii lui o disperare identică — poate că în sfârşit am găsit ceva sau pe cineva asupra căruia să cădem de acord. Trecuţi de mulţime, continuăm în fugă, iar picioarele îmi alunecă sub mine. încă port uniforma, iar balerinii mei negri din piele sunt inutili pe gheaţa netedă.

Un autobuz se opreşte în depărtare. Grăbesc pasul. Apoi îl văd, o siluetă cocoşată în spatele cozii, şi faptul că-l văd mă face să mă liniştesc. Totuşi, e o linişte prematură; el stă la coada aia pentru un motiv — un motiv care l-ar putea costa locul lui de aici printre noi. Nu pot lăsa asta să se întâmple.

— Hector! strig eu, şi-l văd întorcându-se.

Pentru o clipă, când ne vede apropiindu-ne în viteză de el, am impresia că ne va ignora, însă iese din rând în ultimul moment când ne oprim în faţa lui.

— Ce faceţi aici? ne întreabă el, nepăsător.

Fred îşi drege vocea.

— Ai plecat fără să spui nimănui, fără să semnezi de ieşire.

— Da, spune el indiferent. Asta am şi vrut.

— Hector, asta e destul de îndrăzneţ până şi pentru tine. Te caută profesorii. Vei fi exmatriculat dacă pleci...

Se observă pe chipul său că asta i-a stârnit interesul.

— Hmm... nu m-am gândit la asta când am plecat, dar nu e o idee aşa de rea, Fred.

— De ce ai venit aici, Hec? întreabă Ren, de parcă speră ca schimbarea intervievatorului să dea rezultate mai bune. Ce se întâmplă?

— Trebuie să merg acasă, spune el.

Sub masca lui de indiferenţă observ fluctuaţii — poate dacă penetrăm suprafaţa destul de tare, cochilia lui dură s-ar putea sparge.

— Dar, Hector, te duci acasă peste trei zile, precizează Ren.

— Da, ei bine, vreau să merg acum.

Se uită în depărtare şi expresia lui se preschimbă în dezgust. Îi urmăresc direcţia ochilor. Din acest loc se poate vedea clar şcoala. Albastrul ca de cutie de bomboane arată aproape mitic pe fundalul negru.

— Urăsc locul ăsta.

— Nu vorbeşti serios, spune Ren, pe un ton liniştitor. Hector, locul ăsta este casa noastră.

— Ba nu, nu este, o contrazice el. E un loc de uitare, iar uitarea ne face egoişti. Se întoarce pentru a urca în autobuz, dar mă pun în faţa lui, blocându-i calea. Dă-te la o parte, Cara!

— Nu, mă împotrivesc eu, cu hotărâre, însă el mă împinge într-o parte; îi blochez calea din nou. Nu te vei urca în autobuzul ăsta.

— Lasă-mă să ghicesc, spune el răutăcios. Pentru că *e prea riscant!*

Ochii lui licăresc periculos; ştiu că încearcă să mă rănească pentru a-l lăsa să plece. Felul în care m-a imitat e ca un pumn în abdomen, însă fac un efort foarte mare să nu mă arăt afectată. Scrâşnesc din dinţi cât de fioros pot:

— Nu. Ai. Voie. Să. Pleci.

În spatele nostru, autobuzul îşi închide uşile şi se îndepărtează de staţie înainte ca Hector să poată ajunge la el. Se învârte, dându-şi seama că şi-a ratat ultima ocazie de a pleca.

— Ala era ultimul, mârâie el.

— E în regulă, Hector, zice Ren. Hai doar să ne întoarcem la şcoală şi să vorbim. Sigur poţi aştepta să treacă timpul până pleci

El scuipă răutăcios.

— Nu vreau să mai petrec nici măcar o secundă aici.

— Dar, de fapt, tu iubeşti locul ăsta, spune ea, încercând să fie veselă.

— Nu, Ren, tu îl iubeşti. Îl iubeşti pentru că atât timp cât eşti aici, nu trebuie să le spui părinţilor tăi că eşti lesbiană. Arată cu degetul spre Fred. Şi atât timp cât *tu* eşti aici, nu trebuie să-ţi iei gândul de la *ea.* Iar tu - mă ţintuieşte cu privirea ţie îţi place pentru că poţi uita faptul că Georgina a murit.

Pleacă păşind apăsat, lăsându-ne pe toţi muţi de uimire.

Stăm aşa o clipă, suspendaţi în liniştea şocului. Ren e cea care sparge gheaţa.

— Ce a vrut să spună, Fred?

— Nimic, spune Fred încet.

— Nu l-am mai văzut niciodată aşa. N-are cum să nu fie nimic. Ce a vrut să spună, că nu trebuie să-ţi iei gândul de la...

— Termină, Ren, spune el aspru.

încerc să-l urmăresc pe Hector, gândindu-mă că ăsta e ultimul loc în care vreau să fiu, când situaţia devine critică. Adrenalina produsă din disperata nevoie de a-l găsi se scurge din mine. În locul ei, devin tot mai conştientă de mine, de picioarele mele ude şi îngheţate, de dezvăluirea cuvintelor lui.

— Cara, nici tu nu pleci nicăieri, zice Ren, blocându-mi calea. Nu până nu-mi spuneţi amândoi ce-a fost asta.

Ochii ei licăresc şi îmi dau seama că nu vorbeşte despre mine. Dacă ştie mai multe despre accident decât lasă de înţeles sau dacă doar nu a auzit nimic după ce Hector i-a mustrat pe ea şi pe Fred, are o

singură persoană în minte acum. Stă vizavi de ea, fără pic de culoare pe faţă.

Din felul în care mă uit când la unul, când la celălalt, din expresia panicată a lui Fred şi cea devastată a lui Ren, ştiu că nu trebuie să-i spun nimic. Ea ştie ce simte el pentru ea. Poate că ştie de ceva vreme, şi poate că şi Fred ştie că ea ştie. Hec- tor nu i-a făcut decât să recunoască ceva ce ei, până acum, erau dispuşi să ignore. De fapt, e o declaraţie minoră. Totuşi, una care schimbă totul.

O singură lacrimă, curgându-i neîntreruptă pe obraz, arată cât de frică îi este lui Ren de această schimbare. Îi pun mâinile pe umeri şi apăs o singură dată.

Se dă într-o parte şi mă lasă să plec.

HECTOR SE URCĂ ÎN TELECABINĂ ÎNAINTEA MEA; FUG SĂ-L PRIND DIN urmă, punându-mi mâna pe senzor pentru a n-o lăsa să plece fără mine. El stă pe una dintre bănci când ajung, cu capul în mâini şi ghiozdanul la picioare. Se ridică în picioare când intru, expresia lui fiind o combinaţie de regret şi surprindere.

— Cara… eu…

Îl împing cu palma în piept. Ca şi când nu se aştepta la asta, cedează loviturii şi cade pe spate, lovindu-se de peretele telecabinei, care se clatină de la impact.

— Nu voi uita niciodată că ea a murit, îi spun, lovindu-l încă o dată cu mâinile pentru emfază.

Toată telecabina se zguduie şi vibrează, însă sunt prea furioasă

— NICIODATĂ!

În timp ce începem să ne mişcăm peste prăpastia dintre munţi, vocea lui, la fel ca trupul lui, cedează în faţa mea.

— Ştiu că nu vei uita.

Vulnerabilitatea lui mă face să-mi retrag mâinile.

— Şi atunci, de ce ai spus-o?

Arată înspre el, de parcă ar trebui să recunosc ceva diferit la el.

— Sunt un nemernic, Cara. Te-am avertizat prima dată când ai venit, îţi aminteşti?

— Nu, nu eşti. Însă îndepărtezi persoane la care ţii. Trebuie să ştiu... de ce?

Zâmbeşte amar.

— În sfârşit, îmi spui aberaţii psihanalitice.

— Păi o cam cauţi cu lumânarea de mult timp. Ce s-a întâmplat mai devreme? Apelul tău de dimineaţă... Unde ai fost toată ziua?

— Nu am putut veni la ore... Domnul şi doamna King mi-au dat o zi liberă. Ar fi trebuit să stau în conservator, însă nu puteam fi în preajma nimănui. Nu puteam să dau ochii...

Se opreşte.

Îi analizez expresia pentru răspunsuri.

— Hector, ce se întâmplă?

— Mama mea e la spital.

Telecabina se opreşte la mijlocul drumului şi luminile încep să pâlpâie. Fac un pas spre Hector şi îl prind de mână.

— Va începe să se mişte din nou imediat, mormăie el.

Fără zgomotul sistemului de scripeți, ne învăluie o liniște pregnantă. Nu mă uit în jur; nu mă uit în jos. Mă uit doar la el.
Picioarele mele ar trebui să cedeze, vederea să mi se înceţoşeze, inima să-mi bată zgomotos şi sălbatic. Tot ce văd sunt ochii lui verzi larg deschişi, împreună cu teama din spatele lor. O teamă care nu are nimic de-a face cu cuşca neînsufleţită şi oscilantă în care ne aflăm. Stăm nemişcaţi pentru o clipă înainte ca telecabina să huruie, pornind din nou şi continuând drumul.
Trag cu greu aer în piept.
— Mama ta? Ce s-a întâmplat?
Muşchii antebraţului său se încordează şi îmi dau seama că încă îl ţin de mână.
— Nu ştiu. Sora mea mai mică, Valeria, spune că a venit o ambulanţă în toiul nopţii. Nu ştie nimic mai mult.
îmi las mâna să-mi revină lângă corp.
— Mai sunt două zile până vineri. Vei putea afla ce s-a întâmplat de fapt, măcar atât.
Măcar atât. Două dintre cele mai stupide cuvinte din vocabularul unei limbi.
El clatină din cap.
— Tocmai asta e problema. Tata mi-a interzis să merg acasă. Doamna King m-a chemat în biroul ei azi dimineaţă. Aparent, el i-a spus că sunt foarte ocupaţi şi că nu e o perioadă bună să mă întorc, îmi explică el, uitându-se gânditor la mine. Nu vrea să-mi spună nimic. îmi spune că ea e bine, dar...

— Tu nu-l crezi.

— Trebuie să o văd cu ochii mei, zice el, şi aud hotărârea din cuvintele lui. *Trebuie* să merg acolo, Cara.

Telecabina se opreşte şi uşile se deschid. Nu mă mişc, gân- dindu-mă la ce urmează să-mi cer singură să fac.

— Poţi veni cu mine.

El clatină din cap.

— Ştiu că ai intenţii bune, dar nu sunt sigur cum m-ar putea ajuta o călătorie în SUA...

— Nu vorbesc despre SUA, zic eu, începând deja să-mi regret cuvintele, pe care, odată ce i le spun, nu voi putea să le retrag. Vorbesc despre o călătorie în Londra, la tatăl meu.

— Londra? Cara, eu... Ei bine, eşti sigură?

Cobor din telecabină şi îmi las picioarele să găsească terenul solid.

— Mai ai biletele de avion? îl întreb, părând mai puternică decât mă simt. El dă din cap că da. Păi, atât timp cât poţi obţine permisiunea să mergi, sunt sigură.

Mă îndrept spre uşile de la intrare, în timp ce efectul adrenalinéi slăbeşte cu fiecare pas. Intru în cea mai apropiată sală de clasă pe care o găsesc şi mă aşez pe o masă. Simt cum teleca- bina se balansează, văd munţii întunecaţi cum se învârt în jurul nostru, văd chipul bântuit, frumos şi disperat al lui Hector. Apare şi chipul tatălui meu acolo, sau cel puţin ce-mi amintesc din el.

Fierea îmi urcă pe gât şi ajung la toaleta fetelor la timp.22

FORMEZ NUMĂRUL ÎNAINTE SĂ MĂ POT RĂZGÂNDI. ÎI SPUN MAMEI CĂ vreau să merg să stau la tata. E mai uşor decât îmi închipuiam — nu trebuie să o conving deloc. De fapt, pare aproape surprinsă. Vreau să-i spun să nu-şi facă speranţe prea mari. Câteva săptămâni petrecute aici nu m-au vindecat; fac asta pentru cineva la care... la care ce? La care ţin. Asta va trebui să fie suficient. Tata mă sună peste o jumătate de oră. Aştept pe lângă telefon, emoţionată.

— O caut pe Cara Cooper, spune el şovăielnic, atunci când ridic receptorul.

— Eu sunt, tată, îi zic, la fel de neliniştită.

A trecut foarte mult timp de când i-am auzit vocea.

— îmi pare bine să te aud, spune el, apoi face o pauză lungă şi incomodă. Tocmai am vorbit cu mama ta — ţi-am rezervat zborul spre Londra.

— Mulţumesc, îi răspund, cu o politeţe forţată.

— Te voi aştepta la aeroport.

— Tată, chiar nu e nevoie. Am 17 ani.

— Ştiu. Doar că a trecut mult timp de când ai fost în oraş, zice el.

Nu ştiu dacă a intenţionat să o spună aşa sau nu, dar sună ca o aluzie răutăcioasă. Cred că şi-a dat seama şi el de asta, deoarece continuă repede:

— Plus că m-am mutat într-un apartament nou acum şase luni, nu aş vrea să te rătăceşti.

Acum e rândul meu să vorbesc fără să gândesc înainte:

— Ştiu; am primit e-mailul tău.

îmi închid ochii cu regret. Ceea ce i-am transmis de fapt e că: *Am primit toate e-maihrile tale şi nu ţi-am răspuns.*

— M-aş simţi mai bine dacă te-aş întâmpina de data asta, spune el, prefăcându-se că n-a observat.

— Păi, dacă vrei tu...

— Ne vedem atunci, adaugă el jenat, gata să închidă.

— Tată, stai, îl întrerup eu repede. Trebuie să-ţi spun ceva. I-am zis unui prieten de-al meu că poate sta cu noi. Sper că e în regulă?

— *Prieten...*

— Îl cheamă Hector. îşi vizitează familia în Londra şi are nevoie de un loc unde să stea.

— Şi nu stă cu ei?

— Nu poate. E complicat, spun eu pe scurt. Totuşi, nu e o problemă, nu-i aşa? Faza e că i-am spus deja că nu vei avea o problemă cu asta.

Nu ştiu de ce mă mai deranjez să îl întreb. Ştim amândoi că există un singur răspuns. De cinci ani îşi doreşte să îl vizitez şi acum profit de asta. Când am menţionat numele lui Hector, cred că şi-a dat seama că ăsta e motivul pentru care vin să stau la el. Însă, ori

pentru că mama i-a spus să fie de acord cu toate cerinţele mele, ori pentru că pur şi simplu ştie că asta e singura cale ca eu să-l vizitez, nu obiectează.

— Bineînţeles că nu. Va fi un pic cam înghesuit; noul meu apartament e chiar mai mic decât cel vechi. Dar fac eu cumva. Abia aştept să te văd.

— Bine, tată, ne vedem atunci.

Când să închid apelul, mâna îmi încremeneşte şi receptorul atârnă în aer. închid ochii şi strâmb din nas de la tensiunea conversaţiei noastre. Ştiu că e la celălalt capăt al firului, ţinând linia deschisă între noi — o linie care nu a mai fost deschisă de foarte mult timp. Pentru o secundă, mă gândesc să trag telefonul iar la ureche şi să îi mai spun ceva.

Peste încă o secundă, închid

.23

Poţi veni cu mine. A fost o ofertă atât de simplă, însă am spus-o necugetat. Există un motiv pentru care nu m-am mai întors la Londra de cinci ani şi există un motiv pentru care nu voiam să merg nicăieri în vacanţa intersemestrială în primul rând.

Petrec ziua următoare sperând în secret că tatăl lui Hector n-o să-i dea voie să vină cu mine. Sau că tatăl meu va trimite un e-mail celor de la şcoală, spunându-le că nu îi convine ca Hector să vină să stea

cu noi. Atât de mulţi factori trebuie să se sincronizeze înainte ca vorbele mele să aibă impact!

Şi totuşi, factorii combinatori de obicei funcţionează în favoarea mea.

Cu toţii petrecem ziua purtându-ne cu mănuşi unul cu celălalt. Ren şi Fred sunt excesiv de politicoşi unul cu altul, amândoi abia vorbind cu Hector, care, după o scuză scurtă la micul dejun, a continuat să trateze ziua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi amândoi par să mă evite pe mine după ce Hector a lansat bomba G aseară — încă nu mi-am dat seama ce informaţii au ei şi nici nu vreau să ştiu. Am impresia că toţi vrem să luăm o radieră şi să ştergem noaptea precedentă.

Hector îmi confirmă cea mai rea frică la cină.

— Am primit toate permisiunile — vin cu tine, California.

— Ce bine, zic eu, înăbuşindu-mi partea din mine care vrea să strige: *îmi retrag cuvintele. Nu poţi veni, pentru că eu nu pot merge, doar călătoria în sine este un obstacol insurmontabil, darămite chiar să trebuiască să îl confrunt pe tata în persoană după tot acest timp!*

Sunt sigură că Hector crede că noi am păstrat legătura în aceşti ani. Cam un an după ce mama şi cu mine am ajuns în SUA, ea m-a obligat să vorbesc cu el o dată la câteva săptămâni. Cred că, deşi ea nu ar fi răspuns niciodată la telefon dacă suna el, era o parte din ea care se simţea vinovată că m-a dus pe jumătate

în celălalt capăt al lumii. Apoi, când am mai crescut, am conştientizat ceva: dacă ea refuza să vorbească cu el, puteam şi eu să fac asta. Am încetat să mai răspund la telefon, am încetat să-i mai răspund la mesaje. El încearcă în continuare, mereu pe e-mail, însă mesajele lui sunt mai puţin frecvente acum. Sunt destul de simple şi inconsecvente, însă nu îl pot învinovăţi. Cât de mult timp poţi comunica cu un zid?

După accident a încercat să vină în SUA, dar am pus-o pe mama să îl oprească. Oare ce l-a făcut să creadă că aş fi vrut *să îl văd* în acel moment? Ce drept avea să vină şi să încerce să se revanşeze, când eu eram în cel mai jos punct, când nu a încercat să vină în SUA când eram la apogeu? Accidentul nu ne-a dat o nouă şansă — doar a întărit distanţa dintre noi. O distanţă care se întinde mai mult decât un ocean.

— Când ai fost ultima dată acolo? întreabă Hector. întrebarea este de probă, de parcă ştie deja că s-ar putea să nu-i placă răspunsul.

înghit în sec.

— Nu m-am mai întors de când ne-am mutat.

La două mese distanţă, un băiat cu câţiva ani mai mic decât noi loveşte un pahar. Se aude un ropot de urale când se sparge în mici bucăţi, iar băiatul se face roşu ca racul. Mie îmi pare bine de zarva ce urmează şi sunt recunoscătoare pentru distragerea de la liniştea mormântală ce atârnă deasupra mesei noastre.

Ştiu că Hector se gândeşte la magnitudinea lucrului pe care îl fac pentru el. Pentru puţin timp, mă întreb dacă îmi va spune că e un sacrificiu prea mare, că nu se aştepta să fac asta pentru el, că nu mai trebuie să mergem până la urmă.

îşi mijeşte ochii, aproape ruşinându-se, înainte să pună o mână pe masă, lăsând-o moale între noi. — Să ştii că apreciez, Cara.

Era dispus să fie exmatriculat pentru a o vedea pe mama lui, deci mă îndoiesc că e ceva ce n-ar fi dispus să facă. De data asta eu voi fi victima colaterală.

îmi ţin mâinile în poală, cu privirea din nou pe bucăţelele de sticlă spartă împrăştiate pe podea. La urma urmei, e imposibil să fii zdrobit când eşti deja sfărâmat într-un milion de bucăţele. Cât de rău poate să mai fie

?24

Vine şi ziua vacanţei; ne aşteptăm taxiurile în conservator. Madame James merge printre grupurile de persoane şi le înapoiază telefoanele care au lipite etichete cu numele lor pe ecran. Cocoţaţi pe marginea mesei de lângă mine, Ren şi Fred stau stânjeniţi unul lângă celălalt, cu bagajele lor adunate la picioare. Mama lui Ren a aranjat ca ei să fie luaţi şi conduşi tot drumul până la Lyon. Călătoria durează peste patru ore - iar eu nu îi invidiez absolut deloc. Nu pot decât să mă gândesc că izbucnirea lui Hector — aşa brutală cum a fost — ar putea fi exact lucrul de care aveau ei nevoie. Dacă tensiunea de gheaţă dintre ei va continua cum a făcut-o zilele acestea, părinţii lui Ren îşi vor da seama de jocul pe care-l joacă ei.

Hector şi cu mine suntem chemaţi în faţă pe la ora două, să luăm taxiul pe care tatăl său îl rezervase pentru călătoria lui originală. Chiar am încercat să organizez o călătorie cu trenul, însă el m-a oprit imediat, spunându-mi că este prea complicat şi că ar dura mai mult de cinci ore. Aşa că atunci când se ridică şi pune ambele genţi peste umăr, mă concentrez asupra lui, rămânând în prezent, şi nu asupra tensiunii mele din piept. E nevoie de fiecare picătură de putere pe care o am să nu mă gândesc la furnicăturile din picioare, la modul în care panica îmi urcă în piept şi la respiraţia mea slăbită şi incompetentă.

Simt privirile din jurul meu, înconjurându-mă, aşteptându-se ca eu să mă pierd cu firea — deoarece

scena asta e inevitabilă, nu-i aşa? îmi spun că trebuie să fac asta. I-am promis lui Hector; nu e vorba despre mine.

— Cara, aşteaptă, zice Fred, urmărindu-mă pe coridor şi tră- gându-mă într-o parte. Se uită în jur — Hector e deja cu mult înainte —, apoi continuă, când e sigur că nu-l va auzi nimeni: Ştiu că nu e treaba mea să zic nimic, dar trebuie să vorbesc cu tine înainte să pleci.

Ridic din sprâncene. Sunt obosită, agitată, şi deja fac un lucru foarte dificil. Nu am loc în mintea mea şi pentru intervenţia lui.

— Fred, Hector vine cu mine ca să o poată vedea pe mama sa, atâta tot. Nu trebuie să-ţi faci griji că îl voi întoarce împotriva ta. E doar o săptămână.

— Nu pentru mine îmi este frică, zice Fred, prudent.

— Hector e băiat mare; cred că poate avea singur grijă de el.

El îşi închide ochii, vizibil enervat, apoi îi deschide forţat pentru a mi se adresa din nou:

— Ascultă... el nu ţi-a spus totul.

încep să-mi pierd răbdarea.

— Am înţeles, Fred. Tu şi Ren aţi fost aici primii; voi îl cunoaşteţi de cel mai mult timp. Nu trebuie să...

— Cara, nu la asta mă refer. El a fost mai deschis cu tine decât a fost vreodată cu noi, intervine el, şi observ o tentă de amărăciune acolo, pe care o ţine în frâu. Trebuie să fi observat cum e în preajma ta. E de parcă, atunci când apari tu, se însenineză...

Simt cum roşesc.

— Asta e pentru că sunt nouă. Mă vede ca pe o provocare.

— Nu în felul în care crezi tu. Sunt momente când e cu tine în care văd cum aproape îşi lasă garda jos.

— Chiar dacă e adevărat, zic eu, de ce te îngrijorează asta?

— Cara, Hector îi joacă pe toţi pe degete mereu. îşi petrece viaţa ţinându-i pe toţi la distanţă.

Pentru o clipă, văd o scânteiere din sentimentele rănite ale lui Fred.

— Dar cu tine nu face asta, Fred.

îmi mărturiseşte dintr-o răsuflare:

— Tot timpul a făcut asta cu mine, Cara.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru a te avertiza, cred, îmi răspunde el. Le ai şi tu pe ale tale. Şi, ei bine, locurile în care te-ar duce el s-ar putea să nu fie locuri în care să fii pregătită să mergi.

— Nu înţe..., încep eu, vrând ca el să se oprească.

— Nu eşti singura care suferă, Cara, continuă Fred, igno- rându-mă. Nu pot să-ţi spun mai mult. Doar ai grijă.

— Grijă la ce? îl întreb, de-a dreptul enervată. Să nu-l rănesc? Sau să nu mă rănească el pe mine?

El dă din umeri. Dacă n-aş fi ştiut că are o latură ostilă, aş fi spus că e jenat.

— Sentimentele fac lucrurile complicate şi amândoi deja aveţi parte de prea multe lucruri complicate.

Hector apare din nou în celălalt capăt de coridor şi strigă la mine:

— California, nu avem toată ziua la dispoziţie! Trebuie să prindem un avion, îţi aminteşti?

— Vin acum! îi strig eu înapoi, aruncând o ultimă privire la Fred.

Expresia feţei lui e una de scuză; a mea e furioasă.25

FURIA ESTE BUNĂ. FURIA MĂ FACE SĂ MĂ URC ÎN MAŞINĂ. O LAS PE Madame James să mă bifeze pe listă, apoi intru în maşină, lângă Hector, fără să mai ezit. îmi pun centura şi mă întorc să verific dacă şi Hector a făcut la fel.

— Un cadou pentru tine, zice el, întinzându-mi ceva făcut din flanelă bej. E o mască pentru ochi. Pune-o pe faţă.

— O să fiu bine, îi răspund, cu o încredere forţată, pentru că, în timp ce maşina începe să se mişte, îmi dau seama de două lucruri:

1. Când am venit aici, era aproape întuneric. în claritatea şocantă a luminii zilei, voi vedea coborârea noastră la rezoluţie maximă, frica mea fiind concentrată şi distinctă. Şi:
2. Maşina va fi înclinată în jos, în timp ce parcurge serpentinele, ceea ce va fi mult mai rău.

— Am furat-o de la Fred, special pentru tine, California. Datorită unui zbor cu Swiss Airways în Beijing, acum vei avea o călătorie fără griji. Aşa că nu te mai opune şi pune-ţi masca.

Fac cum îmi spune şi îi sunt recunoscătoare imediat. Acum, că mă aflu în maşină, va trebui să îndur. Şoferul nu mă poate lăsa pe marginea muntelui dacă o iau razna. *Oh, Doamne, va trebui să stau aici — bineînţeles că o s-o iau razna.* Mâinile încep să-mi

tremure, apoi simt o presiune rece şi liniştitoare pe palma dreaptă, când Hector mi-o cuprinde, iar degetele mele asudate se împletesc cu ale lui. Când mă atinge, mă simt ancorată, la fel cum m-am simţit în seara în care i-am spus despre accident. Când mă atinge, mă simt mai puţin singură.

Cuvintele lui Fred îmi dau târcoale din nou. *Sentimentele fac lu- crurile complicate şi amândoi deja aveţi parte de prea multe lucruri complicate...*

O energie cinetică umple spaţiul dintre noi; mă întreb dacă o simte şi el sau dacă doar mi-o închipui eu. Avem de petrecut două ore înghesuiţi unul lângă celălalt, iar eu sunt pusă faţă în faţă cu o altă senzaţie. Una pe care cu siguranţă nu ar trebui să o simt — una „complicată".

ÎN CIUDA FAPTULUI CĂ AM TRIŞAT CU MASCA PENTRU OCHI, CÂND ajungem la aeroport mă simt triumfătoare. încep să mă întreb dacă nu cumva să fac lucrurile care mă îngrozesc şi să ies nevătămată din ele mă ajută cel mai mult. în timp ce înaintăm prin aeroport, bag de seamă că plutesc pe un nor de calm.

Biletele noastre nu au fost rezervate împreună, aşa că nu putem sta unul lângă altul în timpul zborului. Aşa e cel mai bine, având în vedere tensiunea din taxi. însă, când aşteptăm la coada enormă de la poartă, Hector pare agitat.

— Voi ruga persoana de lângă mine dacă putem face schimb de locuri. Sunt sigur că, dacă îi explicăm că ţie nu îţi place să zbori, va înţelege, zice el,

iar grija lui mă face să zâmbesc. Ce? De ce nu intri în panică?

— Mă gândeam că ai considera asta a fi un lucru bun.

— Păi este. Doar că nu înţeleg cum de eşti atât de calmă. Tocmai ai petrecut două ore purtând o mască pe ochi.

— Nu mi-e frică de zbor, Hector.

Se încruntă.

— Asta nu are nicio logică.

încep să scotocesc în rucsac după biletul de îmbarcare.

— Care parte?

— Niciuna. Nu vrei să te urci în lift — să nu crezi că n-am observat că urci toate scările alea zilnic —, aproape că ai avut un atac de panică prima dată când ai mers cu telecabina, eşti bine atâta timp cât porţi o mască pe ochi atunci când mergi cu maşina, şi totuşi te-ai panicat când trebuia să ne urcăm cu toţii în autobuz...

Simt cum mă înroşesc de ruşine, însă mă forţez să mă uit în continuare în ochii lui.

— Mersi că mi-ai amintit de asta.

— Nu, dar, pe bune, Cara. Claustrofobia ar trebui să se manifeste cel mai intens în avioane, nu-i aşa?

— N-am spus niciodată că sunt claustrofobă.

Aproape că îi văd creierul turat la maximum, când încearcă să descifreze această informaţie.

— Atunci e vorba despre control?

— Presupun că da, zic eu, neştiind exact cum să-i explic.
Dacă verbalizez toate astea voi părea şi mai absurdă.
— Dar în avioane nu ai cel mai puţin control?
— Şi fix de asta nu am nicio problemă cu ele. Nu sunt responsabilitatea mea.
— Dar nu eşti responsabilă nici de telecabine, lifturi, autobuze sau maşini, precizează el.
Pare atât de confuz de asta, încât îmi dau seama că va trebui să-i explic. Ceea ce înseamnă că va crede că sunt nebună.

înmânăm biletele şi suntem ghidaţi înăuntru pentru a ne aşeza la o nouă coadă. Mergem unul lângă celălalt pe coridorul alb care duce spre uşa avionului.

— OK, gândeşte-te aşa. Dacă metoda de transport e deja programată, ca un tren sau un avion, atunci nu e vina mea dacă se prăbuşeşte, pentru că, indiferent dacă eram în el sau nu, avionul sau trenul ar fi pornit întotdeauna la ora la care trebuia să pornească. Însă dacă eu mă urc în ceva, un lift sau o telecabină, şi se mişcă pentru că eu am apăsat un buton sau ceva, atunci sunt responsabilă dacă ceva merge prost. Eu am fost persoana care i-a cauzat mişcarea — altfel nu s-ar fi mişcat.

— Ai lacune în explicaţie, spune el.

— Cum ar fi?

— Autobuzele de la Aniversarea Şcolii. Şi taxiul de astăzi. Ambele erau programate.

— Da, zic eu, încercând să nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în ziua aceea, aşa este. Însă maşinile şi autobuzele sunt diferite. Motivul pentru asta ar trebui să-ţi fie clar deja.

— Ei bine, din câte văd eu, deja îţi încâlci regula destul de eficient. Drumul cu maşina de astăzi. Plimbările cu telecabina. Îţi demonstrezi singură contrariul. Lucrurile par să se îmbunătăţească.

— Nu spune hop înainte să sari gardul, spun eu încet. Drumurile acelea nu au fost făcute cu intenţia de a-mi demonstra contrariul.

— Atunci, de ce le-ai făcut?

— Am făcut drumurile acelea pentru că nu am avut de ales.

Fruntea lui se încreţeşte.

— Ba ai avut de ales, Cara. Tot timpul ai avut de ales şi ai făcut drumurile acelea oricum. Ajungem în avion. Locul lui Hector este cu câteva rânduri în faţa locului meu, aşa că înaintez pe coridorul îngust.

— Aşteaptă, Cara, spune el. Eşti sigură că vei fi bine?

— Absolut, răspund eu brusc. Dacă ne vom prăbuşi, vreau să ştii că voi fi consolată de faptul că avem o şansă foarte mică de supravieţuire.

Câţiva oameni aşezaţi îşi întorc capul spre mine îngroziţi de ce am spus; Hector strâmbă dezgustat din nas.

Ai cerut să vorbim fără filtru, îi amintesc eu. Aşa arată lucrurile din perspectiva mea.26

TATĂL MEU NE AŞTEAPTĂ LA SOSIRI ÎN AEROPORTUL GATWICK DIN Londra. Eu îl văd prima şi simt tot ce s-a întâmplat — sau nu s-a întâmplat — între noi pulsând ca un emiţător de ghidaj. Părul lui blond acum e aproape complet cărunt, iar corpul lui, mai împlinit decât îmi amintesc. Deşi l-aş recunoaşte oriunde, îmi este atât de străin! Cineva pe care am acceptat că l-am pierdut pentru totdeauna, doar ca să fim reuniţi prematur. Ochii i se înseninează când mă vede - simt cum mă studiază, încercând să vadă cum arăt acum, cine sunt acum. Iese în faţă din mulţimea care aşteaptă, iar eu trebuie să lupt cu impulsul de a face un pas în spate.

— Bună, Cara! zice el, lăsând un spaţiu de doi metri între noi.

Ştie că nu trebuie să se apropie mai mult. Într-un moment dureros ne uităm unul la celălalt, iar eu simt că lumea mea se spulberă. Unde mi-a fost capul? Decizia mea de a veni aici a fost luată dintr-un impuls.

Nu sunt pregătită pentru asta — nu m-am pregătit niciodată cum trebuie pentru asta.

Hector îşi întinde mâna în spaţiul dintre noi. Tata îşi ia ochii de la mine pentru a-l cerceta pe el.

— Tu trebuie să fii Hector, continuă tata.

Are o tentă de neîncredere în voce. Dacă s-ar fi comportat cum ar fi trebuit să se comporte un tată, dacă ar fi rămas cu noi, poate că i-aş tolera reacţia. Dar nu a făcut-o, aşa că las asta să devină prima bulină neagră în dreptul numelui său din vacanţa asta.

— Vă mulţumesc atât de mult că mă primiţi să stau cu dumneavoastră, domnule Cooper! îi răspunde Hector, în cea mai caris- matică voce a lui.

— Spune-mi Thomas, zice tata, strângându-i mâna. Dă-mi mie geanta Cărei.

Hector, care şi-a pus genţile noastre pe câte un umăr, le ridică şi mai sus.

— Ah, nu vă faceţi griji, domnule. Le pot duce, zice el.

Tata pare surprins de atitudinea formală a lui Hector.

— Să mergem atunci, nu?

Îl urmărim prin mulţime, Hector atingându-mă uşor pe cot în timp ce mergem în paralel până la gară.

— *Domnule?* îi spun eu, printre dinţi.

El vorbeşte încet, ca să-l pot auzi doar eu.

— Am foarte multe lucruri de făcut weekendul acesta şi s-ar putea să vină un moment când voi avea

nevoie ca tatăl tău să joace de partea mea. Asta numesc eu muncă de pregătire.

— Ce calculat din partea ta! zic eu. Presupun că a fost stupid din partea mea să mă aştept la altceva. îşi petrece tot timpul la Speranţa făcând exact acelaşi lucru cu toţi profesorii.

— Aşa este lumea, California, răspunde el. Trebuie să-ţi pregăteşti apărarea când ai ocazia. Preferabil chiar înainte ca infracţiunea să se întâmple.

Aceste cuvinte mă lasă să văd călătoria asta prin ochii lui. El nu este aici pentru a-mi uşura lucrurile. El e aici cu un scop.

Trebuie să fi întocmit un plan să o vadă pe mama lui. Cât timp e aici, trebuie să-mi amintesc asta.

— Nu mă aştept să-l poţi juca pe tata pe degete cum faci cu profesorii de la Speranţa, spun eu, precaută. Mă îndoiesc că asta — arăt spre el din cap până în picioare — va avea acelaşi efect.

El râde zgomotos, lăsându-şi braţele să gesticuleze spre corpul lui, imitându-mă pe mine. Acţiunea e atât de feminină, încât aproape că pufnesc în râs.

— Asta, ce?

— Ei, ştii tu, replic eu, cu obrajii roşii de ruşine.

— Nu-ţi face griji pentru mine, California, spune el, încă zâmbind. Mă descurc eu.

— Cum?

Expresia lui se schimbă când urcăm pe nişte scări rulante.

— Dacă tu crezi că tatăl tău este greu de înduplecat, să sperăm că nu va trebui să-l cunoşti pe al meu vreodată.

La cererea mea, călătorim prin mijloace de transport în comun până la apartamentul tatei. Asta implică o călătorie cu trenul, una cu autobuzul şi zece minute de mers pe jos, până ne aflăm în faţa unei case cu terasă, din cărămidă roşie, cu o uşă de un galben ţipător. Deşi am ratat ora de vârf, este vineri seara, aşadar, din fericire, fiecare mijloc de transport în comun pe care l-am luat a fost destul de aglomerat încât să fim înghesuiţi împreună cu nişte străini şi să nu trebuiască să vorbim unul cu celălalt.

Acum, totuşi, tata pare destul de agitat când întoarce cheia în broască.

— Eu stau în apartamentul de la etaj, zice el. Şi, ca să vă avertizez, e destul de mic.

Urcăm pe nişte scări înguste şi descoperim că este doar un dormitor, o bucătărie mică, o baie şi o cameră de zi puţin mai mare, unde, pe una dintre cele două canapele, a pus un teanc de lenjerie.

— Una dintre ele este o canapea extensibilă, ne explică tata. Mă gândeam, Cara, tu poţi dormi în camera mea, Hector pe canapeaua extensibilă şi eu voi dormi pe cealaltă canapea.

— Tată, încep eu, brusc conştientă de faptul că nu pot lăsa să se întâmple asta; Hector şi tatăl meu *nu pot*

împărţi o cameră pentru o săptămână. Nu trebuie să te muţi din camera ta pentru mine. Ne va fi bine aici.

— Absolut, spune Hector, apoi se aşază pe canapeaua mai mică şi bate în ea ferm. Sincer, mi-e numai bine aici. Este incredibil de generos din partea dumneavoastră să mă primiţi oricum. N-aş vrea să vă deranjez.

Tata îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, vizibil incomod, însă neştiind dacă să spună ceva sau nu.

— Bine, deci ne-am decis, zic eu.

— Aăă, mormăie tata. Cara, putem vorbi puţin?

îmi dau ochii peste cap şi merg după el în bucătărie, ignorând sentimentul ciudat care se intensifică în spaţiul mic.

— Care-i treaba?

— Nu prea mă simt confortabil ca tu să împărţi o cameră cu iubitul tău. încă eşti minoră şi, ei bine, nu prea cred că este potrivit. Ştiu că mama ta ar fi de acord cu mine.

— Am şaptesprezece ani. Nu mai sunt un copil. Şi Hector nu este iubitul meu.

În ochi i se citeşte uşurarea.

— Nu este?

— Este doar un prieten, îi explic eu, apoi, ca să-l sperii, adaug: Oricum, chiar dacă ar fi fost iubitul meu, ce am fi putut să facem cu tine în cealaltă cameră?

îşi drege vocea.

— Presupun că e în regulă atunci, cedează el, iar eu dau din cap nerăbdătoare. Bine, păi, cred că vă este foame după călătorie — mă gândeam să comandăm pizza?

— Sună bine, tată, spun eu, simțindu-mă puțin vinovată pentru cât de aspră am fost cu el.

La urma urmei, i-am invadat spațiul fără să-l avertizăm. Apoi mă opresc. Asta nu e nimic în comparație cu ce a făcut el în trecut. Nu-i datorez nimic.

Mă prăbușesc pe canapea lângă Hector.

— Totul bine? întreabă el, fără să-și ridice ochii din telefon, de care a fost efectiv lipit de când ne-au fost înapoiate în conservator.

— Crede că suntem împreună, spun eu, scoțând o pernă incomodă de sub mine.

El se uită la mine rânjind.

— Ei bine, are logică, zice el, și pentru o secundă îmi țin respirația, așteptând următoarea lui replică, apoi zice doar: La urma urmei, sunt foarte arătos.

Mă uit la el uimită.

— Hector, nu poți spune asta despre tine însuți.

Colțurile gurii încep să-i tremure; încearcă să nu zâmbească.

— Totuși, tu crezi că sunt frumos, nu-i așa?

Simt cum mă înroșesc.

— Asta nu e… eu… sincer nu știu ce să… Tu chiar… tu chiar vorbești serios?

începe să râdă. E unul dintre râsetele acelea profunde, sincere și molipsitoare, care funcționează ca un

magnet, atrăgând totul după el, până ce nu mă mai pot abţine şi râd şi eu. Ochii îi strălucesc de satisfacţie.

Clatin din cap.

— Doamne, Hector, ce arogant poţi fi!

— încrezător, spune el, cu un zâmbet larg şi răutăcios.

— Arogant, repet eu.

îşi rearanjează pernele la spate şi se uită din nou la telefon.

— Ei bine, California, atâta timp cât tu eşti prin preajmă să mă ţii în frâu, mă pot împăca cu ideea.

Iau telecomanda şi aprind televizorul, pentru că am nevoie să fiu distrasă în timp ce prind din nou şi închid la loc în colivie pasărea mică dinăuntrul meu care încearcă să-şi întindă aripile. Reluarea unui concurs de talente umple ecranul. Las artificiile interioare şi culorile ţipătoare să picteze televizorul, ochii mei neputând să se concentreze pe un punct fix. Din când în când, se opresc pe obiecte familiare din cameră. Un ornament în formă de bufniţă, cotoarele uzate ale unor cărţi cu titluri şi autori cunoscuţi, un covor bleumarin în zigzag. Nu e acelaşi apartament în care am crescut, însă lucrurile sunt aceleaşi. îmi amintesc că am întrebat-o pe mama de ce nu aveam niciunul dintre lucrurile noastre când am ajuns în SUA, iar ea mi-a spus că nu avem nevoie de lucruri, doar una de cealaltă. Acum, că am mai crescut, îmi dau seama că ea a spus asta ca să mă împace pe mine. Am plecat cu

o valiză de haine şi nimic care să ne amintească de ceea ce am lăsat în urmă.

Mă reculeg şi mă întorc pentru a-l privi pe Hector.

— La ce te uiţi?

Vorbeşte încet, ca să nu-l audă tata, pe care îl auzim amândoi cum trebăluieşte în bucătărie.

— încerc să aflu la ce spital e mama. Dacă a fost dusă cu ambulanţa, trebuie să fie unul din apropiere — eu cred că este ori la Chelsea şi Westminster, ori la St Thomas'. Nu e ca şi cum ea ar fi faimoasă sau aşa ceva, însă tatăl meu a tot apărut în presă în ultima perioadă, aşa că presupun că ar putea să publice asta în tabloide.

— Nu poţi s-o întrebi pe sora ta?

— Ea nu are telefon mobil, zice el. Şi dacă sun pe numărul de acasă, este o şansă foarte mare să răspundă tata.

— Şi asta ar fi catastrofal? întreb eu. Trebuie să se aştepte să suni, mai ales că eşti în acelaşi oraş.

Mă priveşte cu subînţeles.

— El nu ştie că sunt aici.

— *Poftim?* aproape că strig eu, iar el îmi face semn să tac, verificând dacă nu a auzit tata.

Vorbesc mai încet, aproape în şoaptă:

— A trebuit să-ţi dea voie să vii cu mine, trebuie să ştie.

El se strâmbă.

— Ei bine, mi-a dat voie; doar că nu ştie că a făcut-o. Tata nu se prea pricepe la e-mail, iar eu îi ştiu parola, aşa că am făcut totul de pe calculatoarele de la şcoală.

— Hector, îi rostesc eu printre dinţi. Unde ţi-a fost capul? Dacă află cineva, vei avea atât de multe probleme!

îşi ajustează expresia feţei din vinovat în „nu regret nimic".

— Trebuie să o văd pe mama, Cara. Sunt pregătit pentru consecinţele acestui fapt, oricare ar fi ele.

Mă gândesc la el în staţia de autobuz. Era dispus să fie exmatriculat fără să mai stea pe gânduri; era dispus să se dea drept tatăl lui pentru a obţine o călătorie la Londra, pentru că tatăl lui era dispus să-l ţină departe de mama sa, indiferent de consecinţe. Pentru prima oară, mă întreb dacă nu cumva Fred a avut dreptate. Ce nu mi-a spus Hector?

Pe fundal se aude soneria.

— Hector, dacă sora ta nu are telefon...

— Mobil, intervine el.

— În fine. Dacă ea nu are unul, cum reuşeaţi voi să purtaţi conversaţiile dis-de-dimineaţă fără să afle tatăl vostru?

— Tata iese la alergat aproape în fiecare dimineaţă la ora cinci. Când pleacă el, ea mă sună de pe fix — are numărul cabinei telefonice din camera de zi. După... Se opreşte şi începe din nou. Ei bine, acum două veri am făcut un pact. Elveţia e cu o oră înainte, aşadar, în fiecare dimineaţă o aştept să sune pe la şase

şi jumătate ora Elveției. Câteodată nu sună, însă, câteodată, da. E singura cale prin care putem vorbi despre lucruri pe care nu vrem să le audă tata.

înainte să îl pot întreba care sunt acele lucruri, tata intră cu două cutii de pizza. Poate că îmi imaginez eu, însă Hector pare uşurat de întreruperea asta

.27

MĂ TREZESC LA SUNETUL GRINDINEI CARE LOVEŞTE GEAMURILE, având o idee.

O lumină cenuşie a început să se strecoare printre perdele, trimiţând o rază subţire pe partea de jos a canapelei extensibile şi pe Hector, care doarme.

La scurt timp după cina din seara precedentă, amândoi am adormit buştean, obosiţi după o zi de călătorit. Fix înainte să adoarmă, Hector a mormăit planul pentru astăzi: să sune la toate spitalele şi să încercăm să aflăm dacă mama lui e la ei. Ideea mea e mult mai bună decât asta.

Decid să-l las pe Hector mai mult timp în pat — mai mult timp, astfel încât să nu ştie. Astăzi s-ar putea întâmpla câteva scenarii — pe majoritatea dintre ele aş vrea să le evit.

Deşi mi-a spus că nu doarme foarte mult, somnul lui Hector este tăcut şi adânc. Nu se foieşte când ies din pat şi scotocesc prin bagaj după borseta de toaletă. Deşi are gura uşor deschisă şi obrajii au urme de la pernă, e la fel de arătos ca atunci când

îmi iau hainele în baie şi îmi privesc reflexia în oglinda de deasupra chiuvetei. Pentru prima dată de la accident, îmi pasă cum arăt - îmi pasă destul cât să fac ceva în privinţa asta. Caut în bor- setă şi găsesc un tub uscat de fond de ten. Şterg mizeria de deasupra şi încep să-l tamponez sub ochi. Nu am prea multe articole de machiaj - aproape nimic comparativ cu întreaga trusă pe care o împărţeam cu G în SUA —,

însă găsesc în cele din urmă un mic recipient de balsam de buze cu aromă de piersici.
Când mă duc în bucătărie să fac un ceai, o amintire îmi iese la suprafaţă în minte. Sunt în toaleta şcolii înainte de ore, aşteptând cuminte, ca în fiecare dimineaţă, ca G să se machieze.
— Vise de Piersică? întreabă ea, uitându-se la micul recipient cu o expresie sceptică pe faţă. Sincer, aleg cele mai idioate denumiri pentru chestiile astea. Eu scot o nuanţă diferită, mai închisă.
— Ai prefera Zmeură Zâmbitoare?
— Chiar există aşa ceva?
— Sau Clementină Curioasă? continui eu, scoţând alta.
Ea începe să râdă.
— Doamne, următoarea va fi Banana Briliantă.
Tata, îmbrăcat în echipament sportiv strident, intră în bucătărie, readucându-mă în prezent. Ţinuta lui, colanţi din Lycra de un albastru intens şi o jachetă curată, uşoară, care foşneşte când merge, arată de parcă a intrat într-un magazin şi l-a lăsat pe vânzător să-şi facă de cap.
— Ce devreme te-ai trezit, remarcă el, căscând.
îmi întorc privirea de la colanţii lui şi mă concentrez pe amestecarea plicurilor de ceai în cele două căni.
— Cât e ceasul?
— Aproape opt, zice el.
— Nu-i aşa devreme.
— Ei bine, tu eşti adolescentă.

îmi dau ochii peste cap. E atât de previzibil faptul că mă vede ca pe un stereotip! Mi-l şi imaginez frunzărind o carte cu titlul *Adolescenţii pe înţelesul tuturor* înainte să ajung.

— Mă duc să alerg puţin, zice el. Cât timp sunt plecat, de ce nu te gândeşti la ce ai vrea să facem astăzi?

— Cred că eu şi Hector avem planurile noastre, spun eu, privind cum expresia i se transformă în dezamăgire.

Nu, mă gândesc eu, *tu nu ai voie să fii dezamăgit de mine*.

— Bine, atâta timp cât vă întoarceţi înainte de şapte. Voi găti cina pentru toţi. Se întoarce să coboare scările şi strigă de pe ultima treaptă: Ah, cheile de rezervă sunt pe noptieră!

— Mulţumesc! zic eu, ridicând cele două căni şi întorcându-mă în sufragerie, unde Hector încă doarme butuc. Mă aşez pe braţul canapelei extensibile, încercând să găsesc cea mai bună metodă de a-l trezi.

După o clipă, el întinde o mână şi mă loveşte pe genunchi.

— Nu fi dubioasă, C.

Tot corpul îmi tresare la auzul poreclei, iar ceaiul curge din cănile pe care le ţin, lichidul fierbinte stropindu-mi blugii. Pentru o fracţiune de secundă sunt din nou în acel vestiar, admirând-o complet pe fata cu treningul neasortat. După aceea mergem acasă prin parcul local şi punem ţara la cale - ceva ce urma să

facem în fiecare zi după şcoală pentru următorii trei ani. Apoi suntem la mall şi căutăm bijuterii ieftine. Ea îmi înmânează un lănţişor. E din argint — sau aşa scrie pe el —, cu o simplă literă la capătul unui lanţ obişnuit.

— Uite, spune ea. G pentru mine, C pentru tine. G şi C — ba chiar sună la fel.

Le cumpărăm pentru exorbitantul preţ de doi dolari fiecare. Le purtăm imediat, eu pe al ei şi ea pe al meu. Chiar când nu este prin preajmă, mă surprind că verific dacă încă e acolo. Trei ani mai târziu, lănţişorul cu G este plin de sânge şi rupt într-o pungă transparentă, împreună cu celelalte lucruri ale mele. Cel cu C — şi persoana care îl purta - nu va mai fi văzut vreodată.

— Să nu-mi mai spui niciodată aşa! mă răstesc eu.

Se ridică în fund, frecându-şi ochii de somn.

— Nu mi-am dat seama că e aşa mare scofală.

— Ei bine, să ştii că e.

— Nu se va mai întâmpla, spune el, luând o cană de ceai din mâna mea. Clipeşte încontinuu, încercând să se trezească. Cât e ceasul?

— E trecut de opt.

Vocea mea e încă aspră.

Se ridică şi mai sus.

— Pe bune? Doamne, eu nu dorm niciodată atât de mult. Trebuia să mă trezeşti.

— Am o idee: ce-ar fi dacă, în loc să sunăm la toate spitalele, am întreba pe cineva de la biroul tatălui

tău unde e mama ta? Nu are un asistent personal sau aşa ceva?

El oftează, ia o gură de ceai şi îl pune jos.

— Mi-ar recunoaşte vocea.

— Dar nu ar recunoaşte-o pe a mea, spun eu încrezătoare. Tu să-mi spui cine să mă prefac că sunt, o persoană căreia i-ar spune informaţia asta. Merită să încercăm, măcar.

Se ridică, în sfârşit treaz, îmi cuprinde faţa în palme şi mă sărută puternic pe frunte, în timp ce trece pe lângă mine pentru a-şi scoate telefonul de la încărcat.

— Tu, California, eşti un geniu.

Fruntea îmi arde, neobişnuită cu atingerea sau cu senzaţia lăsată de el. Mă opresc; sunt multe lucruri pe care ar trebui să le simt acum — acesta nu e unul dintre ele.

Arată spre încărcătorul din priză.

— Ai nevoie de ăsta? De fapt, *unde* ţi-e telefonul? Tatăl tău mi-a dat parola de la Wi-Fi aseară, dacă o vrei?

Am un sentiment de groază în stomac, deoarece, dacă ştiu un singur lucru, acela e că nu vreau parola.

— E OK, spun eu, cu voce slabă şi neconvingătoare. Ţi-o cer eu mai târziu.

Se uită curios la mine.

— Tu chiar eşti una dintre cele mai ciudate persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Tu nu intri niciodată pe internet?

Mă mut la fereastră, alegând aleatoriu o persoană de pe stradă pe care să mă concentrez. Îl privesc cum se ghemuieşte, trăgându-şi geaca peste cap pentru a se proteja de ploaie.

Nu, nu *mai* intru, îi răspund, în cele din urmă.Cum aş putea să-i spun că sunt lucruri acolo pe care nu vreau să le văd? Că, dacă intru pe internet, sunt copleşită de un impuls — care sincer e masochist — de a o căuta pe G pe Google. Că am făcut asta o dată după accident şi că mi-a fost de ajuns încât să jur că nu mai intru pe internet în viaţa mea. Nu erau doar fotografiile accidentului, la care nu mă puteam uita, ci şi multe altele. Erau pagina ei de Facebook, mesajele de pe Twitter, pozele de pe Instagram. Toate aspectele vieţii ei pe care le expusese — lucruri la care, dacă mă uitam din nou, nu păreau să reprezinte deloc cine fusese ea de fapt. Şi apoi mai erau mesajele postate de persoanele care o cunoscuseră sau auziseră de ea. Influxul de mesaje siropoase de la persoane care se purtaseră oribil cu ea în timpul vieţii sau care nu se sinchisiseră să o cunoască. Nu puteam suporta faptul că se agăţau de moartea ei de parcă ar fi fost un aspect social. De parcă ar fi fost un lucru despre care să discuţi. îmi amintesc în special un mesaj pe Twitter care m-a făcut să părăsesc de tot internetul. Era de la o fată, Bella, din anul meu, care fusese mereu toxică faţă de G.

Nu mă pot opri din plâns. Lumea e mai întunecată fără tine, Georgina #Printreîngeri

Mesajul spunea totul. Dacă ar fi fost câtuşi de puţin apropiată de G, ar fi ştiut că G îşi urâse numele. Doar părinţii ei avuseseră voie să-i spună Georgina. Bella se agăţase de suferinţa pe care o simţeau oamenii care chiar o cunoscuseră. Mesajul era o insultă pentru G şi pentru toată lumea care o cunoscuse.

Oricum, nu am mai vrut să intru pe internet. A fost ideea mamei. Ea a crezut că voi găsi consolare citind postările. Părinţii lui G îi spuseseră cât de copleşiţi şi uimiţi fuseseră datorită tuturor lucrurilor amabile pe care lumea le spusese despre G, iar mama trebuie să fi crezut că aveam nevoie să fiu uimită în urma accidentului — poate că uimirea avea să mă scoată din starea fantomatică în care eram. Am derulat postările timp de cinci minute şi nu am putut găsi niciun dram de consolare. De fapt, m-au dezgustat şi m-au făcut să petrec cinci zile fără să văd cerul o singură dată.

îmi revin din amintire şi ridic telefonul fix; degetele mele ezită asupra butoanelor.

— Ce număr să formez?

PLANUL MEU FUNCŢIONEAZĂ DE MINUNE. DUPĂ O LUNGĂ DEZBA- tere, Hector decide că cea mai sigură alegere este să spun că sunt Alice, sora tatălui său, deoarece rudele mamei lui sunt spaniole, iar abilităţile mele de a imita accente sunt rudimentare. Obţinem un nume şi un departament: secţia de terapie intensivă de la Spitalul St Thomas'.

îmi încerc norocul până la capăt.

— Cum se simte?

— Mă tem că starea ei este la fel, răspunde secretara.

Hector aşteaptă să-i spun şi lui informaţia, iar când o fac, se

— E un punct de pornire, îi spun eu. Vom merge acolo în dimineaţa asta şi vom afla mai multe. Va fi mai bine atunci.

— E la *terapie intensiva).* Se uită el la mine, însă pare absent. Vreau să spun, ştiam că este în spital, dar... tatăl meu... a zis... a zis că e în regulă...

încerc să-mi alung orice urmă de milă de pe faţă. Dacă am învăţat ceva anul acesta este că mila nu este practică; nu schimbă nimic.

Il las pe Hector să-şi facă duş, întrebându-mă cum o s-o scoatem la capăt. E sâmbătă, tatăl lui Hector nu ar trebui să lucreze, aşa că sunt şanse să fie la spital. Hector nu vrea ca tatăl său să afle că el e în Londra; cu asta sunt de acord. Toate astea vor fi fost de prisos dacă suntem descoperiţi prea devreme.

Intru în camera tatălui meu pentru a lua cheile de rezervă şi mă simt de parcă intru într-o expoziţie. Este, în acelaşi timp, un loc pe care îl cunosc şi un loc care e înrădăcinat bine în trecut. Un loc care spune povestea unei vieţi de mult apuse. Desene de copil; o jucărie cusută prost care ar fi trebuit să arate ca o găină; fotografiile de la nunta părinţilor mei, strălucind dintr-o ramă argintie perfect lustruită. Mai multe rame cu fotografii. Mult prea multe rame cu fotografii.

Cu coada ochiului văd ceva care se mişcă — o serie de poze cu bebeluşi pe ecranul de la computerul tatei, trecând ciclic de la una la alta. Eu sunt în fotografia lui de fundal. Mă reped şi mişc mouse-ul, făcând imaginile să dispară. Un articol de ziar îi este deschis pe ecran. Inspir brusc când văd o familie de cinci persoane uitându-se la mine. Il recunosc imediat pe Hector în mijloc, flancat de părinţii lui. O fetiţă cu acelaşi ten închis ca al lui Hector zâmbeşte în stânga, iar în dreapta se află un băiat care ar fi putut fi fratele geamăn al lui Hector, dacă nu ar fi fost cu câţiva ani mai în vârstă. Pe faţă are un început aspru de barbă şi este mai înalt, dacă asta este posibil în vreun fel. Este încercuit cu roşu, asta fiind metoda ziarului de a-l evidenţia faţă de restul familiei. Mă uit în jos la descriere şi îi văd numele: Santiago Sanderson.

— Eşti gata de plecare, California? îl aud pe Hector strigând din cealaltă cameră.

— Vin imediat! îi strig înapoi, şi derulez rapid să ascund articolul în bara de jos.

La începutul articolului mâna mea încremeneşte, titlul exclamând puternic. Pentru o secundă, înainte să închid pagina, uit cum să respir.

SUFERINŢA SECRETĂ A MINISTRULUI: FIUL PE CARE NU L-A PUTUT SALVA

28

Ploaia cade pe diagonală, strecurându-se pe sub umbrelele noastre, umezindu-ne şi în locuri în care nu credeam că se poate.

Nu vorbim tot drumul, un drum în care amestecul otrăvitor de sentimente pe care le simt se ciocnesc între ele. De ce nu mi-a spus că fratele lui a murit? Cum a putut să păstreze secret un eveniment atât de important după tot ce i-am spus eu? Probabil despre asta voia să mă avertizeze Fred înainte să plecăm... De ce nu mi-au putut spune ei asta de la început? De ce nu au avut încredere în mine?

Pe drum spre spital, îl privesc cu coada ochiului. Descoperirea acelui articol m-a trezit la realitate şi încep să văd crăpături în fiinţa lui. Poate că au fost mereu acolo — poate că eu nu puteam să trec peste ale mele. Mai există şi posibilitatea că, în sinea mea, am ştiut de la început; doar că nu voiam ca el să se destrame, n-aş fi putut face faţă dacă el se chinuia când eu eram atât de tulburată. Am ales să nu-l văd aşa, cu toate că el a ales să mă vadă exact aşa cum eram — aşa cum sunt?

Spitalul se înalţă pe malul râului, un monstru din cărămidă de un cenuşiu întunecat, care adăposteşte o mulţime de răni fizice şi mult mai multe răni psihice. Mă întreb cum ar arăta dacă gândurile din interiorul clădirii ar fi scrise pe pereţi. Dacă ar fi un loc în care ar mai merge cineva vreodată sau dacă ar

exista destulă speranţă înăuntru pentru a combate suferinţa.

— OK, va trebui să o găsim fără să ne întâlnim cu tatăl meu şi fără ca vreo altă persoană să-şi amintească de noi — sau că am venit măcar. Nu putem să riscăm ca tata să afle de la cineva că am fost văzut, zice Hector.

El este, bineînţeles, mai tensionat decât de obicei, însă e clar că habar n-are ce am descoperit azi dimineaţă.

În timp ce mergem pe o alee betonată şi ne îndreptăm spre uşile automate din sticlă de la intrarea principală, continui să-mi stochez întrebările care mă ard pe dinăuntru. Nu e acum momentul potrivit, evident, însă şocul este amestecat cu senzaţia inevitabilităţii. Presupun că ştiam că păstrează secrete faţă de mine; am ignorat semnele, prea preocupată de mine însămi pentru a cerceta mai amănunţit decât ce era la suprafaţă.

În dreapta noastră, de cealaltă parte a Tamisei, se ivesc Big Ben-ul şi Casa Parlamentului, eleganţa lor reprezentând o juxtapunere morbidă faţă de locul în care suntem acum. Pentru o clipă sunt distrasă de ele, până ce vuietul traficului mă readuce în prezent şi observ, sub noi, un rând de ambulanţe parcate în diagonală, aşteptând să fie nevoie de ele.

îmi dau seama de ceva.

— Nu va fi tatăl tău mereu acolo, lângă patul mamei tale?

Hector zâmbește cu jumătate de gură.

— Acesta nu e un lucru de care trebuie să ne facem griji.

— Ce vrei să spui?

— Sigur, o va vizita, însă el nu e genul de soţ grijuliu care stă lângă patul soţiei.

— Ah, zic eu, dorindu-mi să pot spune ceva care să schimbe ceea ce tocmai mi-a spus.

Merg mai departe. O abordare practică şi hotărâtă ar putea fi singura cale prin care să pot trece de uşile acelea.

— Important este să pară că aparţii locului în care te afli. Aminteşte-ţi, ai tot dreptul să o vizitezi pe mama ta. Cum pari că ai fi puţin pierdut, cineva te va lua la întrebări.

— Iar tu ştii asta pentru că?

— Uiţi că am petrecut o bună bucată de vreme în spital.

Se opreşte brusc.

— Vei fi OK dacă intri?

— Voi fi bine, spun eu, însă nu mă simt deloc aşa, deoarece, la urma urmei, spitalul e locul în care am aflat că întreaga mea lume a fost întoarsă cu susul în jos. Dar, ştii, există şansa ca atunci când ajungem acolo eu să nu fiu lăsată să vin cu tine.

Nu vocalizez următorul meu gând şi nici ruşinea pe care o simt imediat după aceea: sper în secret să nu mă lase.

— Nu, vreau să fii cu mine, spune el, atât de decisiv, încât îl iau de mână.

Merg înainte, trăgându-l după mine, pentru că, în ciuda tuturor defectelor lui şi în ciuda anxietăţii mele, îmi amintesc că momentul de faţă este un chin pentru el. Şi el e speriat.

Ocolim recepţia şi dăm de o hartă mare pe perete, ca acelea pe care le vezi în mall-uri. Secţia de terapie intensivă este în aripa de est; urmăm indicatoarele, oprindu-ne în cele din urmă la staţia asistentelor. Zona are o energie foarte încărcată; semne despre igienă acoperă pereţii şi un miros de gel dezinfectant pluteşte în aer. îmi amintesc de experienţa mea la terapie intensivă în SUA: îmi amintesc trezindu-mă într-un loc aproape identic cu acesta — şi îmi amintesc trezindu-mă cu izbitorul şi nimicitorul gând că G nu va mai exista în realitatea mea. Niciodată. Pentru o clipă, simt din nou aceeaşi confuzie, aceeaşi anxietate.

— Pe cine aţi venit să vedeţi? mă întreabă asistenta pe mine, aducându-mă din nou în prezent.

— Maria Sanderson, spun eu repede.

Observ că Hector îşi ţine ochii în podea.

— E pe coridor, la dreapta, zice ea, arătându-mi direcţia. Însă ar trebui să ştiţi că accesul la ea este restricţionat. Soţul ei ne-a dat o listă. Staţi să verific dacă sunteţi pe ea.

Hector face un pas mai aproape de birou.

— Sunt fiul ei.

Ea îl observă nesigură, apoi ridică din nou lista.

— Şi numele tău care este?

— Hector. Însă mă îndoiesc că-mi veţi găsi numele acolo. Această vizită este... neaşteptată. Am venit din străinătate.

îşi foloseşte cea mai persuasivă voce — o voce care întotdeauna dă rezultate. Mă îndoiesc că situaţia asta va fi diferită.

— Sigur puteţi face o excepţie în acest caz.

— Dacă numele tău nu este aici..., începe ea, cu vocea mai

— Îl opriţi din a-şi vedea propria..., încep eu, însă Hector îmi pune mâna pe braţ pentru a mă face să tac. O priveşte în ochi până ce ea cedează.

— Bine, mergeţi. Numai să nu staţi în calea doctorilor sau a asistentelor.

Nu mai stăm mult în preajmă, ca să nu se răzgândească.

Eu o văd prima pe mama lui Hector, printr-un panou de sticlă din uşa care dă într-o cameră mică plină de aparate. Stă întinsă şi inconştientă, conectată la o mulţime de tuburi, conectată la perfuzii cu lichide şi sânge. Are şi un tub care îi iese din gură, care respiră în locul ei.

Situaţia e mult mai gravă decât mi-am închipuit; nici măcar nu poate respira pe cont propriu. Şi îmi dau seama brusc că nu arată ca şi cum ar fi vie. Pielea ei este palidă, aproape galbenă, iar braţele sale sunt mult mai slabe decât erau în fotografia pe care am văzut-o dimineaţă. Hector pune o mână pe geam, încercând să

comunice cu ea — oriunde ar fi acum —, şi faţa i se albeşte, imitând-o pe a ei.

— Eu o să intru, spune el.

Eu rămân pe loc, ştiind că şi dacă aş vrea să îl însoţesc, nu e loc pentru mine acolo.

Un alt asistent iese din cameră când intră Hector. Îl opresc pe coridor.

— Ce a păţit?

Uşa e uşor întredeschisă, însă ştiu că Hector nu ne va auzi.

— S-a lovit la cap, răspunde asistentul, iar în cameră, o altă asistentă îi dă lui Hector un şorţ de plastic şi îl obligă să se frece pe mâini cu gel antibacterian. Mă tem că nu vă pot spune mai multe în acest stadiu, când condiţia ei este încă atât de nesigură.

— Chiar e nesigură?

Expresia feţei lui îmi spune tot ce voiam să ştiu.

— Îi spuneţi, vă rog, că îl voi aştepta afară?

Mă mai uit o singură dată la Hector, aplecat asupra patului mamei lui, şi îl aud şoptindu-i:

— Te rog, trezeşte-te!

Vorbeşte atât de încet, dar totuşi cuvintele lui sunt ca scârţâitul cretei pe tablă. Ştiu cuvintele acestea. Ştiu senzaţia din spatele lor. I-am spus exact acelaşi lucru trupului lipsit de viaţă al lui G când atârnam cu capul în jos în maşina aceea. Şi le spuneam cu aceeaşi sinceritate şi înverşunare cu care le rosteşte şi el acum.

Mă rog lui Dumnezeu ca vorbele lui să aibă un rezultat mai bun.29

Câteva ore mai târziu, când străzile sunt luminate de razele farurilor maşinilor trecătoare, Hector mă găseşte afară. Stau pe o bordură acoperită cu o pungă. În cele din urmă, ploaia s-a oprit.

— Tata a venit la două, zice el, aşezându-se lângă mine.

Îi ofer punga mea; el clatină din cap.

— Te-a văzut?

— Nu, am fost precaut să aştept până ce a plecat, înainte de a mă întoarce.

— Îi vor spune asistentele.

— Sper că nu, zice el, frecându-şi palmele lângă mine. Au spus că n-o s-o facă. S-ar putea să-mi acorde o zi de graţie. Asta aş face eu.

Dau din cap, sperând că are dreptate.

— Cum se simte?

— Nicio schimbare, însă am aflat puţin mai mult. A venit un doctor după ce ai plecat. A spus că o ţin sedată momentan, pentru a analiza traumatismul pe care l-a cauzat căzătura. S-a împiedicat când a urcat pe

terasa de pe acoperiş a părinţilor mei, a căzut pe scări şi s-a lovit la cap. Aparent luase o doză mare de somnifere — destule cât să o vlăguiască foarte tare. Ei cred că de asta a căzut.

— De obicei, ea...? încep eu, încercând să mă gândesc la o metodă de a formula întrebarea. E ceva obişnuit pentru ea să ia pastile pentru a dormi?

— Nu e neobişnuit, spune el cu o voce sumbră. Se tot chinuie de când... Ochii lui îşi pierd concentrarea. Ei bine, se tot chinuie.

MERGEM PE JOS TOT DRUMUL PÂNĂ LA APARTAMENTUL TATEI şi reuşim cumva să suportăm cina cu el, eu evitând întrebările despre cum ne-am petrecut ziua şi dându-mi toată silinţa să distrag atenţia de la starea jalnică a lui Hector.

Când e vremea de culcare, atmosfera din cameră pare diferită. Hector se aşază în capătul canapelei extensibile, aplecat asupra telefonului. Cobor lângă el şi privesc cum îşi pune alarma pentru ora şapte dimineaţa.

— E bine aşa? întreabă el, arătându-mi ecranul.

Dau din cap o dată în semi-întuneric şi apoi şoptesc:

— Dar *tu* eşti bine?

Hector scoate aer pe nas, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet dureros şi crispat. Fără să mă gândesc, întind mâna şi o pun pe încheietura lui. Lumina

telefonului se stinge, apoi îmi retrag mâna, brusc conştientă de apropierea noastră.

Când ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, el se întinde pe spate în pat lângă mine. În cele din urmă mă întind şi eu, asigurându-mă că las spaţiu între noi. El e tot aproape, mai aproape decât a fost vreodată; ochii mei sunt la acelaşi nivel cu pieptul lui, care se extinde şi se contractă în timp ce el respiră.

îmi întorc capul pentru a-i privi faţa; ochii lui sunt închişi şi pare mult mai tânăr, mai puţin sigur pe el în lumina difuză.

— Când aveai de gând să-mi spui despre fratele tău?

Ochii lui se deschid brusc, găsind un punct pe tavan pe care să se concentreze.

— Nu ştiu dacă plănuisem să-ţi spun vreodată, zice el, în cele din urmă, fără să se mai deranjeze să mă întrebe de cât timp ştiu. îmi plăcea că nu ştiai lucrul ăsta despre mine. Că ştiai doar ce voiam eu să ştii despre mine. Că nu eram fără frate cu tine — doar

— Faptul că ştiu nu schimbă nimic, Hector.

Se întoarce pe o parte, până ce feţele noastre sunt doar la câţiva centimetri una de cealaltă. Ochii lui par să aibă o nuanţă mult mai închisă decât verdele lor obişnuit şi îi văd cum îmi cercetează faţa, căutând un motiv să nu vorbească. După mult timp, el oftează.

— Pe fratele meu îl chema Santiago. S-a sinucis acum doi ani, fix după ce a plecat de la Speranţa.

— îmi pare atât de rău! spun eu.
întind din nou mâna, atingându-i braţul gol, căutând o metodă de a-l consola. Ştiind că nu e atât de uşor.
El îşi retrage mâna.
— Să nu-ţi fie, spune el. Nu l-ai omorât tu; a avut singur grijă de asta.
Mă silesc să păstrez contactul vizual; mă forţez să-mi ţin mâna unde este. Arată aproape zdruncinat de durere. Am mai văzut asta înainte — pe feţele părinţilor lui G, când au venit prima dată să mă viziteze la spital. Impenetrabil şi implacabil.
— Nu pot să mă decid ce e mai bine.
Mă prefac că nu aud cum îi cedează vocea.
— La ce te referi?
— E mai bine să-ţi ia altcineva viaţa sau să ţi-o iei singur? Vreau să zic, cel puţin când a murit Santi a fost ceva ce a ales el — asta sigur e mai bine.
Mâna mea îi strânge braţul.
— Hector, la vârsta noastră, nu există o metodă *mai bună* de a muri. Absolut niciuna.
Se întoarce din nou pe spate, îşi închide ochii şi îşi apasă palma tare pe frunte.
— Deci, acum ştii de ce se întâmplă asta... Arată la spaţiul dintre mine şi el. Ştiu şi eu cum este să-ţi pierzi cel mai bun prieten.
îmi dau seama acum de ce el a reuşit să mă înţeleagă când ceilalţi n-au putut. De ce am putut să-i

mărturisesc atât de mult. Eu şi cu el suntem în acelaşi loc obscur.

— Şi de aceea îl ţii pe Fred la distanţă, spun eu, cu gândurile în mii de părţi.

În sfârşit îmi dau seama de ce ei sunt atât de apropiaţi, însă în acelaşi timp sunt două personalităţi complet diferite. Hector nu suportă să-l înlocuiască pe Santiago, aşa că îl ţine pe Fred la distanţă, fără să-l îngăduie să ştie totul.

— Din exact acelaşi motiv pentru care tu nu ai fost complet sinceră cu Ren, zice el.

Şi are dreptate, recunosc, ceea ce ridicol, pentru că în orice privinţă — de la felul în care arată, la personalitate, la valori — Ren este opusul lui G. Totuşi, nu pot să-i permit acelaşi acces. Nu o pot lăsa să o înlocuiască pe G — ar fi o daună pentru relaţia mea cu G. Ar fi ca şi cum aş spune că G este înlocuibilă.

Şi nu este.

Următoarele mele cuvinte sunt şoptite.

— Te-ai întrebat vreodată... dacă tu... eu... ei bine, nu înţeleg de ce eu sunt cea care a supravieţuit, de ce eu sunt cea care e OK.

— Mereu, Cara, îmi răspunde el, şi expiră foarte încet înainte de a continua. Mereu mă întreb asta.

— Mi-ai spus odată... ai zis că va fi mai bine?

— Va fi. Înveţi să trăieşti cu asta. *Trebuie* să înveţi să trăieşti cu asta. Dar nu-ţi pot spune dacă felul

în care te simţi va trece vreodată; nici eu nu ştiu dacă e posibil. Eu încă sunt devastat.

Şi cu toate că vocea lui este seacă şi lipsită de emoţie, îl înţeleg. Pentru că uneori suferinţa nu înseamnă lacrimi sau plâns în public. Câteodată e furie tacită şi goluri pe care cuvintele şi sunetele nu le

îmi întorc capul înspre el, iar el îşi întoarce faţa spre mine. Ne uităm unul la altul minute întregi şi mă întreb cum tăcerea poate spune mai multe decât o mie de cuvinte. Nu ştiu cum se întâmplă următoarele clipe, dacă mă mişc eu sau el, însă centimetrii dintre noi par să se micşoreze.

Ar trebui să sune clopoţeii de alarmă. Nu ar trebui să fim atât de aproape. E nechibzuit. Mai mult decât atât, e periculos. Pentru un moment care ţine cât o eternitate, nu se întâmplă nimic. Ochii lui îmi cercetează faţa şi încearcă să îmi descifreze expresia, curios dacă mă voi speria, cum m-a văzut făcând de multe ori înainte. În cele din urmă, mă întreabă:

— Ce se petrece în mintea ta? Deschid gura să spun ceva, însă el mi-o ia inainte. Şi să nu-mi spui ceva inventat.

— Nu aveam de gând să..., încep eu să zic, iar el ridică o sprânceană. În mintea mea e dezastru, Hector. Nu vrei să ştii ce se întâmplă acolo.

Mâna lui îşi găseşte un loc pe braţul meu şi simt că pielea îmi arde tricoul.

Expir, respiraţia oprindu-mi-se brusc, şi şoptesc:

— Sunt unele momente în care mă faci să mă simt de parcă nu sunt nebună.

Își pune mâna în jurul meu și mă trage mai aproape de el. Pentru o clipă, mă încordez, pieptul mi se contractă, umerii se ridică, apoi el spune:

— Idem.

Și atunci mă las purtată de val.

Fețele noastre sunt la milimetri distanță, nasul lui atingându-l pe al meu, ochii noștri țintuiți în întuneric. Orice sunet este estompat și suntem doar noi doi — fără niciun prieten bun, sau frate, sau părinte, sau oricine altcineva. Apoi mă sărută și fiecare fărâmă de suspans dispare, iar eu mă simt de parcă plutesc spre cer.

Sunt surprinsă să găsesc asta aici. E posibil să fi găsit în sfârșit un loc în care îmi imaginez că supraviețuiesc.30

MĂ TREZESC CU BRAȚUL LUI HECTOR PE MINE, ȚINÂNDU-MĂ SUB plapumă. Nu știu cât e ceasul, doar că este

devreme: soarele nu a răsărit şi camera e plină de o umbră cenuşie. Tatuajul lui este expus în faţa ochilor mei şi îmi permit să mă holbez la simbolul mare al cifrei opt imprimat pe pielea lui. O parte din linie e mai groasă decât restul — linia mai groasă formează un „S" mare. îşi retrage braţul, făcându-mă să tresar, iar când mă uit la faţa lui, ochii îi sunt deschişi.

— E simbolul infinitului, spune el încet.

Telefonul începe să-i vibreze pe masa de lângă noi, însă nu se

— Ce înseamn..., şoptesc eu.

Ochii lui sunt larg deschişi acum; îi foloseşte pentru a-mi arunca o privire care mă reduce la tăcere.

— Ştii ce înseamnă. Nu am trecut peste asta?

Ies de sub mâna lui, fiind brusc distantă. Vreau să-i spun că nu ştiu în ce stadiu suntem.

Nu ştiu în ce stadiu aş vrea să fim.

Într-o singură noapte, totul pare să se fi schimbat. Nu sunt pregătită pentru schimbarea aceasta. *Ce s-a întâmplat?* Eu nu eram eu însămi; el nu era el însuşi. Nu ar fi trebuit să-mi permit să mă apropii atât de mult de el când amândoi eram într-o stare emoţională precară. Tot ceea ce părea atât de minunat şi inevitabil aseară arată complet diferit în lumina cenuşie a zilei.

Sentimentele fac lucrurile să fie complicate — Doamne, dacă nu am învăţat asta până acum, ce am făcut? Şi Fred avea dreptate; amândoi avem parte de prea multe lucruri complicate deja.

Hector bâjbâie după telefon şi îl duce la ureche. Eu mă dau jos din pat, îmi iau câteva haine şi mă duc la baie să mă schimb cât timp el vorbeşte. Intru şi închid uşa după mine. Anxietatea creşte în mine până ce aproape că devine greaţă.

Ce-a fost în capul meu aseară? De ce l-am lăsat să mă sărute?

De ce l-am sărutat înapoi?

Mă prind de braţ, simţindu-mi proeminenţa cicatricii prin bluză. îmi închid ochii pentru a bloca amintirea să apară din nou în mintea mea. Mă îmbrac repede şi, respirând adânc, mă forţez să intru înapoi în cameră. Trebuie să refac distanţa dintre noi, înainte să fie prea târziu. Mi-am lăsat zidul să cadă prea mult aseară şi trebuie să îl reconstruiesc.

Stă cu spatele la mine, uitându-se la stradă prin perdelele deschise, cu telefonul la ureche. Prezenţa lui îmi sfărâmă puţin din hotărâre şi ajung să mă holbez la el un minut mai mult decât trebuie. Vocea lui e cu un decibel mai puternică decât o şoaptă în spaniolă şi, cu toate că nu înţeleg niciun cuvânt, e clar că ceva s-a întâmplat, închide de îndată ce intru şi privirea pe care mi-o aruncă face ca toate lucrurile pe care voiam să i le spun să fie irelevante.

— Era sora ta?

El dă din cap o dată, aşezându-se pe pat, însă îşi întoarce corpul din direcţia mea.

— Ce s-a întâmplat?

îşi lasă capul în palme şi oftează.

— Călătoria asta... Nu merge conform planului.

— Hector?

— Ştie, zice Hector. Tatăl meu ştie că sunt aici.

CÂND AJUNGEM LA SPITAL, E BRUSC EVIDENT CĂ ASTĂZI N-O SĂ MAI fie deloc ca ieri.

înainte să putem mergem în salonul mamei lui Hector, o asistentă ne duce într-o cameră din laterală unde ne aşteaptă doi bărbaţi. Îl recunosc imediat pe tatăl lui Hector din articolul din ziar. Nu se rostește niciun salut. Niciun „au trecut şase săptămâni, mi-a fost dor de tine, fiule". Niciun „cum te simţi?". Niciun „îmi pare rău pentru mama ta". Doar:

— Ce naiba a fost în capul tău? Venirea ta aici este incredibil de arogantă, Hector. Chiar şi pentru tine. Nu am nevoie de tine aici într-un asemenea moment — tocmai ce a trebuit să evit o haită de reporteri.

— Vai, pe bune? întreabă Hector.

îmi dau seama imediat că nu se va sinchisi să încerce să-l îmbuneze pe tatăl lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hector, asta nu este o glumă! Am trimis-o pe sora ta în afara oraşului şi ţi-am zis că nu ai voie să vii acasă cu un motiv întemeiat. Trebuie să controlez situaţia asta fără vreunul din voi prin preajmă.

— Să controlezi situaţia? repetă Hector, furia fiindu-i vizibilă în ochi.

— Ştii cât de mult am lucrat cu organizaţiile de sănătate mentală. Dacă ziarele denaturează ce s-a întâmplat, ar putea strica toate lucrurile pentru care am muncit din greu.

— Bine, îi răspunde Hector fioros. Poate că acum susţinătorii tăi din ţara asta îşi vor da seama că e ridicol să-şi pună speranţa în cineva ca tine.

Tatăl lui se ridică mai sus şi, fără să vreau, eu mă retrag de teamă.

— Cineva ca mine? Ce vrei să spui cu asta?

— Cineva care îşi pune cariera mai presus de bunăstarea familiei lui. Cineva care îşi petrece timpul prefăcându-se că sprijină pe toată lumea, astfel încât nu bagă de seamă că persoanele care chiar au nevoie de sprijin sunt cei din propria lui casă.

Faţa tatălui său nu tresare.

— Asta crezi tu, da?

Simt cum furia lui Hector creşte lângă mine ca un val. Simt cum se ridică iar şi iar, gata să se reverse peste noi toţi.

— Câţi oameni trebuie să se mai rănească până îţi dai seama, tată? Mai întâi Santi, acum mama.

— Mama ta a căzut pe scări şi s-a lovit la cap.

— Dar Santi nu a căzut, tată, nu-i aşa? El a sărit.

Hector respiră greu. Iar mama nu lua pastilele alea pentru că era puţin obosită, nu-i aşa? Nu s-a urcat pe acoperiş ca să admire priveliştea, nu-i aşa? Când o să-ţi intre în cap ce le faci tu cu mâna ta?

— Asta nu e vina mea, spune tatăl lui.

Bărbatul care stă lângă el încearcă să-l tragă într-o parte. Arată ca un fel de consilier, cineva care încearcă să dezamorseze scena explozivă din jurul nostru. Situaţia asta trebuie să fie lucrul de care se temea tatăl lui Hector. O ştire perfectă în devenire.

— Nu ar trebui să fii aici, Hector. Ar trebui să fii la şcoală.

— Eşti orbit de ambiţie, mârâie Hector, ignorându-l.1-ai pus pe toţi din viaţa ta la microscop, tată. Ai dus cele mai apropiate persoane din viaţa ta în punctul în care trebuie să-şi ascundă sentimentele sau să rişte să-ţi distrugă ţie cariera.

— încă o dată îţi laşi sentimentele să-ţi afecteze gândirea. Ni- ciunul dintre aceste lucruri nu are nimic de-a face cu cariera mea.

— Ba toate au de-a face cu cariera ta. Tu categoriseşti orice lucru mai puţin decât perfect ca pe o slăbiciune. Nu ai dat atenţie nimănui cu sentimente mai puţin decât perfecte. De ce a sărit Santi, tată? Cine l-a făcut să se simtă ca şi cum nu putea să rămână? Tatăl lui îşi drege vocea.

— Fratele tău era bolnav, Hector. O boală pe care am încercat să o aduc în atenţia publicului încă de atunci.

— O boală pe care ai acceptat-o numai după ce a murit. O boală pe care nu vrei să o accepţi la mama. O boală pentru care ai reuşit să primeşti compasiune. Am urmărit reportajele de ştiri despre tine... E dezgustător.

Furia lui Hector s-a răspândit până pe coridor, deschizându-se larg ca fălcile unui crocodil, atrăgând trecătorii şi ameninţând că-i va zdrobi, că-i va sufoca.

— Ce ar spune toate organizaţiile de sănătate mentală dacă ar afla ce i-ai spus fiului tău când era în viaţă, tată? *Haide, Santi, adună-te şi comportă-te ca un bărbat. Revino-ţi în fire, Santi, eşti prea indulgent*

— Ajunge! se răsteşte, în cele din urmă, tatăl său. Hector continuă, nestânjenit.

— Cum ai de gând să ticluieşti presei povestea accidentului mamei?

— Spunându-le adevărul, răspunde el ferm. Le voi spune că mama ta a căzut şi s-a lovit la cap.

— Şi pastilele? Ce vei spune despre ele?

— Acesta este un lucru privat, Hector. Nu trebuie să ştie nimeni despre ele.

— Ei bine, *eu* nu voi minţi pentru tine, zice Hector. Le voi spune tuturor cum faci persoanele din jurul tău să se simtă disperate şi marginalizate. Victime colaterale ale carierei — parcă şi văd titlul. Voi insufla puţin adevăr în toate aceste poveşti.

Faţa tatălui său se albeşte.

— Mama ta nu ar vrea să faci asta.

— Ei bine, din cauza ta, spune Hector printre dinţii încleştaţi, nu poate să-mi spună ea ce vrea.

— Ba poate, îl întrerupe tatăl lui.

Hector încremeneşte.

— S-a trezit?

Tatăl lui dă din cap scurt; Hector trece de el şi iese din cameră fără niciun alt cuvânt. Eu mă simt brusc uşurată la auzul acestei veşti; acum, că ea s-a trezit, tot ce am făcut aici va fi justificat. De la privirea furioasă a tatălui său, îmi dau seama că probabil nu este cazul. Dar e OK. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla a fost în mod miraculos evitat.

După un minut lung, în care îl privesc pe tatăl lui Hector cum îşi struneşte expresia feţei ca un profesionist, se concentrează asupra mea.

— Se pare că fiul meu şi-a uitat bunele maniere, spune el, suav. Va trebui să fac singur cunoştinţă cu tine. Rupert Sanderson, tatăl lui Hector.

— Ştiu cine sunteţi, spun eu. Tocmai am asistat la scena explozivă şi nu mai are niciun rost să irosim timpul cu politeţurile în acest punct. Am fost aici în tot acest timp.

El ridică din sprâncene şi trăsăturile i se contorsionează într-o formă nefamiliară, unghiulară. În afară de un temperament imprevizibil, mă îndoiesc că Hector a moştenit ceva de la omul acesta.

— înţeleg, spune el, prudent. Hector stă cu tine în Londra?

— Da, zic eu, sperând că nu va observa posesivitatea din tonul

El zâmbeşte.

— Iar tu eşti?

— Cara Cooper.

— Ei bine, Cara Cooper, nu te va mai deranja prea mult. Voi trimite pe cineva mai târziu să-i aducă lucrurile de la tine de-acasă, dacă eşti amabilă să-i dai lui Henry adresa ta.

Face semn spre bărbatul care stă lângă el.

— Nu mă deranjează. Eu m-am oferit să îl primesc, replic eu repede.

Defensiv. E ridicol să fiu atât de defensivă, însă, cumva, în aceste două zile de când suntem aici împreună şi în ciuda momentului stânjenitor de dimineaţă, simt că am realizat mult mai mult decât ne-am propus.

— Sunt sigur că aşa a fost, spune el. Ceea ce îi e tipic lui Hector, sincer. Fiul meu a avut mereu o metodă de a obţine ce vrea, cu orice cost. îmi pare rău că acel cost a fost pe seama ta. Venirea lui aici a cauzat foarte multe probleme. A fost foarte egoist din partea lui să te folosească pentru a ajunge aici.

— Nu a fost aşa, spun eu, simţind cum vocea îmi cedează.

— Hm, zice el. Ei bine, trebuie să te las, Cara. Mulţumesc că-l laşi pe fiul meu să stea. Foarte drăguţ din partea ta.

Il privesc cum se îndreaptă spre camera de spital a soţiei lui.

ÎL AŞTEPT PE HECTOR SĂ REAPARĂ ÎN SALONUL DE AŞTEPTARE DE LA terapie intensivă. E un loc îngrozitor, plin de persoane în aşteptare, ale căror lumi atârnă de un fir de păr. Frica şi sentimentele lor amplificate emană o energie care umple spaţiul. Este molipsitoare:

cu cât stau mai mult aici, cu atât mă simt mai epuizată. Pentru majoritatea dintre ei, aceasta este sau va fi una dintre cele mai grele zile din viaţa lor. Mă întreb dacă aşa se simţea mama când aştepta ca eu să mă trezesc după operaţia de după accident, dacă dorinţa ei de a pleca era la fel de copleşitoare cum este a mea acum. Poate că am judecat-o prea aspru; ea trebuie să fi petrecut mult mai mult timp în camera asta decât mine. Nu o mai învinovăţesc pentru că a insistat să fiu externată cât mai repede posibil — în sfârşit îi înţeleg comportamentul.

Mă cuprinde un impuls brusc de a-i auzi vocea, de a-i cere iertare pentru ceva. Ei bine, pentru tot, de fapt. De a-i spune toate lucrurile pe care nu i le-am putut spune sau de a nu spune nimic. Doar de a o asculta pe ea, încercând să-i aline pe fraţii mei care ţipă în fundal sau de a auzi conversaţia ei constantă, propoziţiile rostite atât de repede una după alta, pentru a evita orice fel de linişte. Dar, mai mult decât orice, de a mă asigura că încă nu m-a abandonat.

Te rog, încă nu mă abandona!

îmi scot telefonul din buzunar, însă nu formez numărul ei. Degetul meu ezită; inspir adânc şi apăs pe butonul pentru fotografii. Pozele încă sunt acolo — bineînţeles că sunt. Simt o zdruncinătură în gândurile mele. Ce credeam că se va întâmpla cu ele? Chiar am crezut că o să dispară odată cu ea?

Respir cu lăcomie aerul din jur pentru a mă echilibra şi apoi apăs pe o fotografie. E ziua dinaintea

petrecerii din Ajunul Anului Nou. G şi cu mine am mers la mall pentru a ne cumpăra rochii pentru petrecere. Prima poză pe care apăs este cu ea într-o rochie bleumarin cu mâneci scurte.

— Trebuie să-i dăm pe toţi pe spate, îmi amintesc că a zis ea. Asta nu e alegerea potrivită.

— E doar o petrecere, i-am răspuns eu, însă ea a clătinat din cap cu privirea aceea nerăbdătoare a ei.

— Haide, C. Ştii şi tu că nu e *doar* o petrecere. Asta e *petrecerea cea mare.* Mâine seară, lucrurile se vor schimba.

Următoarea poză e cu mine. Port paiete verzi şi nu pot decât să mă gândesc că, *da,* G, *totul se va schimba.* Ridic privirea fix când Hector trece repede pe lângă încăpere. Sar în sus, îmi sting telefonul şi mă duc după el.

— Hector! strig eu.

El se roteşte pe loc.

— încă eşti aici?

Toată energia lui de mai devreme a dispărut, înlocuită de o persoană care arată şi sună ca şi cum ar fi epuizat. Fruntea mi se încreţeşte de confuzie.

— Eşti…? Mama ta e…?

— S-a trezit şi vorbeşte, ceea ce e ceva.

— Asta e minunat, Hector.

El dă uşor din cap.

— Tatăl tău vrea să trimită pe cineva la apartament să-ţi ia lucrurile. El continuă să dea din cap pierdut. Vreau să ştii că poţi să stai cu mine. Vreau să

spun, ştiu că e un apartament mic şi e incomod cu tatăl meu acolo...
îşi drege vocea.
— Trebuie să merg acasă.
Răspunsul lui ar trebui să aibă logică — asta ar face cineva dintr-o familie obişnuită. Dar totuşi, familiile obişnuite nu au relaţii care se ţin de atât de multe resentimente. Probabil că membrii unei familii obişnuite nu explodează unul la celălalt în coridoarele spitalelor. O persoană dintr-o familie obişnuită nu trebuie să facă o călătorie ilicită prin Europa pentru a-şi vedea mama, a cărei viaţă e în pericol. Răspunsul lui ar trebui să pară firesc, răspunsul lui e ceea ce îmi doresc, nu? Distanţă.
Atunci de ce îl simt ca o palmă peste faţă?
— Desigur, spun eu, încercând să ascund mugurele iraţional de suferinţă pe care îl simt.
Fruntea lui se încreţeşte pe moment.
— Sora mea vine acasă mai târziu, trebuie să mă duc s-o întâmpin.
— Da, bineînţeles, rostesc eu repede din nou.
Mă cert în gând pentru că sunt atât de egoistă. Azi nu e despre mine.
Face un pas spre mine, ochii lui cercetându-mi faţa.
— Aş vrea să ştii că... îşi drege vocea. Ei bine, aş prefera mult mai mult să merg acasă cu tine.
Privirea mea se întâlneşte cu a lui şi încerc să-i citesc expresia, să descifrez care e relaţia dintre noi acum.
— Mă anunţi cum decurge totul?

își scoate telefonul din buzunar.

— Pune-ți numărul aici.

Simt cum mă privește când îmi introduc numărul. Următoarea lui întrebare este de probă.

— Tu vei fi în regulă cu tatăl tău?

— Bineînțeles. E doar o săptămână. Sunt sigură că mă descurc. Forțez un zâmbet, însă îmi dau seama că e sec și neconvingător. Nu i-am dat nimănui adresa lui pentru a veni după bagajul tău.

— Le spun eu, zice el, pe un ton sec. Și îți mulțumesc pentru, știi tu... că m-ai adus aici.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mai spună ceva. Liniștea ne învăluie, plină de lucruri nespuse. Ar trebui să plec.

Dau din cap, primindu-mi semnul meu de plecare. încep să mă îndepărtez, întorcându-mă în ultima clipă. Deschid gura să mai spun ceva, însă nu iese niciun cuvânt. Ne

uităm unul la altul pentru o clipă, apoi el dispare pe coridor în direcţia opusă .31

PE LÂNGĂ DICŢIONARUL PG, POPPY, LENNON, G ŞI CU MINE AM inventat Veveriţa Secretă. Dacă spuneai Veveriţa Secretă înainte să le spui celorlalţi ceva, lucrul acela era introdus automat pe lista neagră a lucrurilor care nu puteau fi spuse niciodată altcuiva. Dacă spuneai cuiva despre o Veveriţă Secretă, ameninţarea era că vom divulga întregii clase toate lucrurile pe care le-ai adăugat vreodată pe listă.

Lennon obişnuia să spună lucruri precum:

— Veveriţă Secretă, eu nu am unghie pe al treilea deget de la picior.

Ale lui Poppy erau aproape exclusiv lucruri despre băieţi, precum:

— Veveriţă Secretă, am jucat golf cu Tom Saper sâmbătă seara.

Lucrurile lui G erau chestii precum:

— Veveriţă Secretă, am cumpărat o bluză pentru a o purta sâmbătă seara, am păstrat eticheta şi apoi am returnat-o.

Dacă s-ar fi aflat despre ele la şcoală, mă îndoiesc că oricare dintre acestea ar fi interesat în mod special pe cineva. Poate doar al meu:

— Veveriţă Secretă, eu de fapt nu am fost niciodată la o întâlnire. Nici măcar o dată. Asta mi-ar fi distrus reputaţia.

Poppy şi Lennon obişnuiau să râdă de mine în legătură cu asta; spuneau că nu sunt genul de fată de scos la întâlniri şi apoi începeau să chicotească. Îşi pregătiseră şi explicaţii, desigur:

— Vai, Cara, nu te enerva. E un compliment, zicea Lennon.

Da, sigur că este,

— Da, adăuga Poppy. întâlnirile sunt atât de supraestimate! Îţi aminteşti când am mers la întâlnirea aceea cu Jake — a fost oribil!

Ceea ce e complet diferit faţă de ceea ce a spus atunci — e amuzant cum, atunci când băiatul nu îţi cere să ieşiţi la o a doua întâlnire, amintirile se transformă.

G nu a râs niciodată de mine. Mai târziu, când eram doar noi două, îmi spunea că sunt prea bună pentru băieţii de la şcoală. Dar nu ăsta era motivul şi o ştiam amândouă. Nu duceam lipsă de admiratori, ca să zic aşa: aveam relaţii cu tipi tot timpul — nu era ca şi cum eram o măicuţă sau aşa ceva. Doar că nimeni nu a vrut vreodată să petreacă timp doar cu mine.

Până la Hector.

Faţa lui G îmi ocupă mintea. Nu mă pot opri din a mă gândi la toate orele pe care le-am petrecut

discutând despre băieţi. Mă întreb ce ar fi crezut G despre Hector, dacă ar fi crezut că el e demn de o întâlnire. Mă gândesc la reacţia ei dacă m-ar fi văzut cu Hector când de fapt nici măcar nu a trecut un an de la moartea ei... Oare s-ar aştepta să fac asta?

Furia se intensifică în interiorul meu şi îmi vine să vomit. Ce naiba m-a apucat?

Tatăl meu apare şi se aşază în faţa mea pe canapea. Nu reacţionez când intră, păstrându-mi privirea afară pe fereastră şi urechea la trafic.

— Familia lui Hector e la ştiri, mă informează el.

— Am auzit, spun eu rece.

— Ştiau că e în Londra?

— I-au dat voie să vină cu mine şi să stea, nu?

Pufăie pe nas.

— Se întoarce aici în seara asta?

— Nu?

Urăsc cum îmi formulez răspunsul ca pe o întrebare, de parcă, dacă las loc pentru ca el să se întoarcă, chiar ar putea s-o facă.

Sună soneria, iar eu tresar, dorindu-mi foarte tare să plec de aici. Cobor pe scări şi deschid uşa. În faţă e o femeie pe care nu am mai văzut-o.

— Am venit să îi iau lucrurile lui Hector, zice ea.

Tatăl meu, care m-a urmat până la uşă, răspunde în locul meu.

— Mă duc eu să le adun pe toate.

Când el pleacă, mă uit în ochii femeii. Ar trebui să o întreb dacă totul e în regulă cu mama lui Hector. Dacă încă se simte mai bine. Dacă Hector e OK. Dacă s-a împăcat cu tatăl lui. Uitându-mă la ea, îmi dau seama că o parte din mine se aştepta să vină Hector. În liniştea ce urmează, nu mă pot gândi decât la faţa lui G, ceea ce mă face să nu pot spune absolut nimic.
Tata coboară scările câteva minute mai târziu cu lucrurile lui Hector şi într-o clipă femeia dispare.
Când urc scările înapoi, nu pot să scap de propria mea stupiditate. Bineînţeles că nu putea să fie Hector cel care a sunat la uşă. Am făcut ce avea el nevoie, nu? L-am adus aici. Cum a spus tatăl lui, tot ce avea el nevoie era ca eu să-i ofer o şansă de a ajunge aici. Nimic mai mult.
Nu-mi datorează nimic, iar eu nu merit nimic de la el.
— Eşti dezamăgită că nu a fost el, remarcă tata, aşezându-se la locul lui pe canapea şi întrerupând liniştea care s-a instalat în cameră acum că suntem doar noi doi.
Mă cufund pe canapeaua opusă, foarte conştientă de faptul că e prima dată în cinci ani când suntem singuri în acelaşi apartament.
— Trebuie să fie unde este acum, Cara. Familia trebuie să rămână unită în perioade dificile.
— Noi nu am fost, îi răspund eu, răutăcioasă.
Toată furia mea e brusc îndreptată spre tata. Ani întregi de resentimente ies la suprafaţă. Acum, că

Hector a plecat, nu mai e nimeni care să mă distragă de la asta.

El tresare la cuvintele mele.

— Situaţia aceea a fost diferită.

— În ce fel a fost diferită? întreb eu, iritată.

îmi las capul să cadă în palme, iar cusăturile calmului meu bine croit încep să se desprindă. Hector. Sărutul lui. G. Faţa lui G. Simt cum mă destram cu o viteză nemaiîntâlnită.

— Tu ne-ai abandonat.

— Of, Cara...

Mă uit la el, cum se chinuie să-şi găsească cuvintele, şi furia din mine se aprinde, dându-mi un imbold.

— Ai avut *cinci ani*, tată. *Cinci ani* să-ţi pregăteşti explicaţia ta de doi bani, şi nu poţi să spui nimic. E jalnic.

Se apleacă, îşi lasă capul să-i cadă în palme şi pentru o clipă am impresia că se va recunoaşte învins. Apoi se îndreaptă, trecându-şi mâinile prin ce i-a mai rămas din păr, cu maxilarul încleştat şi ochii hotărâţi. Gata de acţiune.

Nu-l las să vorbească.

— Dacă nu ai fi plecat tu, noi nu am fi mers niciodată în SUA, eu nu aş fi cunoscut-o pe G, nu aş fi condus deja de peste un an, nu m-aş fi urcat în maşina aceea; G ar fi încă în viaţă, în siguranţă şi departe de mine.

Ştiu că fac legături între lucruri care nu ar trebui legate, însă îi transmit cum mă simt şi mă simt,

extrem de bine să mă descarc — la fel cum trebuie să se fi simţit şi Hector azi dimineaţă.

Tatăl meu îşi drege vocea, încrucişându-şi şi descrucişându-şi mâinile în poală.

— Înţeleg că ai nevoie de cineva pe care să dai vina şi pot prelua bucuros acest rol. Mai mult decât bucuros. De fapt, chiar merit asta. Dar, Cara, nu poţi trăi în ipoteze. E absurd să te torturezi privind în urmă. Nu duce nicăieri. Ştiu că ai avut probleme, dar nu vor dura pentru totdeauna. Când mama ta mi-a spus cum erai în SUA... Ei bine, uită-te la tine acum. Faci faţă splendid după toate lucrurile prin care ai trecut anul acesta.

— Splendid?

Sar de pe canapea, pregătită să ies valvârtej, apoi îmi amintesc că sunt deja în „dormitorul" meu şi că n-am unde altundeva să mă duc. În schimb stau cu spatele la el, privind pe fereastră. Nu ar fi trebuit să vin aici niciodată. A fost o idee proastă...

— Mă bucur că ai făcut-o. Se foieşte pe loc, întorcându-se spre mine. Cara... ştiu că îţi datorez o explicaţie, care e complet trecută de termen. Problema e că... ei bine, nu ştiu de unde să încep.

Mă cufund din nou pe canapea şi strâng o pernă la piept.

— Hm, nu ştiu... Ce zici de „Am fugit cu cea mai bună prietenă a mamei tale, Cara"? sugerez eu, pe cel mai tăios ton. Vreau să spun, ăsta e adevărul, nu-i aşa?

Faţa i se face albă ca varul.

— Ce e, tată? Chiar *este* adevărat. Nu ar fi trebuit să faci lucruri despre care nu poţi vorbi.

La ultimele cuvinte vocea îmi cedează.

El rămâne tăcut, de parcă încearcă să găsească vocabularul necesar. E bizar, pentru că o parte din mine ar prefera ca el să rămână aşa, o parte care nu vrea ca el să justifice ce a făcut, însă o altă parte din mine vrea asta, o parte care vrea să aibă un motiv destul de bun pentru a-l ierta. Care se întreabă dacă un asemenea motiv ar putea exista vreodată.

— Am greşit, zice el, şi chiar îşi ridică mâinile în sus în semn de predare, ca să accentueze ideea. Ridic din sprâncene.

— *Nu mai spune*... Păi, unde e ea atunci? Mai sunteţi împreună?

— Nu. S-a întors la soţul ei.

Îi analizez faţa, încercând să-i estimez reacţia.

— Ai iubit-o?

Clatină din cap. E o mişcare finită.

— Nu.

Simt cum mă încrunt; spune adevărul.

— Atunci, de ce ai făcu t-o?

îşi apasă podul palmei în frunte şi îşi ţine ochii strâns închişi pentru o vreme.

— Câteodată, Cara, oamenii fac nişte alegeri proaste. Aş putea să-ţi spun că sunt lucruri care m-au dus la asta, dar ce rost are? Rezultatul este acelaşi — am făcut-o într-un moment, şi de îndată ce am făcut-o,

n-am mai putut să dau înapoi. Nu ştiu ce să-ţi spun, decât că îmi pare rău, nespus de rău — şi că nu trece nicio zi în care să nu regret acea alegere. Dacă aş fi ştiut că veţi pleca în SUA...

Îl privesc absentă.

— Ce? N-ai mai fi făcut-o? Dar dacă ai fi crezut că mama te-ar fi primit înapoi, ai fi făcut-o oricum?

— Nu asta am vrut să spun...

— Aşa a sunat...

— Cara, te rog, lasă-mă să termin. Îşi freacă constant palmele de blugi. Nu sunt scuze. Aveam destulă minte ca să nu fac ce am făcut; am fost prost şi egoist, şi arogant, şi o mie de alte lucruri. Vreau să ştii că am plătit pentru alegerea aceea în fiecare zi de atunci încoace.

Mă uit la el în tăcere pentru o bună bucată de vreme. El aşteaptă, în timp ce cuvintele mi se învârt în cap. Le desfac şi le pun la loc din nou; le înţeleg şi nu prea. Sunt tot ce are el; nu sunt sigură că sunt de ajuns.

— A spune „oamenii fac alegeri proaste" nu te absolvă de vina a ceea ce ai făcut, îi răspund în cele din urmă.

— N-am zis că ar fi aşa; încerc doar să fiu sincer cu tine. Consider că meriţi asta, cel puţin. Şi apoi, când vei fi puţin mai în vârstă, când vei avea de făcut o alegere, te vei gândi la mine şi vei avea un reper. Vei alege cum trebuie.

Mă cuprinde un fior.

— Chiar aşa voi face? Am făcut nişte alegeri destul de oribile în ultima vreme.

Tatăl meu tresare.

— Un accident rutier nu este o alegere, Cara. Lucruri asupra cărora nu avem niciun control se întâmplă mereu.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că lucrurile astea sunt în voia

— Păi, Cara, trebuie să iei în consid...

— Soarta e o prostie, tată. Soarta e pentru oameni prea slabi să se gândească la cauzalitate. Eu am deschis portiera maşinii, eu am pus cheia în contact, eu am condus la limita de viteză. Dacă aş fi mers mai încet sau mai repede, poate că lucrurile ar fi fost diferite — nu am fi fost exact în acelaşi loc în acel moment. Dar nu am făcut-o. Vocea mea e seacă, fără vlagă. Eu am făcut alegerile, eu am fost cauza. Ea a murit din cauza mea.

încep să-mi masez braţul, pe porţiunea de pe cicatrice, conştientă că discuţia asta a luat o întorsătură neaşteptată şi neputând să-mi amintesc cum am ajuns aici. Pentru o vreme el nu spune nimic. Mă aştept să zică lucrurile pe care le-am mai auzit de un milion de ori.

Nu e vina ta. Nu ai omorât-o tu. A fost un accident. Va fi bine. . .

— Cu toţii purtăm cicatrici, Cara, e tot ce spune, privindu-mă îndeaproape, şi am impresia că vede mult mai mult decât mama, tatăl vitreg şi toţi psihoterapeuţii din statul California la un loc. îşi

întinde mâna în distanţa dintre noi. Nu ştiu de ce, însă îl las să o pună peste a mea. Fă în continuare ce faci. Ştii mai bine decât oricine că viaţa este un lucru fragil şi trecător - agaţă-te de unde poţi de ea. Trebuie să crezi că lucrurile se vor schimba.

Sunt un milion de lucruri pe care vreau să i le spun. Totuşi, acum, nu pot să rostesc decât opt cuvinte.

— Nu te pot ierta pentru că ai plecat.

— Ştiu, spune el, cu o expresie îndurerată.

Vreau să-i spun că o parte din mine vrea asta. La fel cum vreau să-i spun mamei că nu o învinuiesc pentru că m-a trimis departe de casă când niciuna dintre noi nu mai puteam face faţă.

La fel cum vreau să-i spun lui G că îmi pare rău. *îmi pare atât de rău, G! Ar fi trebuit să fiu eu în locul tău. Nu înţeleg de ce nu am fost eu în locul tău*

32

În noaptea aceea, G mă vizitează din nou în somn. Când mă trezesc, întreaga putere a lucrurilor care s-au întâmplat mă lovește din nou, lăsându-mă panicată și fără aer. încerc să-mi amintesc când am avut ultima dată visul — nu de când a dispărut Hector înainte de vacanța dintre semestre. Mila celorlalți îl aduce înapoi, sunt sigură. Tata nu mi-ar fi zis că lucrurile se vor schimba dacă ar fi știut ce i-am ascuns. Ce am ascuns de toată lumea.

Restul săptămânii trece repede. Mă prefac că am mai multe teme decât mi s-au dat și petrec zile întregi în sufragerie, folo- sindu-mă de extenuarea mea pentru a mă culca mai devreme. Chiar dacă sunt incredibil de obosită, încerc să nu dorm pentru a nu-i vedea fața în fiecare noapte. Totul e greșit: ea cea din vis nu este deloc cum era ea în viața reală.

Când mă gândesc la G, mă gândesc la bunătate, blândețe — la cineva care i-ar fi lăsat pe alții să râdă de ea pentru că purta treningul greșit, dacă asta ar fi oprit batjocorirea unei alte persoane.

Ea vedea mereu jumătatea plină a paharului când eu o vedeam pe cea goală. Ea era cea amabilă, eu eram nenorocita.

întotdeauna am știut acest lucru; și am abuzat de asta.

Timpul încetinește incredibil de mult și îmi doresc ca zilele să treacă, făcându-mi promisiuni periculoase mie însămi. Dacă aș putea doar să mă

întorc la şcoală, aş fi sinceră... Dacă aş putea dormi fără întrerupere, le-aş spune totul...

Hector nu mă sună, aşa că n-am de ales decât să-l las pe tata să mă ţină la curent cu toate reportajele de ştiri. Tatăl lui Hector a ţinut un comunicat de presă în care a anunţat că soţia lui a avut un accident şi că se vindecă bine. Nu s-a menţionat nimic despre pastile.

îmi păstrez telefonul pornit, mereu lângă mine tot restul săptămânii. Pentru orice eventualitate. MĂ AŞTEPT CA HECTOR SĂ FIE PE ACELAŞI ZBOR CU MINE, DAR NU este. Când avionul părăseşte aeroportul, îmi pun imediat masca pe ochi, dorindu-mi să ajung la şcoală fără niciun incident.

Cobor din taxi şi mă izbeşte primul val de aer rece. De data asta mă bucur de temperatura scăzută. Uşurarea pe care o simt când mă întorc aici este bizară şi liniştitoare în acelaşi timp. Sosirea mea aici este aproape identică cu prima dată, însă observ lucruri pe care nu le-am observat înainte. De exemplu, cum munţii înconjurători au vârfuri perfecte, ca de bezele, şi culorile sunt mai vii, mai puţin şterse. îmi promit un lucru: de data aceasta, voi lupta din răsputeri. De data aceasta, în ciuda a ceea ce inevitabil va urma, voi fi sinceră. E singura speranţă pe care o am.

îmi trimit bagajul în sus cu liftul şi urc cu greu scările până la etajul al şaselea. Trebuie să mă opresc şi să-mi trag sufletul la final, uitându-mă puţin spre uşa din stânga, care duce spre aripa băieţilor. În ciudat

tuturor lucrurilor, mă surprind că mă întreb dacă Hector a ajuns deja - dacă se mai întoarce vreodată?

Toate gândurile despre el sunt brusc date la o parte când intru în cameră. Ren e deja acolo, aşezată la biroul meu. Se întoarce cu tot cu scaun.

— Slavă Domnului că te-ai întors! spune ea. Am avut parte de cea mai ciudată săptămână cu Fred şi am retrăit-o cât timp am stat şi te-am aşteptat aici.

Zâmbesc, apoi îmi arunc geanta pe podea.

Simt ceva diferit în cameră şi caut cu disperare să-mi dau seama ce. Ochii lui Ren aruncă o privire în spatele ei, iar eu o urmăresc până ce observ schimbarea. Pe panoul de plută de deasupra biroului meu au fost prinse cu piuneze trei poze mari. Una este făcută din spate când eu şi Hector eram pe leagăne. A doua e cu Ren şi Fred jucând mini-golf, făcută de Fred, braţul lui lung fiind vizibil în poză. Însă a treia fotografie este cea mai surprinzătoare. O fotografie alb-negru cu mama şi gemenii, care pare că a fost făcută recent.

— Cum ai... ? încep eu, uitându-mă la Ren, care îmi analizează atent reacţia.

— Madame James mi-a dat emailul mamei tale — sper că nu te deranjează.

Simt cum mă cuprinde un sentiment — unul pe care nu-l pot defini în cuvinte. În schimb, mă îndrept spre ea şi o îmbrăţişez. Ea scoate un sunet ciudat, o combinaţie între surpriză şi altceva, apoi mă îmbrăţişează la rându-i.

— Îţi mulţumesc, şoptesc eu.

Apoi îmi dau seama că trebuie să fac asta acum, înainte să mă răzgândesc. Am greşit înainte; şi Hector a greşit. Chiar *este* greşit să te ascunzi de persoanele la care ţii. Ren nu este G, dar există loc în viaţa mea şi pentru ea.

Ea poate să fie prietena mea, pot să o las să intre în viaţa mea — mai mult decât atât, *vreau* să o las să intre.

— Ren, trebuie să-ţi spun ceva…

Ea înghite în sec.

— Ştiu despre accident, Cara. Şi Fred ştie.

Pe cât de mult vreau să-i spun, o simt din nou. Vinovăţia, ne- sinceritatea — tot ce le-am ascuns.

— V-a spus Hector?

Ea nu se uită în ochii mei.

— Fred şi cu mine te-am căutat pe Google săptămâna trecută.

Apoi, ca o laşă ce sunt, mă simt uşurată. Ştie doar faptele.

— Presupun că există mai multe moduri de a afla. Însă e mai mult decât atât…

Trebuie să-i spun totul; mă silesc să o fac.

îşi întoarce scaunul ca să fie cu faţa în centrul camerei şi îmi face semn să fac la fel.

— Te ascult.

Mă uit adânc în ochii ei căprui, atât de inocenţi şi neştiutori, şi mă pregătesc să îi spun restul. Am de gând să-i spun tot — sincer —, însă nu ştiu de ce ajung

să îi spun aceeaşi poveste pe care i-am spus-o lui Hector.

— Îţi mulţumesc că ai fost sinceră cu mine, zice Ren, în timp ce Madame James intră în cameră pentru a verifica prezenţa şi a ne lua telefoanele.

O mică parte din mine moare odată cu sinceritatea ei. Ar trebui să dau înapoi. Să-i spun adevărul. Dar apoi ea începe să-mi povestească despre săptămâna ei cu Fred şi mă conving că momentul adevărului a trecut.

Mi-am spus asta de multe ori.33

Sunt o laşă. Am născocit o mie de scuze din cauza cărora nu pot spune nimănui ce am făcut, însă asta este singura care este adevărată. Sunt o laşă pentru că nu sunt destul de puternică

Când mă urc în pat, am un bileţel pe pernă pe care scrie doar: *Acoperiş. Miezul nopţii.* încerc să nu adorm, întinzându-mă în schimb nemişcată pentru câteva ore, până când pot să cobor şi să mă duc în camera de zi. Ieşirea de incendiu este ţinută deschisă cu o proptea câţiva centimetri.

Apuc de balustradă şi urc pe scări. Metalul rece iese prin porţiunile unde vopseaua s-a decojit, iar frigul îmi îngheaţă mâinile fără mănuşi.

Nu ştiu de ce, în timp ce merg spre margine, nu pot să-mi scot din cap imaginea tatălui meu singur în apartamentul lui din Londra. M-a condus până la aeroport şi a privit cum am dispărut prin arcada spre securitate. M-am uitat înapoi la el şi i-am observat tristeţea de pe chip. Ceva era în neregulă: ar fi trebuit să fie fericit că în sfârşit, după cinci ani, am petrecut o săptămână împreună, însă ştiam că şi-a dat seama că nu există o metodă uşoară de a repara ceea ce a stricat.

îmi amintesc cum, când am ajuns în SUA, nu înţelegeam de ce a trebuit să plecăm. Pentru o

perioadă am crezut că mama e lașă pentru că a întors spatele întregii noastre vieți din Anglia. I-am spus lucruri oribile; i-am strigat că nu s-a sinchisit măcar să încerce, că s-a dat bătută. Ea a rămas calmă și asta m-a enervat la culme atunci. Voiam o reacție; voiam să ne ducă înapoi acasă.

— Există două tipuri de minciuni, a zis ea. Albe și negre. Minciunile albe sunt justificabile, pentru că le spui pentru a-i proteja pe alții, însă nu poți să le justifici pe cele negre — acelea sunt spuse doar pentru a te proteja pe tine.

Abia câteva luni mai târziu, când am auzit-o discutând cu Mike despre aventura tatei, am înțeles. Și în toate dilemele care au apărut după aceea, nu m-am întrebat de ce se rezuma din nou la asta. Albe și negre, zicea ea. Ai suficient respect de sine ca să le deosebești.

Hector stă pe un zid de pe terasă.

— California, zice el în semn de salut. Speram că vei veni.

Faptul că-l văd din nou îmi ridică moralul. Așteaptă ca eu să
urc și restul scărilor ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe fața lui nu văd nicio urmă de emoție; e de parcă nu am fost la spital cu el, de parcă nu mi-a spus despre fratele său, de parcă nu i-am dezvăluit atât de multe lucruri despre mine deja. Se comportă normal, de parcă el e normal și eu sunt normală, și e complet

normal să ne întâlnim aici, pe acoperişul unei clădiri de şase etaje la miezul nopţii. E entuziasmant şi terifiant în acelaşi timp. Şi lucrul care mă sperie cel mai tare este că, atunci când sunt cu el, aproape cred asta.

Nu pot să-mi permit să cred.

Merg până în capătul scărilor şi mă urc pe zid, întorcându-mă cu faţa la el. Pentru o clipă doar ne uităm unul la altul şi toată bravada dispare.

— Eşti bine? întreb eu, analizându-i expresia pentru un indiciu.

— Aproape, răspunde el, încheindu-şi fermoarul până sus.

Am cel mai ciudat impuls să i-l deschei puţin, însă mă abţin.

— Şi mama ta?

— E mai bine. Strâmbă din nas. S-a internat într-un centru de reabilitare holistic din afara Londrei. Ştii tu, ca să nu mai depindă atât de mult de somnifere. îşi fereşte privirea; pe faţa lui văd o urmă rară de vulnerabilitate. Am încercat să te sun.

— Probabil nu am observat...

— Mi-ai dat numărul greşit, mă întrerupe el, şi spune asta într-un mod precaut.

Mă încrunt, apoi îmi ia o singură clipă să conştientizez ce am făcut.

— Oh, Doamne... ai... ai sunat-o?

Dă din cap că da o singură dată, iar eu simt un gol în stomac.

— Mă uitam la fotografii în spital... probabil că din greşeală... Sigur crezi că sunt nebună...
îşi ridică mâna; pluteşte în aer înainte să se aşeze pentru o clipă de probă pe piciorul meu. La atingerea lui simt acel lucru din nou. Acea senzaţie călduroasă şi optimistă, care se năpusteşte asupra mea şi pe care o simt în stomac. îmi trag piciorul de sub mâna lui, însă, înainte să îi pot citi reacţia, se ridică în picioare.
— Haide, spune el. Îţi voi face un tur al domurilor.
Confuză, cobor înapoi pe terasă. îmi întinde mâna pentru a mă
ajuta să trec peste un zid jos, fix în mijlocul acoperişului.
— Aminteşte-ţi zona pe care trebuie să o evităm, zice el, arătând spre locul acela de pe ţigle. Stai aproape de ziduri.
Mergem în jurul domului auriu, iluminat slab de spoturile de afară.
— Hector, ce facem...
— Acolo este oraşul, însă ştii asta, vorbeşte el peste mine. Dacă mergem la domul din stânga, vei putea vedea capela, chiar acolo, în colţul acela. O vezi?
Dau din cap spre el, dorindu-mi să nu se mai comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
— Şi acolo, California, continuă el, arătând spre un loc gol dintre copaci, pe versantul unui munte din apropiere, este locul fostei gări. Pe atunci era o altă telecabină care venea direct la noi aici. Era un hotel înainte, cred, însă s-au descotorosit de telecabină când

au închis staţia. Un tren a deraiat în timpul războiului sau ceva de genul ăsta — nu cred că linia a mai fost folosită de atunci.

Mă încrunt, enervarea cuprinzându-mă pe interior. De ce nu vrea să mă lase să vorbesc?

— *Hector, te rog!*

Se întoarce cu faţa la mine, iar silueta lui este luminată din spate de lumina care se reflectă de pe domuri.

— încerc să-ţi distrag atenţia, California. Aproape că-ţi pot vedea rotiţele din cap cum se mişcă — ai de gând să-mi spui ceva inutil.

— Am de gând să-ţi spun ceva adevărat, zic eu, printre dinţii încleştaţi.

— Nu o face, răspunde el. Vei diseca ce s-a întâmplat în Londra. Hai mai bine să... nu. Nu în seara asta.

— La care lucruri din Londra te referi?

— La toate, zice el. Nu te mai gândi aşa de mult la tot... Ai parte de cel mai magic tur de noapte. Eşti în Elveţia acum, pe un acoperiş.

— Ce e cu familia ta şi cu acoperişurile? îmi acopăr gura cu mâna imediat ce îi văd durerea de pe faţă. îmi pare rău, nu ştiu de ce am spus asta. Nu ştiu...

— Cara, ce naib... ? începe el, cu vocea mai aspră decât înainte. De ce ai spune aşa ceva?

— Sunt o ticăloasă, Hector! mă răstesc eu. Te-am avertizat de asta înainte şi n-ai vrut să mă crezi. Nu sunt o persoană bună. îmi pare rău!

Se uită la mine cu ochii larg deschişi şi e aproape mai mult decât pot să suport. Mă grăbesc spre scări, fix peste ţiglele despre care m-a avertizat. Fix când simt că-mi pierd echilibrul, el e în spatele meu, iar braţul lui mă prinde de talie din spate, ţinându-mă dreaptă şi forţându-mi tot aerul afară din plămâni.

Îi simt statura în spatele meu şi e atât de aproape de mine! Nu-şi îndepărtează braţul din jurul taliei mele şi pentru o clipă mă sprijin de el. Probabil e ultima dată când va alege să fie atât de aproape de mine.

— Cara, ce-i cu tine?

— Te rog, nu fi amabil cu mine, îl implor eu. Nu acum.

îşi întoarce capul peste umărul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Mă gândesc pur şi simplu să spun adevărul: nu trebuie să fii lângă mine pentru că am făcut un lucru îngrozitor — de neiertat —, iar când o să ştii, vei înţelege de ce. Simt cum mi se strânge stomacul de parcă m-ar avertiza: *Nu trebuie să faci asta.* Dar trebuie. Trebuie să-i spun.

îmi dă drumul din strânsoarea lui, apoi mă ghidează înapoi, într-un loc sigur, până ce ajungem la zidul mic de pe terasă. Mă trage în jos să mă aşez în locul nostru obişnuit, iar eu îmi întorc picioarele pentru a fi parţial cu faţa la el. Mă resemnez doar pentru că nu-mi mai pot simţi membrele.

— Continuă, spune el, privindu-mă cu ochii confuzi şi tulburi.

Mă forţez să menţin contactul vizual cu el.

— Am un vis repetitiv. Sunt din nou în maşină.

— O reluare a accidentului?

Brusc simt că mi-e frig, însă e un frig care nu are nimic de-a face cu temperatura de aici de pe acoperiş.

— Nu chiar.

El începe să-şi sufle în degete. Acţiunea e distantă — sau poate doar mi se pare mie. Trupul meu se simte izolat de cuvintele care îmi ies pe gură. Aud cuvintele în conversaţia asta, însă tot ce simt este adrenalina, sângele care îmi urcă în gât şi îmi face vorbitul imposibil.

— Ştii că visele nu sunt adevărate, nu?

Mă cuprinde un sentiment de impetuozitate.

— Ştiu că nu e real, Hector. În vis, ea este în locul meu, iar eu în locul ei. Sau, cel puţin, ea este cea care supravieţuieşte, iar eu — ei bine, eu...

— Tu mori?

Dau din cap o singură dată.

— Fix înainte să o fac, ea îmi spune ceva...

— Ce îţi spune? mă întreabă el. Haide, California — mie poţi să-mi zici.

Numele California aprinde această forţă în mine. El nu mă ia în serios, crede că e o glumă.

— Ea spune: „Tu ai făcut asta..."

El se întoarce cu faţa la mine.

— Am mai discutat despre asta, Cara. Accidentul nu a fost vina ta. Trebuie să te opreşti din a mai reveni asupra acestui subiect...
Tresar de lângă el, iar vocea începe să îmi tremure.
— Nu la asta se referă.
Ceva licăreşte în ochii lui — probabil că vede deja asta pe faţa mea. Aşa că, în sfârşit, cu tonul potrivit pentru această întrebare,
— Ce ai făcut?

Există două tipuri de minciuni; ştiu asta acum, şi o ştiam şi atunci. Totuşi, undeva pe drum, am ales să nu le mai deosebesc.34

Ajunul Anului Nou, San Francisco

SONERIA SE AUDE ÎN DEPĂRTARE. ÎMI VERIFIC ÎNCĂ O DATĂ REFLEXIA în oglindă — port rochia pe care am cumpărat-o special pentru noaptea asta: cea cu paiete verzi, aleasă cu un scop.

În maşină, G începe să vorbească despre petrecere.

— James mi-a spus că vrea să discute cu mine despre ceva important. .. Cred că asta este seara cea mare.

— Veţi fi oficial împreună?

— Hai să nu cobim, bine?

— Bine, spun eu, şi mă silesc să zâmbesc.

Apoi începe să vorbească despre Scott, aşa că scot o monedă de 25 de cenţi din geantă pentru a o distrage. O aruncă în aer şi evenimentele serii sunt puse în mişcare.

Ne despărţim când ajungem, iar eu stau în camera cea mai apropiată de ieşire, turnând Doritos în boluri cu Lennon. Ea face un comentariu cu subînţeles despre ţinuta mea; eu fac unul despre ţinuta ei în schimb. Totul este bine în lume.

Ea anunţă sosirea băieţilor, exact când Poppy apare cu mai multe bârfe despre James şi G.

— Nu spune nimănui, zice Poppy, dar eu cred că ea se înşală. James mi-a spus săptămâna trecută că nu vrea să fie legat...

E ceva vesel la modul în care o spune, ceea ce-mi aminteşte că, pentru Poppy, informaţia este informaţie — atât timp cât ea este sursa, e fericită. James ajunge la fix pentru a ne întrerupe conversaţia. Mă uit cum G practic se urcă pe el. Când se despart, ochii noştri se întâlnesc din părţi diferite ale camerei.

Scott se apropie de mine, iar eu mă gândesc cum o să-mi decurgă seara. Mă decid într-o secundă: îmi îndrept corpul spre el, mă uit în ochii lui, mă joc cu părul meu, flutur din gene.
îmi dau toată silința și mă asigur că James vede asta. ÎMI JOC BINE ROLUL - AM EXERSAT DESTUL ÎN ULTIMELE LUNI. MĂ integrez la petrecere. Mă prefac că mă simt bine. Mă prefac că sunt relaxată... și nu cu simțurile ascuțite la maximum, nu așteptând în permanență ceva.
Cam peste o oră, G se prăbușește stângace lângă mine și Scott pe canapea.
— James și cu mine suntem oficial împreună, anunță ea, bolborosindu-și cuvintele.
Eu mă grăbesc să o îmbrățișez și o țin mai mult decât de obicei, în mare parte ca să-mi maschez confuzia de pe față. Mă uit la James peste umărul ei și simt un nod în gât.
începe să mimeze:
— Nu știu cum...
Dar G se dezlipește din îmbrățișarea mea și se grăbește să le spună lui Lennon și Poppy, iar eu mă ridic și plec.
James mă trage de mână la baza scărilor.
— Așteaptă, Cara! Nu m-ai lăsat să explic...
Eu mă încrunt la el.
— E puțin cam târziu pentru asta, nu crezi?

— Te rog... doar ascultă-mă. Hai să găsim un loc retras.
Mă trage după el pe scări spre cel mai apropiat dormitor gol
pe care îl găsim.
Eu mă uit la peretele opus, cu spatele la el.
— Ai spus că te vei despărți de ea.
Se uită la mine cu o privire disperată.
— Am încercat, Cara.
— Nu foarte mult!
Mă întorc cu fața la el, plină de neîncredere.
— Îi spuneam că trebuie să vorbesc cu ea, că îmi place foarte mult de ea, *dar*... parcă nu mă asculta cum trebuie, și apoi a început să vorbească peste mine, și zicea că așteaptă seara asta de foarte mult timp și că se bucură foarte mult că vom începe anul împreună ca un cuplu.
— Și nu te-ai gândit s-o corectezi?
Face un pas spre mine.
— Cum aș fi putut? Era atât de fericită și zâmbitoare, și eu doar, ei bine... îmi atinge obrazul cu mâna; eu i-o dau la o parte. Cara, te rog...
— *Te rogi* Ce-ai vrea să spun, James?
Mai face un pas spre mine, iar de data asta îmi cuprinde fața în ambele palme și îmi ridică bărbia spre el.
— Pe tine te plac, Cara. Știi asta, nu? Voi rezolva cumva situația asta, îți promit.

Simt un gol în stomac, iar când el se apleacă să mă sărute, îl sărut înapoi, apropiindu-mă de el până ce îl cuprind cu braţele de gât. Totul în jurul nostru pare să dispară.

Uşa dormitorului se deschide zgomotos, iar James slăbeşte strânsoarea din jurul taliei mele.

— Asta-i cumva o glumă? spune G, iar vocea ei are un ton rece, înspăimântător.

Mă întorc şi îi văd silueta din tocul uşii cum se încruntă la noi. Se uită când la mine, când la el, iar expresia ei afişează un curcubeu de emoţii: şoc, confuzie, furie, devastare... trădare.

I se adresează lui James.

— Tocmai m-ai invitat la o întâlnire... Ce faci cu *ea!* Spune cuvântul „ea" de parcă e un lucru murdar, revoltător.

Fac un pas spre ea, cu mâna întinsă.

— G, pot să-ţi explic...

G îmi loveşte mâna pentru a mi-o da la o parte, cu ochii plini de lacrimi. Se clatină puţin, iar eu îmi amintesc cât de mult a băut.

— *Tu.* Dintre toate persoanele.

— G..., o implor eu.

îmi simt bătăile inimii în cap. Bat odată cu respiraţia mea accelerată. Singurul lucru pe care îl am la dispoziţie este timpul — cuvintele care contează sunt cele pe care trebuie să le spun acum. Şi nu mă pot gândi la niciunul.

— Doamne, chiar eşti o curvă, Cara! scuipă G, cu foarte multă ură.

Cuvântul atârnă în aer şi-mi arde pielea ca un fier roşu, iar eu îmi dau seama că, dacă nu plec de aici acum, e foarte probabil ca întreaga casă să se prăbuşească peste mine. Trec năvală pe lângă ei şi cobor scările în viteză. Iau geanta lui G de pe masa din bucătărie şi scotocesc înăuntru după cheile de la maşină.

Un fior îmi trece prin tot corpul. Ce credeam eu că se va întâmpla cu James? Că se va despărţi de G şi noi vom anunţa că suntem împreună? Pieptul pare că mi se strânge, forţându-mi toată suflarea afară din plămâni. Am un impuls puternic de a fugi, de a mă îndepărta de toate astea. îmi amintesc faţa lui la câţiva centimetri de a mea, braţele lui în jurul taliei mele, buzele lui... Toate lucrurile care acum câteva clipe păreau atât de bune, acum par foarte, foarte greşite.

Lennon mă trage de mână.

— Vino să dansezi cu noi.

Mă scutur violent, mâinile apucă de chei şi apoi, în ceea ce par a fi doar câteva secunde, sunt afară, dând maşina în marşarier.

Două mâini lovesc capota.

— Unde crezi că pleci cu maşina mea?

G face un pas spre portieră şi, cu o mişcare rapidă, e înăuntru. Mă aştept ca furia ei să o urmeze, însă, pentru un moment lung, vibraţia lentă a motorului e singurul zgomot din maşina staţionară.

În cele din urmă, ea se întoarce spre mine şi zice:

— Spune-mi că fost doar un singur sărut.

îmi încleştez mâinile în pumni. încerc să mă uit la ea, însă nu pot.

Ea inspiră brusc.

— Ţi-am luat apărarea, ştii asta?

Vocea ei e mai tărăgănată acum, mai încărcată. O parte din mine îşi doreşte ca ea să ţipe şi să urle la mine — sigur ar fi mai bine decât asta.

— Anul ăsta, continuă ea, oamenii au spus nişte lucruri foarte răutăcioase despre tine şi cu câţi tipi ai fost. Eu ţi-am luat apărarea *mereu.*

— Of, G... şi eu ţi-am luat apărarea.

Ea râde maliţios.

— Nu mi-ai luat apărarea. Ai observat o oportunitate şi m-ai înjunghiat pe la spate.

Se întoarce spre geam. După un moment, mă aplec pentru a-i pune centura. Ea o trage singură pe piept, însă mâinile noastre se ating şi ea se fereşte de mine, scăpând catarama. Eu o introduc la loc cu un clic, în timp ce ea plânge în tăcere.

Rostesc următoarele cuvinte când suntem pe autostradă, în timp ce ploaia curge pe parbriz:

— îmi pare rău, G! Nu ştiu de ce am făcut-o.

Ea îşi întoarce capul, iar obrajii ei au urme negre de la rimei.

— Tu ai făcut asta, Cara. *Tu. Cea mai bună prietenă a mea...*

Se aude un zgomot asurzitor de claxon, văd lumina absolut orbitoare a farurilor şi întreaga lume explodează
.35

----- Nu a fost prietena ta, Poppy, cea care l-a sărutat, zice
Hector, pe un ton între confuzie şi groază — exact unde ar trebui să fie. Ai fost *tu*.
Nu pot să mă uit la el.
— Eu am fost, repet, pe un ton sec.
— Şi toată treaba aia cum că-ţi plăcea de Scott a fost ceva ce ai inventat pentru mine? Nici măcar nu ţi-a plăcut de el?
— Păi, ei bine, l-am folosit, presupun. G era cea care voia ca eu să am o relaţie cu el. Cred că voia ca amândouă să avem iubiţi care să se cunoască între ei, însă eu nu eram interesată.
Vocea lui e foarte tărăgănată, aproape imperceptibilă.
— Pentru că tu erai interesată de iubitul ei.

Dau din cap, dorindu-mi să-l fi clătinat în schimb. Dorindu-mi ca nimic din toate astea să nu fie adevărat. El oftează puternic şi apoi începe să râdă. Totuşi, nu e un râs de amuzament; e unul din râsetele acelea amare, de parcă nu îi vine să creadă.

— O, Cara, nu-ţi faci niciodată viaţa mai uşoară, spune el pe un ton exasperat. *De ce?*

Mă gândesc să dau înapoi şi să-i spun că eram beată până la urmă. Că nu eram eu de fapt. Că s-a întâmplat o singură dată. Cu alte cuvinte, mă gândesc să-i spun mai multe minciuni.

Liniştea pluteşte în aerul din jurul nostru — eu sunt cea care trebuie să o spargă. Dar cum pot să-i răspund? Cum să-i spun că, mai presus de toate, pur şi simplu mi-a plăcut să fiu admirată, dorită? M-am bucurat de atenţie, deoarece, atunci când G a început să se vadă cu el, m-am simţit lăsată pe dinafară. M-am săturat să nu fiu, după cum spunea Poppy, „genul de fată pe care o scoţi la întâlnire". Mă simţeam singură, aşadar, atunci când James mi-a făcut avansuri, le-am acceptat. Doar asta a fost de fapt: am acceptat sentimentul acela de a mă simţi măcar un pic mai puţin singură.

— Păi..., zic eu, chinuindu-mă să-mi găsesc cuvintele.

În lumina lunii, îi privesc exasperarea cum se transformă în altceva. Şi doar pentru un moment o văd: mă judecă. Aerul nopţii se întăreşte şi ne învăluie. Cu

toate că e o situaţie fără speranţă, cu toate că eu sunt cea care a ales să-şi saboteze relaţia cu Hector prin a-i spune asta, instinctul de supravieţuire din mine iese la suprafaţă.

Cu toate că e ridicol, vreau ca el să înţeleagă. Vreau să-l fac să vadă că nu sunt un monstru.

— Avea logică la momentul respectiv. îmi puteam justifica situaţia în cap. Aveam o sută de motive pentru care merita.

— Şi acum? întreabă el, iar întrebarea e ridicolă.

Dintre toate persoanele, el ştie că nu există motive. Absolut nu/mnul.

— Ştiu că a fost greşit, spun eu repede, sperând ca asta să-l împace oarecum. E stupid, sincer, din moment ce nu mă împacă nici măcar pe mine. Nu mă aştept ca tu... Ei bine, ştiu că... ştiu că a fost de neiertat.

El nu se mişcă, nu reacţionează. Nu-mi oferă deloc milă pentru felul în care mă simt acum şi nici nu încearcă să empatizeze cu mine pentru a mă face să mă simt mai bine.

— Nu de neiertat, îmi spune, în cele din urmă, însă undeva pe-aproape.

Mă dau bătută; renunţ să mai încerc să îmi refac imaginea. Nu pot face nimic. E prea târziu pentru reabilitarea mea — prea târziu pentru orice cu el. Sau,

şi mai important, cu ea. Inspir şi expir de câteva ori înainte de a vorbi.

— Dacă ea ar fi acum aici, încă nu m-ar ierta. Sunt sigură de asta.

El stă absolut nemişcat.

— Nu?

Clatin din cap şi ştiu că nu mă poate vedea. Gura mea e incredibil de uscată şi am o dorinţă puternică de a pleca departe de locul ăsta — undeva unde să nu trebuiască să înfrunt ceea ce am făcut, îmi pun mâinile pe lângă corp pe ţigle şi încep să mă ridic.

El nu încearcă să mă oprească. Nemişcarea lui are un efect puternic asupra mea, de parcă prin nemişcare, prin lipsa lui de reacţie, reuşeşte să mă rănească şi mai tare.

O voce în capul meu mă întreabă: *Poţi să-l condamni? La ce te aşteptai? Să-ţi spună că e în regulă să-ţi trădezi cea mai bună prietenă pentru că crai geloasă pe ea? Că e de înţeles să-i faci asta pentru că tu te simţeai nesigură? Că o să te placă mai mult pentru că ai fost sinceră în legătură cu ce ai făcut? Că acum, că ca e moartă, impactul nu va mai fi la fel? Însă ştii că e mai rău acum, şi tu eşti singura vinovată pentru asta.*

Nu mă pot concentra pe nimic altceva în afară de voce, aşa că nu o observ din prima, părul ei roşcat fluturând în vânt. Apoi o văd: cred că m-a urmărit aici. Expresia de şoc de pe faţa lui Ren îmi provoacă greaţă.

Mă îndrept spre ea şi, pentru a doua oară în seara asta, uit să am grijă la ţiglele îngheţate.

Se întâmplă cu încetinitorul, apoi tot dintr-odată. Picioarele îmi alunecă de sub mine. Pelvisul mi se izbeşte de acoperiş. Mâinile îmi zboară în aer, degetele mele încercând inutil să se agaţe de ceva inexistent. întregul corp începe să-mi alunece spre margine.

Două mâini îmi cuprind braţul drept, oprindu-mi traiectoria în jos. Picioarele mele sunt la câţiva centimetri de jgheab şi de o cădere liberă de şase etaje.

îmi închid ochii şi mă simt ca o stea de mare pe acoperiş. încerc să-mi amintesc cum să respir.

— OK? întreabă Hector, pe un ton aspru şi ridicat... transformat de adrenalină.

Eu clatin din cap încontinuu, fără să-mi deschid ochii, şi încerc să-mi potolesc valul de adrenalină care m-a cuprins şi pe mine. încerc să-mi temperez sentimentul profund de recunoştinţă pentru că încă sunt în viaţă. La urma urmei, sunt atât de multe motive pentru care ar fi mai uşor să cad!

încheietura începe să mă doară. îmi întorc capul şi văd că e încă în prinsoarea lui Hector. Nu a slăbit-o, cu toate că nu mai sunt în pericol. Mâneca mea a alunecat, iar cicatricea, un zig-zag intens, este vizibilă în lumina difuză a stelelor.

Mă apucă de celălalt braţ şi mă ridică înapoi pe zid lângă el cu o mişcare simplă. Când sunt din nou pe teren sigur, mă uit după Ren şi văd o ultimă fluturare a părului ei în timp ce dispare pe scări.

— îmi pare atât de rău! spun eu şoptit şi disperat. Am încercat să te avertizez. Sunt o persoană groaznică.

După o lungă pauză, Hector spune:

— Nu pot să te ajut cu situaţia asta, Cara.

— Ştiu, spun eu, şi mă uit stăruitor la el, implorându-l din priviri, dorindu-mi să-l fac să înţeleagă. Trebuia să-ţi spun. Ştiu că e un moment complet nepotrivit — ştiu că ai şi tu lucruri pe cap şi, în comparaţie cu problemele tale... Nu ştiu cum să închei. Trebuia să ştii, adaug eu disperată. îmi pare rău.

El dă din cap.

— Adevăruri urâte.

înghit în sec.

— Acesta este cel mai hidos.

— Sper că aşa e, Cara. Chiar sper. Face semn spre scări. Ar trebui să o găseşti pe Ren. Oportunitatea aceasta nu va rămâne deschisă prea mult timp.

Apoi se întoarce cu faţa spre întuneric

.36

Nu am fost la înmormântarea lui G. tocmai mă întorsesem de la spital şi nu mă simţeam destul de bine.

Asta este o altă minciună.

Aveam vânătăi, eram bandajată şi traumatizată, însă puteam sta în picioare. Aş fi putut fi acolo.

îmi amintesc când mama şi Mike s-au întors acasă, faţa mamei era pătată de la atâta plâns, mâna ei strângând-o pe a lui Mike puţin cam tare. Eu decojeam aceeaşi portocală de vreo oră, smul- gându-i din învelişul dur cu ce îmi mai rămăsese din unghiile roase, îmi amintesc că mă gândeam că ar fi trebuit să mă doară, însă nu eram în stare să simt nimic.

îmi amintesc cum mă gândeam că am o experienţă extracorpo- rală, pentru că toate astea nu puteau fi reale.

Mama s-a aşezat lângă mine şi a spus toate lucrurile obişnuite pe care îmi imaginez că lumea le spune după o înmormântare.

— A fost o slujbă frumoasă. A venit foarte multă lume. Geor- gina a fost foarte iubită, nu-i aşa? Tatăl ei a ţinut elogiul — el e onoarea familiei.

Da, a fost iubită! voiam să strig. *Bineînţeles că a fost iubită. Ea e tot moartă. O slujbă minunată cu foarte mulţi participanţi nu schimbă asta.*

— Prietenul Georginei părea să fie un băiat de treabă, a zis Mike. A stat în faţă cu familia. Se pare că l-au luat sub aripa lor.
— James a stat cu domnul şi doamna Canter? am întrebat eu, şi amândoi s-au uitat la mine.
Probabil pentru că era prima dată când vorbeam în ziua aceea.
— Da, dragă, a spus mama. L-am cunoscut după aceea. A întrebat de tine.
— Cum era?
— La ce te referi?
— Exact ce am spus. Părea OK? Era supărat? Cum se comporta?
Mi-a aruncat o privire ciudată.
— Era devastat, Cara. Evident!
Am scrâşnit din dinţi şi m-a cuprins un val de furie. Am fost şocată de senzaţie - de faptul că am simţit ceva de fapt.
îmi amintesc că m-am ridicat, le-am spus părinţilor mei că mă duc la plimbare şi le-am privit expresia şocată la faptul că eu am decis să ies din casă. Am reuşit să parcurg cele două străzi până la casa lui James, aşa oloagă şi bandajată cum eram, şi am tot bătut la uşă până a răspuns.
În spatele lui am văzut că erau acolo prieteni de la şcoala noastră. Foarte mulţi. Şi-mi amintesc că îmi venea să vomit. Ce era asta? Un priveghi după

priveghi? îmi era greaţă să-i văd pe toţi împreună acolo — fără mine. Fără G.

— Cara, a zis James, trecând peste prag şi trăgând uşa după el. Arăţi...

Îl întrerup.

— Ţii cumva o petrecere?

— Nu e o petrecere, a zis el, şi m-am bucurat să văd cât de oripilat părea de presupunerea asta.

S-a uitat la mine un moment, de parcă nu ştia ce altceva să-mi mai spună. Atunci mi-am dat seama cât de idioată am fost.

— Ce faci aici?

În mintea mea, am încercat să invoc un motiv pentru ceea ce făcuserăm noi doi. Am încercat, chiar am încercat să-i găsesc o trăsătură salvatoare. Una singură ar fi făcut totul mai uşor.

Dragă G, *te-am trădat şi m-am sărutat cu prietenul tău, însă a meritat pentru că. . . pentru că. . . pentru că* nimic.

— Trebuie să stai departe de familia Canter. Îţi jur pe ce am mai sfânt, James, dacă tu...

Expresia lui s-a transformat în furie.

— Dacă eu ce, Cara?

— Ei tocmai... ei tocmai şi-au pierdut... Am încercat să rostesc cuvintele, însă s-au împotmolit unele de altele, aşa că am spus doar: Ei n-au nevoie de tine în viaţa lor să le îndrugi minciuni. Dacă ar şti ce i-ai făcut lui G înainte...

— Şşş, Cara, vorbeşte mai încet.

S-a uitat agitat din nou spre uşă.
Eram confuză. Dacă oamenii nu ştiau, atunci de ce nu venise nimeni să mă viziteze la spital?
— Bineînţeles că nu, a spus el, apoi s-a uitat la mine de parcă eram nebună. Eu şi cu tine suntem singurele persoane care ştiu.
— Şi G, l-am corectat eu, iar numele mi s-a oprit în gât. Şi tu acum te prefaci a fi iubitul devotat. E dezgustător.
Şi-a încleştat maxilarul.
— Eu chiar am ţinut la G, să ştii, a spus el, într-o voce foarte joasă.
Uşa s-a deschis brusc şi am auzit vocea lui Poppy zicând:
— James, cu cine vorbeşti?
Ochii i s-au deschis larg când m-a văzut, mi-a observat vână- tăile şi bandajele, însă nu m-a privit în ochi. Lennon a apărut în spatele ei peste câteva secunde. — Cara, ce faci aici?
Toată căldura anilor noştri de prietenie s-a transformat în cenuşă.
Mi-am amintit cuvintele mamei mele din ziua anterioară:
Când se întâmplă ceva groaznic, atunci descoperi care îţi sunt prietenii adevăraţi. Cara, aceasta este o situaţie în care poţi să te îneci sau poţi să înoţi. Trebuie să le suni pe fete — ele te vor ajuta să rămâi la suprafaţă. Pentru asta sunt prietenii.

Poppy şi Lennon nu ştiau întreaga poveste despre ceea ce făcusem şi tot au stat deoparte şi au privit cum mă înec.37

După atâţia am de prietenie, eram rănită de faptul că Lennon şi Poppy nu veniseră să mă vadă la spital. În acelaşi timp eram şi uşurată. Mă abandonaseră, însă eu le îngăduisem s-o facă. Nu voiam să ştie restul lucrurilor pe care le făcusem.

E ciudat că, după doar câteva luni, am sentimente atât de diferite faţă de Ren — chiar dacă ea nu are sentimente diferite faţă de mine. Se preface că doarme când mă întorc în cameră şi dimineaţă pleacă fără niciun cuvânt. Nu o condamn. Aş fi putut fi sinceră cu ea de la început. Am avut o şansă aseară să-i spun toată povestea şi, din nou, am ales să o mint.

Ştiu că după toate lucrurile pe care i le-am ascuns Ren are tot dreptul să mă abandoneze şi ea. Mai

ştiu şi că, de data aceasta, trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă să o opresc. Mă îmbrac, însă cobor scările încet, speriată de lucrul pe care trebuie să îl fac.

Hector mă aşteaptă la capăt, cu spatele lipit de perete, spriji- nindu-se leneş în picioare, în timp ce soarbe cafea dintr-unul din cele două pahare pe care le ţine în mână. Mi-l înmânează pe celălalt, fără să spună nimic.

Îl iau de la el, însă păstrez distanţa; nu mai am cum să ştiu care e situaţia dintre mine şi el.

— De unde ai...?

— Sunt pentru personal, răspunde el, plictisit. Cred că ar trebui să sari peste micul dejun. Ren e acolo şi e furioasă foc. Îl privesc puţin disperată, dar el doar clatină din cap. Haide - hai să ne plimbăm înainte să înceapă orele.

îmi aruncă o haină de la şcoală de pe un cuier din apropiere şi iese pe uşa din faţă înainte să-l pot opri. Face paşi mari pe una dintre cărările şerpuite dintre clădiri. Cerul e acvamarin fără nori, însă aerul rece îţi pişcă pielea feţei. Pentru că e devreme, zăpada din jurul nostru este în mare parte neatinsă şi străluceşte provocator în lumina soarelui.

Trebuie să alerg pentru a-l ajunge din urmă; un strop de cafea scapă de pe buza paharului şi curge pe pământul îngheţat.

— încă vorbeşti cu mine?

întrebarea este de probă, plină de îngrijorare şi dezgustător de plină de speranţă.

— Am câteva întrebări, zice el pe un ton gânditor, apoi se opreşte, se întoarce spre mine şi din nou în faţă, încetinind pasul. Un pic mai multe, de fapt.

Merg în acelaşi ritm cu el acum, păstrând o distanţă de un metru între noi.

— Intreabă-mă orice.

— Ce s-a întâmplat de când te-ai întors de la spital? I-ai mai văzut pe vreunul dintre ei de atunci?

— Pentru foarte puţin timp, zic eu, şi îi povestesc ce s-a întâmplat după înmormântare. Îi spun despre James, cum abia puteam vorbi unul cu altul. Îi spun despre fete, cum s-au uitat la mine de parcă aş fi fost o străină. Îi spun că abia atunci, în pragul uşii, mi-am dat seama că G fusese vesta mea de salvare - fără ea nu ştiam cum să supravieţuiesc.

Ajungem la capelă, în celălalt capăt al versantului. Hector îmi face semn spre nişte scări strâmbe de piatră care duc la intrare. Ne aşezăm pe trepte diferite, eu deasupra lui, întorşi cu faţa unul la celălalt. Simt piatra îngheţată prin fusta mea groasă şi îmi trag partea de jos a hainei sub şezut.

El soarbe lung din cafea şi se încruntă.

— Mai simţi ceva pentru el?

— Pentru James? De ce mă întrebi aşa ceva?

îmi analizează faţa, de parcă nu e mulţumit de răspunsul meu,

— E o întrebare simplă, la care poţi să răspunzi cu da şi nu.

— Nu. Evident. Mă uit în pământ. Ce-ai vrea să spun? Că atunci când a murit G orice sentiment pe care credeam că îl am pentru el a murit şi el...? Pentru că e adevărat. Nu credeam că trebuie să ţi-o spun pe şleau. Nu am tânjit după el în secret lunile acestea, Hector, dacă asta întrebi.

— Nu ştiu ce întreb, Cara, spune el, vorbind mai încet decât înainte. Nu ştiu ce mi-aş dori să spui. încerc să pricep ce mi-ai spus aseară. încerc să îmi fac o imagine mai clară a situaţiei.

— Imaginea e urâtă, spun eu şoptit. Dacă eu nu pot să justific nimic din ea, nu vei putea nici tu.

O pasăre neagră cu ciocul roşu se aşază pe o buturugă din apropiere; o privim acolo, cum se întinde şi-şi ciuguleşte aripile, într-o linişte totală. Până acum, liniştea alături de Hector nu părea goală. Sunt îngrozitor de conştientă că acesta este momentul în care va lua o decizie în ceea ce mă priveşte. îmi dau seama că, dacă vorbesc în continuare, aş putea să-i amân decizia.

— În Londra, după ce ai plecat tu, încep eu, iar el îşi ia ochii de la pasăre, eu şi tata am purtat un fel de conversaţie ciudată, de suflet...

Ridică o sprânceană, curios.

— Mi-a spus să îl folosesc ca punct de reper. A zis că atunci când voi fi într-o situaţie similară, să mă gândesc la ce a făcut el, cum a dat-o în bară, şi să mă asigur să nu fac niciodată la fel.

— Nu e un sfat rău.

Fac o grimasă.

— Doar că a venit puţin cam târziu. Am făcut deja acelaşi lucru pe care l-a făcut el.

— Cara, nu au nicio legătură. Vreau să spun, nu e ca şi cum ai preluat de la el gena de infidelitate.

— Ştiu, ştiu. Doar că, ei bine, l-am judecat — l-am urât — ani buni pentru ce a făcut. Şi totuşi, eu am făcut cam acelaşi lucru.

— Ce vrei să spui?

— Ai tot dreptul să mă urăşti. Te-aş înţelege perfect.

Nu reuşesc să descifrez ce înseamnă expresia lui.

— Nu te urăsc, Cara, spune el în cele din urmă.

— Nu vreau să fac aceleaşi alegeri ca el. Am văzut ce se întâmplă. .. Următoarele mele cuvinte sunt cu un decibel mai tari decât o şoaptă: Mă tem că e deja prea târziu. Că sunt ca el; eu... nu vreau să fiu ca el.

— Nu te uita aşa la mine, zice el, strâmbându-se la expresia mea. Mie mi-e mai frică de asta decât îţi este ţie.

— Că sunt ca tatăl meu?

Clatină din cap.

— Nu, că sunt eu ca al meu.

Ne uităm unul la altul pentru mult timp.

— Nu eşti deloc ca tatăl tău.

— L-ai cunoscut pentru maximum cinci secunde.

Mă uit la el cu o determinare de fier.

— Da, ei bine, eu pur şi simplu ştiu lucrurile astea.

Se ridică brusc, îşi scutură zăpada de pe picioare şi îmi întinde o mână să mă ridic şi eu. Nu-mi dă drumul

mâinii şi în ultima clipă mă trage într-o îmbrăţişare care pare să conţină un sentiment de resemnare.

— Ce...?

Haina lui îmi înăbuşă cuvintele.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Nu putem face nimic, spune el. Şi, sincer să fiu, am impresia că te-ai pedepsit destul pentru tot, nu crezi?

Şi iată. Lucrul la care nu îndrăzneam să visez. Iertarea. Acceptarea. De la Hector. Ceva fierbinte şi usturător îmi urcă pe gât. Lumea din jurul meu pare ireală, aşa că mă agăţ de el şi îi strâng bucăţi de geacă în pumni, dorindu-mi să-mi pot găsi cuvintele să-i spun cât de mult înseamnă asta pentru mine. Cât de mult înseamnă el pentru mine.

Însă el se retrage, iar eu îmi dau seama că, iertare sau nu, lucrurile nu sunt cum erau înainte. încă nu am reuşit să-l citesc — nu ştiu care e situaţia dintre noi.

— Ar trebui să mergem. Orele vor începe curând.

Mă ghidează pe cărarea care duce spre şcoală. În timp ce ferestrele conservatorului apar la orizont, el încetineşte pasul.

— încă un lucru.

— Da?

— De ce ai mințit? Ar fi fost mult mai direct dacă spuneai totul de la început.

Abia puteam să recunosc eu însămi ce

am făcut. Şi apoi tu erai atât de înţelegător... Erai atât de... Cum aş fi putut să-ţi spun

?îmi pune o palmă grea pe umăr.

— Asta e laşitate, Cara.

— Dar totuşi e adevărat.

ŞCOALA ESTE EXTREM DE ZGOMOTOASĂ ÎN TIMP CE TOŢI ELEVII recuperează săptămâna petrecută separat, iar eu petrec ziua căutând un moment potrivit pentru a vorbi cu Ren.

La biologie ni se spune să formăm perechi pentru un proiect nou. Ren nu se oferă, cum ar face de obicei, aşa că sunt pusă într-o echipă cu o fată înaltă pe nume Teresa. Ea are o faţă cumsecade, blândă şi o coafură afro grozavă. Pe deasupra, nu pare să fie deranjată de faptul că e partenera mea, ba chiar zâmbeşte şi se mută pe locul de lângă mine fără să obiecteze. În timp ce lucrăm, eu tot trag cu ochiul la Ren, care e adâncită într-o conversaţie cu Hector; ea nu întoarce privirea nici măcar o dată.

După pregă, o văd pe Ren cum iese în curte şi se îndreaptă spre leagăne. O urmăresc până acolo şi mă cuprinde îngrijorarea. Ştiu că trebuie să dau ochii cu ea, însă o forţă invizibilă îmi împinge picioarele în direcţia opusă şi îmi încetineşte drumul.

Mă opresc la câţiva metri de silueta ei singuratică, aşezându-mă pe leagănul cel mai îndepărtat de ea. Nu pare să fie surprinsă de apropierea mea — mă întreb dacă a venit aici ştiind că voi veni şi eu. Pare a fi genul de lucru pe care l-ar face ea. Amabil.

Brusc bag de seamă cât de importantă este Ren pentru mine. Presupun că am ştiut în tot acest timp — doar că nu mi-am permis să cred asta. Mă hotărăsc imediat: dacă trebuie să o implor, o voi face. Orice trebuie să fac, trebuie să mă împac cu ea.

— Ren... îmi pare atât de ră...

Ea nu aşteaptă să termin.

— Am fi fost prietene atunci?

Ezit o secundă, apoi decid să spun adevărul. E acum ori niciodată.

— Nu. Nici nu m-aş fi uitat la tine.

Ea dă din cap, de parcă s-ar asigura de ceva.

— Pentru că sunt lesbiană?

— Nu orice lucru e din cauză că eşti lesbiană.

Ridică din sprâncene.

— Nu orice lucru e legat de accidentul tău — trebuie să încetezi să mai dai vina pe el pentru toate.

— Dar... nu fac asta.

— M-am tot gândit la ce s-a întâmplat aseară, de ce ai minţit. Hector spune că e pentru că ţii la noi...

— Chiar ţin la voi, spun eu, profitând de ocazie.

— Dar ai fi putut să ne spui cu mult timp în urmă, adaugă ea, neräbdătoare. În schimb, ai ţesut o pânză în jurul tău. Ai legat tot ce s-a întâmplat, aşa că acum e un mare ghemotoc încâlcit.

— Dar totul *chiar e* legat...

Ea clatină puternic din cap.

— Ba nu, nu este. Tu confunzi două lucruri care nu au nicio legătură. Nu ai avut accidentul pentru că te

vedeai cu el fără ca ea să ştie. Accidentul nu a fost un fel de sentinţă a karmei pentru comportamentul tău. Ai făcut nişte alegeri proaste, însă au fost alegerile tale, aşa că asumă-ţi responsabilitatea pentru ele. I-ai fi putut spune nu iubitului ei, însă ai ales să nu o faci. Mi-ai fi putut spune adevărul aseară, însă ai ales să nu o faci. Nu sunt supărată pe tine pentru ce ai făcut — asta e de domeniul trecutului; tu nu poţi schimba ce s-a întâmplat. Însă poţi alege ce se întâmplă acum. Poţi alege să nu-ţi mai minţi intenţionat prietenii, Cara. Iar noi suntem prietenii tăi, nu-i aşa?

— Am încercat să-ţi spun, zic eu foarte încet. Chiar am vrut, însă mi-a fost frică, presupun. Am crezut că nu vei mai vorbi cu mine, că mă vei urî pentru asta, şi bineînţeles că ai tot dreptul să o faci. Ai făcut atât de multe lucruri pentru mine deja; mi-era teamă că, dacă ţi-aş fi spus, nu ai mai fi vrut să ai deloc de-a face cu mine...

Ea îmi aruncă o privire care pare să spună, *asta s-a întâmplat oricum, nu?*

— Pe mine m-ai minţit; lui Hector i-ai spus adevărul. În aceeaşi seară.

Şi îmi dau seama cum pare asta din perspectiva lui Ren. De parcă am ales un băiat în locul prietenei mele. Din nou. Însă nu e acelaşi lucru. Aş vrea să-i pot spune că nu e la fel. Că nu de asta i-am spus lui Hector — că nu încercam să îl aduc de partea mea. De fapt, a fost opusul: se apropia prea tare. Aveam nevoie ca el să vadă cine sunt cu adevărat.

— Ren... ştiu cum pare asta, dar...

— Ascultă, Cara, mă întrerupe ea din nou, nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi în vacanţa semestrială. Ştiu că i-ai spus acum câteva săptămâni despre accident — nu sunt supărată pe tine din cauza asta. El e extrem de băgăreţ când vrea să fie. Când l-am întrebat eu, mi-a spus să aştept să-mi spui tu singură şi nu am avut o problemă cu asta. înţeleg de ce ai vrea să fii mai prudentă cu mine, însă cu siguranţă ţi-ai dat seama deja că nu încerc să o înlocuiesc pe G. Când ne-am împrietenit nu ştiam nimic despre ea. Eu am încercat doar să fiu o prietenă bună...

— Chiar ai fost minun...

— Lasă-mă să termin, mă întrerupe ea.

Mă cufund din nou în tăcere şi strâng stinghia băncii până când aşchii de lemn îmi intră sub unghii.

— Va dura ceva timp până voi avea din nou încredere deplină

Dau din cap, uimită de toleranţa ei. Mă hotărăsc să fac tot ce pot pentru a mă revanşa faţă de ea, pentru a îmbunătăţi situaţia asta cumva.

— îmi pare atât de rău, Ren! îmi doresc să-ţi fi spus totul de la început; îmi doresc să fi făcut totul diferit. Însă vreau să ştii cât de rău îmi pare.

Pun până şi ultimul strop de sinceritate pe care îl pot aduna în cuvintele mele. Sunt tot ce am; trebuie să mă asigur că sunt de ajuns.

Bine, Cara, spune ea brusc, înainte de a dispărea din nou printre copaci. Însă, *te rogi* Fără minciuni de acum înainte.38

DIMINEAŢA URMĂTOARE, DEŞI SUNT TREAZĂ DE CÂTEVA ORE, NU mă pot ridica din pat. Ar trebui să jubilez de faptul că Ren a găsit puterea de a-mi da o a doua şansă. Ar trebui să fiu mai plăcută ca niciodată, mai şarmantă, mai penitentă, mai tot... însă nu pot decât să mă gândesc la faptul că nu voi putea niciodată să îi cer lui G o a doua şansă. Nu voi putea să-i spun *ei* niciodată cât de rău îmi pare.

Ren pleacă la micul dejun fără mine, ceea ce ar trebui să-mi fie motiv de ajuns să mă ridic din pat. încă nu sunt iertată pe deplin — mai sunt atât de multe lucruri de dovedit! Însă nu pot să mă conving să mă mişc. Braţele mă ţin captivă sub pătură, corpul îmi este greu şi amorţit, şi, pentru prima dată după mult timp, mă holbez la cicatrice. Impulsul meu obişnuit de a o ascunde este înlocuit de o furie pură care mă ţine

înrădăcinată pe loc. Vreau să ţip şi să mă dezlănţui asupra ei. Vreau să o rup de pe corpul meu, să mă curăţ de toată trauma. Cum poate asta să fie tot? Cum poate asta să fie tot ce mi-a rămas după o noapte care mi-a răpit atât de mult?

Sunt mai odihnită decât am fost de ceva vreme, dar până şi asta mă enervează. îmi închid ochii, dorindu-mi să adorm, pentru că visul nu a fost parte din somnul meu de aseară şi asta pare să fie o greşeală. Nu am încercat să evit visul acesta de săptămâni întregi? Nu m-am trezit oripilată de faptul că i-am văzut faţa? De ce simt acum o nevoie atât de disperată să i-o revăd? De ce sunt brusc atât de speriată de faptul că nu am mai visat-o?

Cineva deschide uşa fără să bată.

— Trebuie să te ridici, spune Hector. Vei rata o lecţie fascinantă de istorie dacă nu te dai jos din pat.

Nu am energia necesară să fiu surprinsă că e el — că e din nou aici, pe coridorul fetelor. Sau poate că în sfârşit nu mai sunt surprinsă. înclin capul pentru a-l privi. Efortul depus pentru această simplă mişcare este enorm.

— Cum...?

— Am avut o bănuială. El ridică din sprâncene teatral. Nu ai fost la micul dejun, Ren a spus că sunteţi într-un armistiţiu, aşa că am presupus că trebuie să fie o problemă. Haide, California, ridică-te! încă nu ai scăpat, şi oricum avem un test ora viitoare —

test surpriză, nu aşa li se spune la tine acasă? Vouă vă plac examenele surpriză.

— Testele surpriză ar trebui să fie secrete, Hector. Tocmai asta e şi ideea - ţi se dau când te aştepţi mai puţin.

— Da, ei bine, eu ştiu să le aştept, pentru că am văzut fişele cu data de astăzi.

Mă uit la tavan.

— De pe biroul lui Monsieur Thauvin?

— Din dulapul cu hârtii, răspunde el în treacăt. A fost o sarcină destul de grea. E destul de dificil să forţezi încuietoarea. Cred că mă suspectează. îşi drege vocea. Oricum, n-am venit aici pentru pălăvrăgeală. Am venit să te trezesc.

După ziua de ieri ar trebui să fac puţin mai mult efort şi cu el. Ar trebui să încerc. Ştiu că ar trebui să încerc... însă doar dau din cap. Face semn spre patul meu.

— Chiar vrei să urc să te iau pe sus? Asta vrei?

— N-ai îndrăzni, spun eu.

Panica din vocea mea străpunge amorţeala.

— Hai, California — mă ştii mai bine de atât.

Face un pas spre pat şi îşi pune mâinile pe scara laterală. Preţ de un moment ne confruntăm în tăcere, apoi începe să urce spre mine.

— Vin sus...

— Te rog, Hector, am nevoie de ziua de astăzi. Nu pot... mă simt... Vreau doar să stau liniştită.

— Eşti OK, Cara, spune el pragmatic. Te descurci bine. Când mă uit la el, atât de nerăbdător şi hotărât să-mi arate că

nu mă mai chinui, mă face să-mi fie ruşine.

— Hai, zice el, şi trage de colţul păturii. Poţi oricând să-ţi iei o adeverinţă de la medic dacă ziua ta e chiar atât de groaznică.

Ridic o mână în semn de capitulare.

— Lasă-mă să mă schimb.

Pe faţa lui apare un zâmbet fatal şi scânteietor.

— Te aştept afară, spune el.

Şi îl cunosc destul de bine să ştiu că ar aştepta toată ziua în faţa camerei mele doar ca să demonstreze ceva. DUREAZĂ DE DOUĂ ORI MAI MULT SĂ MĂ ÎMBRAC, ÎNSĂ O FAC PENTRU băiatul care aşteaptă dincolo de uşa mea.

— Mai încet de atât poţi să te mişti? comentează el, şi îmi pune mâinile pe umeri, ghidându-mă pe hol, apoi cheamă liftul şi uşile lui se deschid imediat. Intră!

Nu ştiu de ce o fac. Poate o fac pentru că, după ce m-a obligat să mă dau jos din pat, vreau să-l fac să creadă că sunt aproape normală. Poate o fac pentru că, atunci când el e lângă mine, cred că pot înfăptui lucruri ridicole şi imposibile. Oricare ar fi motivul, intru în cuşca aceea. Nerăbdarea lui mă motivează — măcar mi-am dat seama de asta.

Liftul se zguduie şi se opreşte între etaje.

— Ce se întâmplă?

Anxietatea mea se extinde şi umple toate cele patru colţuri ale liftului. Mă uit la Hector pentru asigurarea lui obişnuită.

— De ce s-a oprit?

— Nu ştiu, spune el indiferent. De ce mă întrebi pe mine?

— Pentru că se pare că tu ai un răspuns pentru toate! mă răstesc eu.
— Poate că e defect.
— *Poate că e defect?* repet eu, simţindu-mi frica cum creşte. Păi, repară-l!
— Nu se poate. Va trebui să aşteptăm.
Mă las în jos pe podea, iar spatele meu se zgârie de peretele liftului.
— Cât timp? Toată lumea va fi la cursuri până la prânz. Am putea sta aici *ore întregi*.
— Nu sunt clarvăzător, zice el, şi se aşază pe podea în partea cealaltă, întinzându-şi picioarele. Ele ating peretele din spatele meu, ceea ce arată cât de mic e spaţiul în care suntem blocaţi. Şi înainte să mă întrebi, nu, nu are un buton de alarmă.
— Nu pot sta aici, mă tânguiesc eu, şi îmi aud propria disperare.
Inima îmi bate puternic în piept. Pereţii liftului încep să se înceţoşeze, înclinându-se şi mişcându-se înspre noi.
— Bineînţeles că poţi, spune el, venind în faţă pe genunchi până ce feţele noastre sunt la câţiva centimetri una de alta.
Mă aştept ca el să spună ceva care să mă enerveze, însă în schimb primesc doar sinceritate.
— Poţi pentru că trebuie.
Respir din ce în ce mai greu.
— Nu înţelegi...
— înţelege asta, spune el, şi apoi îmi cuprinde faţa în mâini.

Sunt atât de surprinsă de gest, încât uit să respir, toată concentrarea mea fiind prinsă în moment. Faptul că mă uit fix la faţa lui mă distrage şi, în fundalul momentului, pereţii nu se mai apropie de noi.

— Nu ţi se va întâmpla nimic aici.

Mă uit la el cu ochi mari şi disperaţi.

— De ce faci toate astea pentru mine?

— Am crezut că e evident de acum, zice el, şi mă trage să mă ridic.

Ne uităm unul la altul; aerul din jurul nostru e încărcat cu intenţie. Secundele trec, iar o parte din mine se întreabă ce aşteaptă el. Însă, în loc să se apropie, face un pas în spate, fix când liftul reporneşte zgomotos. În loc să fiu uşurată, mă simt dezamăgită.

— Vezi? spune el, în timp ce liftul coboară. N-a fost aşa de rău.

Nu pot să respir, ceea ce nu are nimic de-a face cu imprevizibili tatea liftului, însă mâinile mele sunt încremenite. Caut în mine destul curaj să-i spun câteva dintre gândurile care îmi trec prin cap, însă, înainte să îl găsesc, văd un panou cu butoane şi observ un întrerupător roşu pe care scrie STOP cu litere îngroşate. Mă uit când la el, când la întrerupător, şi expresia feţei lui se schimbă. E scurtă, vinovată şi îmi spune tot ce vreau să ştiu.

M-a fraierit.

Tot calmul meu dispare. Fără să mă gândesc, ridic mâna şi îl lovesc tare peste faţă.

— Du-te dracului, Hector!

Fug din lift şi ies direct afară pe uşile duble. Mă opresc când mâinile mele ating gardul de fier. Simt cum palmele mele cuprind balustrada, iar corpul mi se chirceşte. Hector vine după mine şi se opreşte fix în spatele meu. Acum nici spaţiul deschis nu mai pare să fie destul de mare; vreau să fiu cât mai departe de el posibil.

Ce am făcut? Mi-am lăsat viaţa să se extindă peste măsură. Acum un minut eram dezamăgită că nu sunt blocată în lift cu el.

G e moartă.

Dispărută complet.

Şi eu la asta mă gândeam. La Hector.

— Ce vrei de la mine?! urlu la el, încurajată de furie. Ce mama dracului vrei?!

— Cara, ascultă...

— Nu, *tu* să m-asculţi pe mine! ţip eu. Mai întâi îmi spui secretele tale, apoi mă săruţi, apoi eu îţi spun toate secretele mele şi tu mă *ierţi.* Mă ierţi! Forţez un râs aspru, neîncrezător. Apoi faci asta. M-ai blocat în lift când ştiai... ştiai... Tu te joci intenţionat cu mintea mea! Asta e un fel de joc pentru tine? Eu sunt un joc?

— Nu te supăra pe mine, spune el încet. Am vrut doar să-ţi arăt că poţi s-o faci.

— *Ai vrut să-mi arăţi...* Ştii ce s-a întâmplat ultima dată când am fost blocată într-un spaţiu îngust ca acela? Am stat atârnată cu capul în jos într-o maşină lângă prietena mea moartă. Ore întregi. Ai măcar o

vagă idee despre ce simte un om în această situație, Hector? Blocată cu orele lângă prietena ta cea mai bună în timp ce trupul ei se răcește. Ai vreo idee? Bineînțeles că nu! Pe tine nu a trebuit niciodată să te scoată descarcerarea dintr-o mașină.

Brusc sunt din nou acolo. Franjuri de un verde închis atârnă în jos de pe corpul meu, bucăți smulse din rochia mea. Paietele sunt pe bord, pe acoperiș, peste tot, amestecate cu sângele împroșcat pe miile de bucăți de sticlă. E și ea acolo: palidă, distrusă, moartă. Iar eu mă întind spre ea, însă mâna mea nu se mișcă. Mă uit în jos la ea, la tăietura crestată care dezvăluie osul. Ochii mi se împăienjenesc, dar nu, trebuie să rămân conștientă. Trebuie să o trezesc, încerc să o ating cu mâna stângă, însă centura de siguranță e rigidă și mă ține pe loc. Așa că strig la ea, dorindu-mi ca ea să-și recapete cunoștința. *Trezește-te, G! Te rog, trezește-te!* Repet cuvintele din nou și din nou, trăgând de centură, încercând să mă eliberez, încercând să o trezesc. *Trezește-te, G! Te rog, trezește-te!*

Hector îmi pune o mână pe umăr.

— Cara, eu...

I-o dau jos, furioasă.

— Trebuie să stai departe de mine, Hector! încetează să crezi că mă poți face să mă simt mai bine forțându-mă să fac lucruri... Ce ai crezut? Că tu vei fi cel care, ca prin magie, mă va vindeca? Că deși nu ți-ai putut ajuta fratele și n-o poți ajuta pe mama ta, dacă mă vei ajuta pe mine asta va compensa cumva pentru

restul? Ajunge, Hector! Eu nu sunt un remediu pentru familia ta distrusă.

Îi văd durerea de pe faţă, însă nu-mi pasă. Sunt atât furioasă, încât nu pot simţi nimic altceva. El respiră adânc şi vine spre mine, cu mâna întinsă. O lovesc. El păşeşte mai aproape oricum.

— Deja eşti mai bine, Cara.

Ba nu, nu sunt, îl contrazic eu, aproape scuipând de răutate. Doar pentru că în sfârşit sunt sinceră cu tine nu înseamnă că sunt vindecată. Nu înseamnă că am trecut mai departe... UITA-TE LA MINE! Sunt complet vraişte. Cum poate

asta să însemne că mă
simt mai bine

?El vorbeşte mai încet.

— E în regulă dacă asta te sperie, Cara. Aşa îţi dai seama că e autentic, că faci progrese.

Râd; sună nemilos, instabil.

— Crezi că mă sperie faptul că mă simt mai bine?

El nu ezită.

— Da. Ştiu că te sperie asta.

Şi iată-l, fix acolo, în faţa mea. În sfârşit: adevărul. L-am recunoscut acum; am rostit cu voce tare ce am făcut până acum — şi încă sunt în viaţă. Iertarea lui Hector şi a lui Ren mi-au arătat că pot trece peste asta. Acum, că mi-am recunoscut vina, nu mai am la ce să renunţ. Dacă voi fi sinceră, dacă voi lupta extrem de mult, aş putea să ies din zilele acelea cenuşii şi posomorâte, aş putea să-mi fac prieteni noi, aş putea să-mi dau voie să ies la întâlniri, să simt lucruri din nou. Aş putea să încep să-mi reconstruiesc viaţa. Visele se vor opri, iar eu voi începe să dorm din nou.

Acest adevăr este cel mai devastator.

Dacă nu o voi mai visa, nu o voi uita? Dacă trec peste, asta nu înseamnă că ea va rămâne în urmă?

Şi ştiu că undeva, în străfundul fiinţei mele, într-un loc în care nu mi-am permis să mă aventurez înainte, există o parte din mine care nu vrea să treacă mai departe. Care nu vrea să fie o persoană care nu o are pe G în viziunea periferică. Deoarece, dacă sunt de acord să trăiesc fără ea, va însemna că o abandonez,

iar dacă *eu* o abandonez, nu va simți toată lumea că poate face același lucru? Atunci moartea lui G va deveni ceva nesemnificativ. Ea va fi un punct șters în amintirile noastre; un punct pe care îl ascundem pentru a evita să cădem din nou în suferință. Am iubit-o prea mult pentru a o lăsa să dispară așa. A fost prea specială — prea importantă — pentru a deveni o simplă amintire.

Dacă nu sufăr pentru ea, dacă nu mă simt vinovată de ceea ce i-am făcut, înseamnă că trec peste moartea ei. Și nu pot accepta asta. Pur și simplu nu pot.

Simt cum mă destram și explodez în mici fragmente ireparabile. Hector mă cuprinde în brațe, iar eu îl atac, mă zbat, neputând să-i suport atingerea. Simt furie pură; simt agonie. Și doare cum nu m-a mai durut vreodată — o durere orbitoare, incomparabilă, de neoprit.

Renunț să mă mai lupt cu el fix în momentul în care am o cădere nervoasă. Lumea se prăbușește în jurul meu în timp ce devastarea mă cuprinde complet.

Nu există nicio alinare pentru tristeţe. Absolut niciuna.39

NU-MI POT ÎNCHIPUI NICIUN SFÂRȘIT PENTRU LACRIMI.

Plâng pentru lunile în

care n-am putut s-o fac. Plâng pentru că au rămas enorm de multe lucruri nespuse. Plâng pentru golul pe care G l-a lăsat în inima mea. Plâng până ce pierd noţiunea timpului. Plâng până ce nu mai pot vedea printre lacrimi. Până ce mă simt de parcă o să vomit. Până ce nu mai pot respira. Până ce leşin

MĂ TREZESC ŞI AUD VOCI ÎN JURUL MEU. ÎMI IA O SECUNDĂ CA ochii mei să se acomodeze cu încăperea. Nu e camera mea din cămin — în schimb, sunt într-un pat obişnuit dintr-un şir lung de paturi separate de perdele în dungi albe şi verzi, cum sunt şi marchizele din faţa clădirii principale. îmi amintesc vag că am venit aici şi că cineva m-a ajutat să mă schimb în pijamale înainte ca totul să devină neclar din nou.

Simt o greutate pe braţul meu, cel cu cicatricea, şi privesc în jos unde o persoană stă întinsă pe el, faţa ei fiind mascată de un mănunchi de păr roşcat.

— Unde sunt?

Rostesc cuvintele ca un croncănit, pe un ton somnoros şi răguşit de la prea mult plâns. După atât de mult timp.

Ren se ridică, cu o expresie uşurată.

— Eşti în San, răspunde ea.

îmi dreg vocea şi clipesc.

— Unde?

— Aăă, e o cameră specială a surorii — vreau să spun, asistenta şcolii, explică ea. Aici vii când eşti bolnav. Nu că tu ai fi bolnavă, rectifică ea. Doar că, ei bine, ai leşinat, Cara.

Mă uit la mâinile mele peste pătură. Sunt palide, fără semne.

— Cât timp am fost inconştientă?

O altă voce răspunde.

— Aproape douăzeci şi patru de ore, spune Fred pe un ton sec.

Ochii mei urmăresc direcţia lui, unde stă rezemat de un perete
din spate. Nu e singur. Hector e lângă el.

— Am dormit aproape o zi întreagă?

îmi pun mâinile pe obraji. Simt că sunt inflamaţi, iar ochii sunt roşii, în ciuda faptului că sunt atât de odihniţi. îmi amintesc vag că m-am trezit de câteva ori în timpul nopţii, m-am foit şi m-am întors, şi am abandonat orice încercare de a mă trezi cum trebuie. Mă cuprinde un val de ruşine şi fac tot posibilul să ascund asta.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de umflată e faţa mea acum?

Mă aştept la un răspuns răutăcios din partea lui Hector — mă
aştept ca el să joace acelaşi joc ca de obicei —, însă, în schimb, primesc doar sinceritate.

— Arăţi absolut OK, Cara.

Se înşală. Ar trebui să îmi fac griji că am avut o cădere nervoasă de proporţii în faţa lui. Mă adresez direct lui:

— îmi pare foarte rău... Nu ştiam că o să se întâmple asta. Eu...

El mă întrerupe, fără să se uite la mine:

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru nimic.

Vocea lui are un ton pe care nu îl pot identifica — pare că ar fi nervos. Pentru o clipă mă întreb cum de suntem amândoi aici, amândoi afectaţi de suferinţa durerii sufleteşti, şi totuşi în stări complet diferite. Cum a reuşit el să ţină capul sus când şi-a pierdut fratele?

Cum a reuşit să-şi trăiască viaţa fără ca moartea fratelui său să-l definească? Şi totuşi, poate că eu văd doar ce vreau eu să văd. E greu să-ţi dai seama cât de mult s-a schimbat, pentru că eu nu l-am cunoscut când fratele lui era în viaţă. La fel, şi el ştie cine sunt doar după moartea lui G. Şi pe când noaptea aceea mie îmi eclipsează viaţa, eu am aflat despre pierderea lui Hector abia după cinci săptămâni de când l-am cunoscut. Ce spune asta despre mine? Că sunt atât de egoistă încât nu pot merge nicăieri fără să-mi port trauma la vedere, pe când el a găsit o cale de a şi-o controla pe a lui? Sau poate că pierderea lui îl consumă pe dinăuntru în fiecare secundă, la fel ca şi a mea, însă el poate să ascundă asta mai bine decât mine?

Uşa se deschide şi intră doamna King.

— Vai, ce bine! Te-ai trezit, Cara. îmi observă audienţa. Voi trei încă sunteţi aici? Ei bine, e aproape vremea micului dejun. Vremea ca voi trei să vă începeţi ziua. Puteţi să recuperaţi timpul pierdut cu Cara mai târziu.

Niciunul dintre ei nu se mişcă. Ea plesneşte din palme, sunetul făcând un ecou în cameră.

— Plecaţi!

Ca şi când ar fi fost treziţi brusc, toţi trei tresar. La uşă, Hector se uită înapoi la mine, iar ochii ni se întâlnesc. Ai lui sunt ciudaţi şi neclari, de parcă nu mă pot vedea.

După ce pleacă ei, doamna King se apropie de patul de lângă mine şi se aşază. Eu mă ridic în şezut pe

perne. Efortul depus este enorm; deşi am dormit ore întregi, mă simt de parcă nu aş mai fi dormit de câteva săptămâni.

— Au vrut să petreacă noaptea aici, să ştii, spune ea.

— Chiar şi Fred?

Zâmbeşte înţelept.

— Chiar şi Fred. Sora Helen nici nu voia să audă. În schimb, au stat treji toată noaptea în camera comună, sau cel puţin aşa mi-a spus Madame James. A încetat să mai încerce să-i facă să meargă la somn pe la cinci dimineaţă. Ei tot se întorceau. Au vrut să fie aici când te trezeşti. Cred că, mai presus de orice, voiau să ştii că nu ai nimic de care să-ţi fie ruşine.

— îmi pare atât de..încep eu să spun.

Ea mimează că-şi trage fermoarul gurii.

— Suferinţa nu poate fi ignorată, Cara. Ai suprimat-o prea mult timp. Ieri… ei bine, trebuia să se întâmple la un moment dat.

O singură lacrimă îmi curge pe obraz; mă întreb dacă aşa va fi de acum încolo. Dacă prin faptul că mi-am permis să plâng am deschis barajul.

— Cum te simţi?

Caut cuvântul potrivit, însă nu pot să invoc niciunul.

— Hector mi-a spus ce a făcut, zice ea, punându-şi mâna pe braţul meu. Trucul din lift. Dacă asta ajută cu ceva, m-a asigurat că se simte groaznic, însă, chiar şi aşa, vreau să ştii că va fi pedepsit pe măsură. Il voi

pune să facă muncă în serviciul şcolii pentru restul anului academic.

— Muncă în serviciul şcolii?

— Ah, ştii tu, toate sarcinile pe care nu vrea să le facă nimeni altcineva. Îi va ajuta pe cei din anii mai mici să meargă la culcare.

— Ren face asta…

— Da, zice ea, însă Ren o face voluntar. înainte să ajungi tu, mi s-a părut mereu că ea e foarte singură. Cred că, mai presus de toate, ea s-a oferit voluntar pentru că voia să facă ceva seara. În schimb, lui Hector nu i-au plăcut niciodată activităţile extracurriculare.

— Nu e vina lui că eu… ei bine, că eu am avut o cădere nervoasă, spun în şoaptă. Nu trebuie să daţi vina pe el pentru că a blocat liftul, sincer. Presupun că ar fi trebui să mă aştept la asta de la el.

Ea suspină şi spune mai mult pentru sine:

— *Băiatul ăsta…*

— Nu, ce vreau să spun este că, probabil, atacul ăsta fierbea mocnit înăuntrul meu de ceva vreme. În felul lui nechibzuit, el a încercat să mă ajute.

— Cred că ai dreptate, încuviinţează ea, şi îşi dă ochelarii jos pentru a-i şterge de pulover. Se uită gânditoare la mine. Voi doi aţi devenit destul de apropiaţi. Cred că o să îi fie dor de tine.

Inima mea sare o bătaie.

— Să-i fie dor de mine? De ce? Nu plec nicăieri, nu-i aşa?

— Am vorbit cu mama ta azi dimineaţă, vrea să vină aici şi să te ia acasă.

Mă ridic şi mai sus în pat.

— Vrea să părăsesc Speranţa?

— Da, cred că asta e intenţia ei.

Tot ce s-a întâmplat în ultimele zile îmi trece prin minte într-o succesiune rapidă. Acoperişul. Liftul. Lacrimile, devastatoare şi de neoprit. Însă mai sunt şi alte lucruri. Hector, obligându-mă să cobor din pat când eu credeam că nu mă pot mişca. Toţi trei în jurul patului meu când m-am trezit. Nu am mai avut niciodată prieteni lângă patul meu de spital. Mă gândesc cum m-aş simţi dacă i-aş pierde şi pe ei. Cum ar fi viaţa mea dacă nu aş fi aici. Simt un junghi de durere în piept.

— Nu o puteţi lăsa să facă asta, spun eu rapid.

— Ai vrea să rămâi?

— Singura mea şansă este să rămân, zic eu, pentru că ştiu în sinea mea că, oricât de greu ar fi să rămân, va fi mult mai rău dacă aş pleca. Expresia feţei ei mă face să mă gândesc la altceva: Decât dacă nu cumva vreţi dumneavoastră să plec? Ştiu că am cauzat destule probleme de când am venit aici.

Doamna King se încruntă.

— Bineînţeles că aş vrea să rămâi, însă nu e după cum vreau eu.

Brusc, mă simt uşurată.

— O voi suna. Îi voi spune că vreau să rămân. Va trebui să mă lase.

— I-am promis că te voi ruga să o suni când te trezeşti, aşa că ar fi bine să o faci. Scoate un telefon din buzunarul pantalonilor, însă se opreşte înainte să mi-l dea. Dar, înainte de asta, aş vrea să ştii că poţi pleca de aici, Cara. Dacă tu consideri că ai fi mai fericită acasă, nu aş vrea să te simţi obligată să stai. Domnul King şi cu mine facem tot posibilul să creăm aici un loc în care elevii noştri sunt fericiţi, însă ştiu că nu e mereu posibil. Am ajutat multe persoane aici, însă am şi eşuat cu altele...
Vocea ei se opreşte treptat şi mă întreb dacă se referă la fratele lui Hector.
Se ridică în picioare.
— Mă voi întoarce peste scurt timp. Sun-o pe mama ta — va fi nerăbdătoare să vorbească cu tine.
----- Al PLÂNS, SPUNE MAMA, DE PARCĂ NU ÎI VINE SĂ CREADĂ.
Vocea mea cedează.
— Mamă...
— E în regulă, Cara. Voi veni să te iau. A fost o idee proastă să te trimit acolo. Am crezut doar că...
Eram disperată.
Trag aer în piept pentru a mă echilibra.
— Nu vreau să vii să mă iei.
— Pot înţelege că eşti supărată pe mine. Pot să înţeleg de ce nu ai vrea să mă vezi după ce te-am trimis acolo, însă te vom aduce
— Vreau să rămân, mamă, zic eu, pe un ton convingător. Trebuie să rămân.

— Nu trebuie, draga mea. Poţi veni acasă. Eu ar trebui să fiu acolo cu tine, spune ea.
Îi aud respiraţia neregulată şi mă întreb dacă şi ea a cedat în cele din urmă lacrimilor.
— Profesorii tăi, tatăl tău, ei bine, toţi au spus că au crezut că te descurci, continuă ea, respirând greu şi sincer. Te-am lăsat pur şi simplu să fii tu acolo... abia am primit semne de la tine... şi am crezut că e mai bine să-ţi las timp de acomodare.
— A fost mai bine. Faptul că m-ai trimis aici a fost cel mai bun lucru pe care l-ai fi putut face, mamă.
— Mi se pare că ai făcut mai multe lucruri acolo decât ai fi putut face vreodată aici. Vocea ei devine şi mai ezitantă. Şi ţi-a prins bine să te întorci în Londra după atâta timp...
— Presupun că da.
— Draga mea, eşti sigură că vrei să rămâi?
— Chiar sunt, mamă.
— Când vei veni acasă în vacanţa de Crăciun vom vorbi despre tot, bine? Vrei să vii aici, nu-i aşa?
— Bineînţeles, zic eu, pe un ton confuz.
Apoi îmi pică fisa: e geloasă, de teamă că voi vrea să stau din nou cu tata. Brusc, simt un val puternic de afecţiune pentru mama mea ridicolă.
— Voi zbura atunci şi voi veni să te iau, adaugă ea imediat. Fără comentarii.
— Bine, mamă. Apoi adaug pe un ton succint, de scuză: Te voi suna mai des, să te ţin la curent. Promit.

începe să râdă. Aud tristeţea de acolo, regretul... alinarea şi dragostea. Şi cu toate că îmi curg lacrimi pe faţă, încep şi eu să râd.

Peste o jumătate de oră, doamna King intră din nou în încăpere.

— Deci, care e consensul? Rămâi sau pleci?

Îi înmânez telefonul înapoi şi îmi şterg restul lacrimilor.

— Rămân.

Radiază de fericire.

— Minunat! Asta chiar e nemaipomenit, Cara!

— Ar trebui să merg la ore? întreb eu, gândindu-mă că situaţia asta e la fel ca aceea de la Aniversarea Şcolii. Oare deja a aflat toată lumea despre ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap.

— Cred că ar trebui să mai aşteptţi o zi. Ia o pauză, acordă-ţi timp să îţi revii. De asemenea, am discutat asta cu mama ta şi cred că ar trebui să mergi la nişte sesiuni de terapie cu psihologul şcolii noastre în perioada următoare.

— Şi mama a fost de acord cu dumneavoastră, ha? comentez eu, cu sprâncenele ridicate.

— Să vorbeşti despre asta ajută, spune ea. Şi ai observat asta deja, nu-i aşa?

Presupun că da

.41

ÎN SEARA ACEEA, ÎN CAMERA COMUNĂ E NUMAI FORFOTĂ ŞI DISCUŢII agitate, ceea ce îmi dau seama că e din cauza unui afiş mare prins de avizierul cu anunţuri. Pe el scrie „Balul de Iarnă" cu litere caligrafice şi aurii, iar data, ultima noapte din semestru, este afişată dedesubt. Volumul vocilor scade când intru eu, înlocuit de o şuşoteală tărăgănată care umple spaţiul. Mă gândesc să fac stânga împrejur exact când Ren mă strigă pe nume. îmi face semn să vin unde ea şi Fred stau pe un loc de la fereastră. Se dă mai aproape de el pentru a-mi face loc lângă ea.

— Eram îngrijoraţi... Ne-am gândit că poate ai plecat.

În spatele lor, prin fereastra alcovului, cerul e împărţit în dungi. Segmente de culori — portocaliu-sângeriu, liliachiu şi un bleuma- rin-închis — se contopesc la apusul soarelui.

Mă aşez lângă Ren, simţindu-mă în centrul atenţiei lor.

— Ar fi fost o posibilitate, zic eu şoptit, uşurată când conversaţiile din jurul nostru încep din nou. Mama a ameninţat că vine să mă ia azi dimineaţă.

— Dar vei rămâne?

— Voi rămâne, răspund eu, urmărindu-i reacţia.

— Asta este o veste bună, spune Ren, şi îmi dau seama că e sinceră.

— Unde e Hector? întreb eu, băgând de seamă brusc absenţa lui.

— Munca lui în serviciul şcolii a început astăzi, zice Ren când se ridică, deci cred că îi trimite pe cei din anii mai mici la culcare. Ceea ce mi-a adus aminte că sunt şi eu de tură la fete în noaptea asta. Ne vedem la cămin, Cara. îmi pune o mână pe umăr. Chiar mă bucur că vei rămâne, să ştii.

Eu şi Fred stăm în tăcere unul în faţa celuilalt când ea pleacă.

— Ai avut dreptate în ceea ce mă priveşte, până la urmă, afirm eu, resemnată să abordez subiectul ostilităţii dintre noi.

Totuşi, el a aşteptat lângă patul meu de spital; îi datorez măcar atât.

— Chiar *ascundeai* ceva, răspunde el, uşor sfios.

— Da, spun eu simplu.

Ce altceva aş putea spune?

— Nu încercam să fiu răutăcios doar de dragul de a fi răutăcios - ştii asta, nu?

Nu ştiu cum să răspund, deoarece îmi dau seama că nu am încercat să-l cunosc deloc.

Rămăşiţele de lumină de afară încep să se estompeze; fulgi de zăpadă se învârt în aer, aşternându-se în cele din urmă pe fereastră, încerc să mă gândesc la o replică inofensivă pe care să i-o spun. Fred şi cu mine am rămas singuri doar de două ori, şi în ambele cazuri ne-am certat, iar când ne privim în ochi în liniştea ce ne înconjoară ştiu că ne gândim amândoi la acelaşi lucru.

— Voi încerca să mă culc mai devreme, spune el, ridicându-se.

— Şi eu la fel, îi răspund.

Când ne despărţim pe palier pentru a o lua în direcţii opuse, îmi suprim un mic zâmbet de uşurare. Poate că încă mai este timp pentru prietenia noastră.

ZIUA URMĂTOARE PARCURG ORELE FĂRĂ VREUN INCIDENT ŞI STAU până târziu în conservator după pregă, pentru a recupera temele din urmă de când am fost în San. E aproape pustiu acum, cu doar câteva persoane rămase în urmă. Într-un colţ îndepărtat, bibliotecarul îi dă lui Hector un teanc mare de cărţi. Aştept ca el să se uite în direcţia mea, însă nu o face, doar pune cărţile pe o masă din apropriere şi le sortează în teancuri mai mici.

îmi strâng lucrurile şi mă apropii timidă de el, perfect conştientă de faptul că nu am purtat o discuţie cum trebuie de când m-am sfărâmat în mii de bucăţi în faţa lui în afara şcolii.

— Abia dacă te-am văzut toată ziua, zic eu încet.

— Da, a fost o zi foarte ocupată, aprobă el, fără să-şi ia ochii de la cărţi.

Pentru o clipă am impresia că mă va întreba ceva, apoi se întoarce cu spatele şi urcă nişte scări pe etajul de la balcon. Mă uit la el, printre barele de lemn închis la culoare, cum pune cărţi pe raft într-o ordine aparent aleatorie.

— Ascultă, Hector, în legătură cu ce s-a întâmplat…

Mâinile lui se opresc, apucând de unul dintre rafturi.

— Am mers prea departe.

— Nu e vina ta.

Se uită direct la mine pentru prima dată.

— Cara, nu mai pot să fac asta.

Urc scările spre balcon pentru a fi la acelaşi nivel cu el.

— Să faci ce? Nu ai făcut nimic.

El zâmbeşte, însă e un zâmbet acru.

— Uite, Cara, ce ai zis în seara aceea, că încerc să te vindec...

— Eram nervoasă când am zis asta, Hector. Nu vorbeam ser...

Ridică o mână pentru a mă opri.

— Ai avut dreptate. Am încercat să te ajut, Cara.

— Şi chiar m-ai ajutat.

El râde, însă e un ecou gol şi care pare să aducă cu el sfârşituri.

— Nu, nu te-am ajutat.

— Păi, nu te-am rugat niciodată să mă ajuţi...

— Da, păi, nu puteam să te ignor. Ar fi trebuit să te fi văzut când ai ajuns aici prima dată.

— Ştiu, ştiu — eram într-o situaţie destul de rea.

— Cara, asta e prea puţin spus. Arătai de parcă urma ori să te deconectezi pentru totdeauna, ori că aveai de gând să te conectezi din nou, însă nu te-ai decis încă. Mi-am dat seama imediat...

— Datorită fratelui tău, îl întrerup eu.

— La fratele meu n-am observat asta, spune el amar. Nu puteam face aceeaşi greşeală cu tine. Şi te descurcai atât de bine... Ai fost cu mult mai fericită, Cara. Am vrut să conştientizezi cât de mult ai progresat. Am crezut că

realizarea „căderii nervoase" din lift ţi-ar consolida ideea asta în minte... însă, ei bine, totul cu tine a devenit foarte complicat. M-ai lăsat să devin prea implicat în viaţa ta, eu te-am lăsat să devii prea implicată în viaţa mea. Sincer să fiu, nu trebuia să se ajungă până aici.

Simt un gol în stomac care devine din ce în ce mai inconforta- bil cu fiecare secundă.

— La ce te referi?

Nu vrea să se uite în ochii mei.

— Cara, eu... eu nu mai pot să fiu sprijinul tău.

— *Să fii sprijinul meu?*

Mă uit la el pentru o clipă, la expresia lui serioasă, la ferocitatea din spatele ochilor lui. Să fie asta tot ce a fost între noi? Eu sunt un proiect pentru el, un mod de a-şi diminua propria lui vinovăţie. Inspir adânc.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în momentul de faţă cred că ar fi mai bine dacă...

— Ar fi mai bine dacă ce? întreb eu, şi-mi aud disperarea din

— Dacă te-aş lăsa în pace, concluzionează el, iar cuvintele sunt grele.

Mă uit la el, dorindu-mi ca el să şi le retragă, însă expresia lui e absentă, indescifrabilă.

— Bine, mă silesc eu să spun, apoi cobor scările înainte ca el să vadă cum m-au afectat vorbele lui.

MĂ GRĂBESC PE CORIDOR PÂNĂ ÎN HOLUL DE LA INTRARE, IAR PEREŢII cu lambriuri închise la culoare se împăienjenesc

în timp ce clipesc pentru a-mi opri lacrimile. Sunt atât de hotărâtă să ajung în dormitorul meu, departe de oricine înainte să le cedez, încât mă izbesc de cineva la baza scărilor. Fac un pas în spate şi ochii mi se concentrează pe noua mea parteneră la biologie, Teresa.

— Au! face ea, apucându-se de balustradă pentru a se echilibra, apoi, văzându-mi expresia, adaugă: Eşti bine?

— Da, zic eu iritată.

Mă măsoară cu privirea, însă nu pune mai multe întrebări.

— Te-am căutat. Ştii că ai o scrisoare pe masa cu corespondenţă?

— O ce?

Zâmbeşte cald.

— O scrisoare pentru tine.

— *Pentru mine?*

Ea dă din cap.

— A stat acolo toată ziua. Scuze — ar fi trebuit să o iau, însă nu eram sigură dacă ai lăsat-o acolo intenţionat. Drumul e pe acolo, îmi face ea semn spre o uşă din dreapta.

Mormăi un „mersi" şovăitor şi o deschid pentru a descoperi o masă mare şi grea din mahon. În mijloc este o singură scrisoare rămasă. La vederea scrisului de mână uit să respir. Scrisul dezordonat îmi este la fel de familiar ca şi al mamei mele. Acasă la G, mama ei, Karen, scria bileţele pentru orice. G ridica din sprâncene când le

găseam în cele mai neobişnuite locuri: pe telecomanda televizorului, spunându-ne că nu aveam voie să-l pornim până ce nu ne terminam temele, pe frigider, spunându-ne ce gustări speciale făcuse pentru noi. Ba chiar am exersat să-l imităm pentru a falsifica bilete de învoire la sport. Însă de data asta nu-mi vine să zâmbesc. Scrisoarea ei a venit la momentul potrivit pentru a-mi aminti că progresul meu e diametral opus cu distrugerea pe care am lăsat-o în urmă.

îmi pun scrisoarea în mânecă şi mă îndrept fix spre dormitoare, unde o scot şi o netezesc de genunchi. Nu recunosc timbrul poştal: scrisoarea asta nu a fost trimisă din SUA. Respir adânc şi calculat, apoi desfac plicul cu grijă. înăuntru se află o carte poştală. Pe ea scrie: Venezia Ponte di Rialto. Imaginea pare că mă electrocutează. G îşi dorea foarte tare să meargă în Veneţia; părinţii ei îi promiseseră că o vor duce după absolvirea liceului. Acum câteva veri numai despre asta vorbea.

— Imaginează-ţi, C, un oraş întreg plutind pe apă, spusese ea.

Cartea poştală începe să tremure în ochii mei, însă mă forţez să o întorc pe partea cealaltă. Pentru Cara,
Am decis în sfârşit să facem o excursie în Europa — având în vedere că nu o putem lua şi pe Georgina, ne-am gândit să o
A trecut mult timp, ştiu, însă vom fi prin zonă weekendul viitor şi ne-am gândit să-ţi facem o scurtă vizită la noua ta şcoală. Am vorbit cu directorul tău şi am aranjat totul, aşa că ne vedem sâmbăta viitoare.
Karen şi Ted

Simt că mă scufund. De asta mi-au scris. Nu i-am mai văzut pe niciunul de când eram la spital. M-au vizitat doar de două ori; cu toţii ştiam de ce nu puteau face faţă. De fiecare dată când mă vedeau, îşi puneau aceeaşi întrebare pe care mi-o pun şi eu zilnic: de ce am supravieţuit eu şi nu fiica lor?

Îi arăt cartea poştală lui Ren când se întoarce în cameră peste o oră. Ea stă răbdătoare şi o analizează cu mine din nou şi din nou. Nu este nicio „Toate cele bune" la sfârşit, dar totuşi eu nu am primit niciodată scrisori de la Karen, deci nu ştiu dacă ea foloseste expresii de genul ăsta. Şi apoi mai e partea cu „Pentru Cara". Pare formal, detaşat — ea obişnuia să le spună tuturor „dragă". N-ar fi început-o cu „Dragă Cara" dacă chiar ar fi vrut să mă vadă?

În ziua următoare, pe patul meu apare un bilețel. E de la doamna King şi spune că cineva va veni după mine când va ajunge familia Canter.

Uit de Hector; uit toate lucrurile care mă chinuie. În schimb, am o mie de întrebări.

De ce vor părinţii lui G să mă vadă după atâtea luni, când sunt într-un alt colţ al lumii?

Cum să mai fie încă lucruri de spus?42

În oraş e un târg de iarnă şi toată lumea de la şcoală are voie să meargă. Ren mă scoate afară după pregă şi-mi spune că va fi o activitate numai bună să-mi distragă atenţia de la vizita iminentă a familiei Canter. Nu mă opun, fiind dornică să găsesc o scuză pentru a ieşi.

Piaţa principală e ocupată de sute de standuri de lemn, iar acoperişurile lor se îndoaie de la un strat gros şi neatins de zăpadă. Instalaţii cu becuri multicolore se încrucişează prin oraş, prinse între clădiri. Copacul din centrul pieţei a fost rearanjat şi o mulţime de ornamente micuţe atârnă de pe crengile lui.

Ne plimbăm printre standuri: unul este acoperit numai de fleacuri strălucitoare de Crăciun, altul are o masă pe care stă dispusă o selecţie de fulare de lână de orice culoare îţi poţi imagina. Apoi este un rând de standuri cu mâncare, unde mireasma vinului fiert se simte în aer. Ne adunăm în faţa unui stand care are machete mici de clădiri făcute numai din ciocolată, şi încercăm mostre de brânză şi linguriţe de sos condimentat puse grămadă pe o baghetă caldă la un altul. În cele din urmă, ne săturăm de hoinărit şi ne oprim să cumpărăm pahare de ciocolată caldă la marginea pieţei. Covoare de blană acoperă bănci sculptate din gheaţă.

— Cum era ea? întreabă Ren timidă.

Nu trebuie să o întreb despre cine vorbeşte.

— Ăăă…
— Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei, adaugă ea. Scuze, nu știu unde mi-a fost capul, n-ar fi trebuit să te întreb.
— Nu, e în regulă, zic eu, și apoi beau îndelung din ciocolata caldă pentru a trage de timp. E densă, dulceagă, însă surprinzător de calmantă. Doar că nu prea știu cum să răspund. Ea era în multe feluri…
încerc să mă gândesc la cel mai bun mod de a o descrie. Dacă mi s-ar fi pus aceeași întrebare acum un an, aș fi spus că e frumoasă, populară, distractivă… Niciunul dintre cuvintele acestea nu mai înseamnă prea mult.
— Era ca tine? întreabă Ren.
înghit în sec.
— Era mai bună decât mine, mai încrezătoare.
Cuvintele mi se opresc în gât.
încerc din răsputeri să găsesc o caracterizare potrivită pentru G. Sunt atât de disperată, încât nu reușesc să articulez niciun cuvânt. încerc să mi-o închipui, însă singura imagine a ei pe care o pot invoca este cea din mașină. Simt un impuls urgent de a o descrie cum se cuvine înainte... înainte să ce? înainte să-mi dispară din memorie?
— Nu lăsa oamenii să scape nepedepsiți, spun eu rapid, suprimând gândul. Era tot timpul loială. își apăra prietenii.
— Crezi că i-ar fi plăcut aici? întreabă Ren, privirea sărindu-i din nou pe luminile strălucitoare din piață.

— Ar fi urât frigul, însă i-ar fi plăcut foarte mult potenţialul de ieşit la întâlniri, zic eu, iar colţurile gurii mi se arcuiesc. Spunea mereu că voia să iasă cu un băiat european.

Ren zâmbeşte.

— Păi, nu cred că ar fi avut parte de cea mai bună selecţie aici.

Eu râd, apoi profit de oportunitatea asta ca să schimb subiectul.

— Totuşi, se pare că tu şi Fred sunteţi OK.

Ea pufneşte.

— Situaţia dintre noi încă e puţin ciudată, recunoaşte ea. Nu cred că va mai veni vreodată cu mine acasă, s-o zic aşa.

— Poate că e mai bine aşa, comentez eu.

— Poate, zice ea, însă pare că îşi pune singură o întrebare.

— Ai putea să le spui părinţilor tăi adevărul, ştii?

Ea se uită la mine cu o expresie între admiraţie şi scepticism.

— Şi tu ai putea să-ţi laşi mândria deoparte şi să îi spui lui Hector ce simţi pentru el.

Mă înec cu o gură de ciocolată.

— Eu nu... Eu... Nu e nimic... Nu mai încerca să schimbi subiectul.

Ea râde de expresia feţei mele, tare şi fără să se abţină.

— Vezi, nu e aşa de simplu, nu-i aşa?

— Ba *este* simplu, zic eu, fără nicio urmă de amuzament în voce. Hector mi-a spus că nu mai vrea să

petreacă timp cu mine. A spus... Efectiv a spus că s-a săturat să mai fie sprijinul meu.
Ea se uită neră bdătoare la mine.
— Nu vorbea serios, Cara.
— Oh, ba sunt sigură că vorbea serios. A spus că suntem prea implicaţi unul în viaţa celuilalt. Că mă va lăsa în pace de acum încolo, îi explic, lăsând toată bravada deoparte, conştientă de grimasa pe care o fac, apoi spun mai încet de data asta: Trebuia să fi auzit tonul în care a spus-o.
— Oamenii spun lucruri groaznice atunci când suferă.
— Însă are logică, zic eu. La început nu înţelegeam de ce îmi acorda atât de multă atenţie. Apoi, când am aflat despre fratele său, am înţeles puţin mai bine. Am crezut că eu şi cu el, ei bine, am crezut că ne înţelegem reciproc.
— Dar chiar vă înţelegeţi, clatină ea din cap, stropind puţin din băutura ei pe covorul de blană şi apoi frecând repede pentru a îndepărta pata. Ascultă, Cara, cred că încă este devastat după Londra. Câteodată îi ia cam o săptămână să-şi revină când se întoarce la Speranţa. Cred că situaţia de acasă e destul de grea pentru el — mai ales de data asta. Şi cred că ce s-a întâmplat dimineaţa precedentă l-a şocat puţin.
Ea zâmbeşte în semn de scuză.
— Cred că eşti extrem de generoasă, zic eu. Hector mi-a recunoscut că am fost un fel de proiect pentru el.

Ren îşi pune paharul jos şi mă priveşte direct în ochi.

— Dacă ar fi fost doar asta, nu ţi-ar fi povestit niciodată despre Santiago. Cara, după ce s-a întâmplat cu fratele lui în vara aceea, el a vorbit cu mine şi cu Fred despre asta o singură dată. Ne-a spus că nu vrea să mai vorbească despre asta niciodată. Nu avea nevoie de mila şi compasiunea noastră sau orice altceva. Voia doar să uite. Mă îndoiesc că a mai vorbit despre asta cu altcineva de când s-a întâmplat. În afară de tine.

Eu clatin din cap.

— Şi cu sora lui.

— Păi, poate că vorbesc în vacanţele de la şcoală. Nu ştiu prea multe despre asta.

— Sau când vorbesc la telefon?

Ea clatină din cap.

— Hector sună rareori pe cineva când e aici. Vreau să spun, vorbeşte cu mama lui ocazional. Însă cam atât.

— Asta nu e adevărat, zic eu, confuză. Aşteaptă să-l sune Va- leria în fiecare dimineaţă.

Ea ridică din sprâncene la mine şi pare cu adevărat surprinsă.

— E prima dată când aud despre asta. Deşi are sens — Fred spune că Hector se trezeşte extrem de devreme. De ce ţi-ar fi spus ţie orice — lucruri pe care nici eu nici Fred nu le ştim — dacă te vedea doar ca pe un proiect, dacă nu ţinea la tine?

— Nu ar trebui să-i rănim pe oamenii la care ţinem.

— Oamenii îi rănesc tot timpul pe cei la care țin.
Gura ei formează un zâmbet milos. De aceea doare atât de tare.
Adevărul este că da, doare — doare mult prea mult —, iar cuvintele lui Hector încă mă ustură ca o tăietură recentă.

Nu pot vorbi despre asta, Ren, spun eu, şi mă asigur că tonul vocii mele nu lasă loc de o reaprindere a discuţiei. Te rog. Nu mai pot vorbi despre el.43

În decursul săptămânii ce urmează, nu mă aventurez din nou pe acoperiş. De fapt, nu mă întâlnesc cu Hector la ore deloc. Dacă mă trezesc în mijlocul nopţii, lucru care mi se întâmplă din ce în ce mai rar, mă forţez să rămân în pat. Şi pentru că anticipez cu frică sosirea părinţilor lui G, timpul pare să accelereze.

După prânzul de sâmbătă, mă îndrept spre conservator cu scuza că am mai multe teme de făcut. Urc pe nişte scări spre etajul balconului, apoi urc iar şi iar, până când sunt destul de departe de restul elevilor care îşi fac temele jos. Cu cât urc mai sus, cu atât mai întunecată devine camera, deoarece acoperişul

transparent acum e acoperit cu un strat gros de zăpadă. Mă întreb cum de nu se sparge sticla de la greutatea ei, cum reuşeşte să rămână pe poziţie.

La etajul al patrulea găsesc un ascunziş circular între două rânduri de rafturi, sculptat din acelaşi lemn închis la culoare. Aleg o carte la întâmplare de pe unul din rafturile din jur şi mă retrag în ascunziş, reazem cartea pe genunchi şi o deschid undeva la mijloc. Nu încerc să o citesc; cuvintele sunt înceţoşate în faţa mea, iar inima îmi bate puternic. încerc din răsputeri să o calmez, însă cu cât îi acord mai multă atenţie, cu atât bătăile devin mai feroce. Mintea şi trupul meu trag în direcţia opusă, ancorându-mă undeva la mijloc, până când încep să aud zgomot de paşi în contratimp cu bătăile inimii mele. Exact în momentul în care zgomotul pare să devină prea mult, tot sunetul se opreşte.

— Deci aici te-ai ascuns!

Ochii mei se reped la scară, unde domnul King se ţine dramatic cu mâna de burtă.

— E cam periculos pentru un om de vârsta mea să urce atâtea scări.

Ochii mi se deschid larg de groază. Nu-i aşa de bătrân — poate trecut de 55 de ani. De aproape, şuviţe gri îi trec prin părul castaniu, iar pielea îi atârnă puţin sub maxilar. Poartă un costum bleumarin, o cravată galbenă cu fulgi de zăpadă pe ea şi ochelarii lui cu ramă groasă şi neagră. După o clipă îmi zâmbeşte.

— Fă-mi loc, zice el, aşezându-se lângă mine în sculptura de lemn.

Locul e făcut în cerc pentru o singură persoană. Lateralele se îndoaie în sus, aşa că atunci când stă lângă mine ajungem să fim inconfortabil de aproape unul de altul.

— Au ajuns?

— Aproape, spune el, apoi ia cartea pe care mă prefăceam că o citesc şi o închide. Observ titlul pentru prima dată: *Viaţa medievală: un studiu social.* O lectură uşoară?

— Nu o citeam, de fapt.

— Ai nevoie de ceva să-ţi distragă atenţia? zice el, iar eu dau din cap că da. Ştii, presupun că noi doi ar fi trebuit să vorbim mai devreme. E numai vina mea. Pielea din jurul ochilor lui se încreţeşte. Însă, ei bine, noi avem ceva în comun. Şi eu l-am pierdut pe cel mai bun prieten al meu când eram cam de vârsta ta.

— îmi pare rău! spun eu, rostind cuvintele fără să mă gândesc.

Sunt redundante, bineînţeles. Sunt o reacţie jalnică şi instinctivă la o tragedie şi nu înseamnă absolut nimic.

— Nu-i nevoie, zice el. Nu eram cu el când s-a întâmplat, ca în cazul tău. Şi era puţin mai în vârstă decât prietena ta, deşi nu cu foarte mult. A murit pe la vreo douăzeci de ani. Şi totuşi, îmi place să cred că ar mai fi avut mult de trăit. Şcoala, ei bine, nu e viaţa de zi cu zi. E doar ceva ce trebuie să faci, nu-i aşa? După ce pleci de aici vei putea să-ţi faci propriile alegeri. Alegeri potrivite pentru lucruri pe care chiar vrei să le faci. Nu

lecţii obligatorii şi ore de culcare fixe — în curând vei putea să-ţi faci propriul set de reguli. Deşi nu e ca şi cum eu şi prietenul meu acordam prea multă importanţă regulilor când eram de vârsta ta, să ştii. N-ar trebui să-ţi spun asta, continuă el. Nu vreau să te încurajez. Doamna King s-ar supăra foarte tare pe mine.

Simt că zâmbesc.

— Doamna King a fost foarte bună cu mine.

— E o femeie specială, încuviinţează el, şi îmi arată lucrurile din jurul nostru. N-aş fi putut face toate astea fără ea. Ea nu l-a cunoscut pe prietenul meu cum l-am cunoscut eu, însă a văzut cât de mult m-a afectat moartea lui. A aplicat aici tot ceea ce a învăţat din acea experienţă.

— Şi ce a învăţat? întreb eu, fără să mă pot abţine.

— Că trăitul şi supravieţuirea nu sunt acelaşi lucru. îşi întoarce el capul, ca să mă privească direct în ochi. Soţia mea a ajutat foarte mulţi elevi. Şi nu e un joc sau un truc de relaţii publice pentru şcoală — ea îşi dă toată silinţa pentru a se asigura că elevii au parte de cea mai bună experienţă aici şi o consideră un eşec personal dacă ei pleacă de aici mai nefericiţi decât erau când au ajuns. Mai ales după...

Eu completez liniştea.

— Santiago.

— Ţi-a spus Hector? întreabă el, şi ochii îi licăresc dincolo de ochelari.

— Moartea lui... nu e vina doamnei King, spun eu.
El se uită la mine cu subînţeles.
— Însă e foarte uşor să monopolizezi vina, nu-i aşa?
îmi întorc privirea de la el, uitându-mă în depărtare, prin peretele de sticlă şi afară, unde, măcar de data asta, nu ninge. Copacii nu se mişcă, sunt la fel de neclintiţi şi tensionaţi ca şi mine.
Domnul King se ridică în picioare şi îmi întinde mâna să mă ridic şi eu.
— Dacă am învăţat un singur lucru în viaţa asta, Cara, este că poţi simţi o vinovăţie groaznică şi copleşitoare chiar şi când un lucru anume nu a fost din vina ta.
Mă ridic şi îl urmez pe scări.
— Cum îl chema pe prietenul dumneavoastră?
— Charles Hope[1], îmi răspunde el, şi zâmbeşte când eu îmi dau seama de însemnătate. Au trecut aproape treizeci de ani de când a murit, îţi vine să crezi? E incredibil cum trece timpul.
Următoarele cuvinte îmi ies involuntar pe gură şi sper imediat că nu le-a auzit:
— Nu îmi place.
Se întoarce de la jumătatea scărilor, confuz.
— De ce?

[1] Cuvântul *hope,* în traducere din limba engleză, înseamnă „speranţă" - de aici şi numele şcolii.

— îmi este din ce în ce mai frică de maturitate.

— Dar tu eşti adolescentă, spune el, uimit. Nu asta vrea fiecare adolescent, să se maturizeze mai repede? Ştiu că aşa am fost şi eu. Tot ce voiam eu şi cu Charles era să devenim adulţi înţelepţi, să ignorăm limitările tinereţii. Nu voiam să fim tineri — voiam să fim maturi. Credeam că maturitatea ne va îmbunătăţi viaţa.

Inspir adânc şi mă gândesc la G. Menită să aibă şaptesprezece ani mereu, să nu se maturizeze niciodată, să nu experimenteze ni- ciunul dintre lucrurile pe care credeam că le vom face împreună, lucruri pe care le-am făcut deja fără ea în anul ce a trecut.

— Cu cât eu îmbătrânesc mai mult, cu atât mai tânără rămâne ea. Distanţa dintre noi se măreşte şi nu există nicio cale de

— Bineînţeles că nu te poţi întoarce, replică el.

Simt cum mă încrunt.

— La ce vă referiţi?

— Ai trecut deja prin ce era mai rău şi ai supravieţuit. Nu poţi merge înapoi acum, doar înainte. Timpul este relevant numai pentru cei vii, Cara. Timpul de acum este al tău.

Analizez ce mi-a spus, apoi îi desconsider ideile.

— Ce rost mai au toate astea dacă la sfârşit murim pur şi simplu? Dispărem în negura uitării. Nimic din ce facem nu trăieşte dincolo de noi.

— Ba da, mă contrazice el. Poate că prietena ta nu mai este, însă tot ce ai construit cu ea trăieşte. Ea e un punct de reper pentru tine — pentru ce aştepţi de la prieteni. Pentru modul în care te comporţi când experimentezi lucruri noi, lucruri pe care nu puteai să le faci cu ea. Pentru modul în care iubeşti. Ea va fi cu tine, în sufletul tău, pentru tot restul vieţii.

— Nu e de ajuns.

— Trebuie să fie, zice el. E o lecţie dură pe care să o înveţi la vârsta ta, Cara, însă la un moment dat în viaţă este inevitabil, la fel cum e şi pentru noi toţi ceilalţi.

— Lecţia că vom muri cu toţii?

— Aş spune că lecţia pe care ai învăţat-o este că trăieşti.

— Ştiu că trăiesc, zic eu, iritată acum.

Ştii? îşi mijeşte el ochii. Chiar ştii?44

E PREA TÂRZIU PENTRU A DA ÎNAPOI. Cu TOATE CĂ ŞTIU CĂ excursia familiei Canter în Europa nu a fost făcută cu intenţia de a mă vizita pe mine, sunt sigură că se abat foarte mult pentru a călători aici. Nu mergi nicăieri prin Speranţa; e pe marginea unui munte, izolată şi liniştită — lucruri care au început să-mi placă.

Nu pot să nu mă gândesc, în timp ce îl urmez pe domnul King pe coridorul cu mochetă verde, că sunt reticentă să fac această călătorie — o călătorie care va plonja în cele mai adânci şi întunecate aspecte ale

trecutului meu. Un trecut de care încerc să mă îndepărtez; un trecut pe care toată lumea îmi spune să îl las în urmă.

Când domnul King deschide uşa biroului, două perechi de ochi se fixează asupra mea. Sunt mai trişti decât mi-i amintesc; sunt o amintire şi un fapt real contopite împreună.

Doamna Canter se ridică.

— Cara.

Cum îi întâmpini pe părinţii îndoliaţi ai celei mai bune prietene ale tale? Plângi. Cel puţin asta fac eu până la urmă. Păşeşti în faţă. Cuvintele tale devin neclare. încerci să articulezi cât de rău îţi pare. Ajungi să te destrami în bucăţele.

— Vai, draga de tine! spunea ea când păşeşte în faţă şi mă ia în braţe.

Peste umărul ei urmăresc cum domnul Canter ne priveşte. Stă în picioare şi îşi bagă agitat mâinile în buzunare.

— Nu am venit aici să te supărăm. E ultimul lucru pe care ni-l dorim.

— Nu înţeleg de ce aţi vrut să veniţi, spun eu, printre suspine.

— Să te vedem, desigur, răspunde ea, şi mă strânge mai tare la piept, mângâindu-mă pe spate pentru a mă consola. Să vedem cum mai eşti.

Aproape că e mai deranjant aşa. Cum poate ea găsi puterea de a mă consola *pe mine*i Cât de crud din

partea mea să las asta să se întâmple! Mă retrag din braţele ei şi păşesc înapoi, acordându-i distanţa de mine pe care sunt sigură că şi-o doreşte.

— Cara, de ce nu iei loc?

Doamna King îmi apare în vizor. îmi face un semn în cameră, care e aranjată diferit faţă de prima dată când am fost aici. O canapea a fost mutată în mijloc, chiar în faţa focului, iar cele două fotolii sunt aranjate oblic pentru a fi cu faţa la ea. Mă aşez într-unui dintre ele. Săptămâni întregi au tot trecut de când am fost aici ultima dată; atât de multe s-au schimbat!

— Doamna King ne-a povestit puţin despre ce ai făcut aici, îmi spune încurajator doamna Canter. înţeleg că se apropie un bal destul de interesant.

— îmi pare atât de rău!

Ea se încruntă.

— De ce îţi pare rău?

— Balul, încep eu să vorbesc, şi aud că mă bâlbâi, însă nu pot să fac nimic pentru a controla asta. E absurd... E irelevant.

— De ce e irelevant?

Cuvintele îmi ţâşnesc pe gură.

— Pentru că G nu poate merge. Pentru că eu sunt în viaţă. Pentru că eu trăiesc viaţa ei — sau cel puţin viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă. Şi eu i-am răpit acest lucru. îmi pare rău! îmi pare atât, atât de rău!

Simt că faţa mea e udă; nu-mi ridic mâinile să-mi şterg lacrimile de pe obraz.

Nu-mi dau seama dacă ce spun are sens.
Domnul Canter îşi drege vocea.
— Cara, tu nu i-ai răpit nimic Georginei.
Faţa lui se încruntă în riduri — mult mai multe decât îmi amintesc să fi avut înainte.
— I-am răpit totul, bocesc eu.
— Tu ai condus maşina, Cara, intervine el. Tu conduceai maşina când camionul s-a izbit în ea, însă tu nu eşti responsabilă de ce s-a întâmplat.
Dintre toţi oamenii, nu mă aştept ca *el* să spună asta; nu mă aştept ca *el* să simtă asta. Corpul meu reacţionează involuntar la auzul cuvintelor. Corzile tensionate dinăuntrul meu par să se desfacă puţin.
— S-a urcat în maşină din cauza mea. Ne-am certat…, zic eu, uitându-mă când la unul, când la celălalt, şi mă aştept ca domnul Canter să îşi retragă cuvintele. Mă aştept ca doamna Canter să intervină, acuzatoare. Ea nu se clinteşte, doar se uită la mine cu ochi care par a fi compătimitori.
— Cara, ea nu era obligată să se urce în maşină, spune el. Ea a făcut acea alegere. E de la sine înţeles că dacă oricare dintre voi aţi fi ştiut ce avea să se întâmple, niciuna dintre voi nu s-ar fi urcat în maşină. Nu e vina ta.
— Am minţit pe toată lumea în legătură cu ce vom face în noaptea aceea, mărturisesc eu, încercând să-i dau un alt motiv pentru care să dea vina pe mine; încercând să găsesc ceva.

— Aşa este, Cara, zice el, şi ne-a luat o vreme să acceptăm acea minciună. Dar aţi făcut exact acelaşi lucru pe care l-au făcut toţi prietenii voştri în seara aceea. Sunteţi adolescenţi — lumea se aşteaptă ca voi să încălcaţi regulile.

— Am crezut... am crezut...

— Ai crezut că, atunci când nu te-am mai vizitat la spital, nu am mai vrut să te vedem pentru că era vina ta, continuă domnul Canter, şi dau din cap că da, iar el schimbă o privire cu doamna Canter. Vinovăţia, Cara, e un sentiment puternic. Te consumă. Te împiedică să vezi imaginea de ansamblu. Karen şi cu mine, ei bine...

— Am simţit-o foarte mult şi noi înşine, intervine doamna Canter. îşi întoarce faţa de la mine şi observ o lacrimă curgându-i pe obraz. Şi noi am zis că e vina noastră pentru că nu am pus mai multe întrebări legate de unde veţi merge în seara aceea. Am zis că e vina noastră, deoarece nu am ţinut propria noastră petrecere de Anul Nou, pentru care ea ar fi trebuit să rămână acasă. Pentru că nu am fost acolo. Pentru că nu am fost pe şosea să-i facem semn camionului să se oprească. îşi apasă cu degetele în colţul ochilor. Vinovăţia asta, Cara, te mănâncă de viu — îţi distruge amintirile şi distorsionează totul.

— Am simţit că noi am fost cei care am dezamăgit-o, intervine domnul Canter, acordându-i soţiei lui timp să se liniştească. Şi, pentru o bună bucată de timp, nici noi nu am fost destul de puternici încât să ne

apropiem de lucruri care ne aminteau de Georgina, categorie care, bineînţeles, te includea şi pe tine. Nu ştiam cum să ne ajutăm unul pe altul, aşa că nu eram într-o poziţie în care să te putem ajuta pe tine. Chiar şi aşa, a fost o greşeală să ne îndepărtăm de tine.

Eu dau din cap, incapabilă să procesez ce aud.

— Aţi avut — şi încă aveţi — tot dreptul să vă îndepărtaţi de mine. Şi, ştiu că nu o să ajute, însă să nu credeţi nici măcar o secundă că nu mă urăsc pentru că v-am furat-o pe G.

— Dar ea nu ne-a fost furată, nu-i aşa? Şi tu ai pierdut-o. Noi nu am putut să vedem altceva în afară de suferinţa noastră după accident. Doamna Canter îşi îndreaptă spatele şi are o expresie sobră. Dar, Cara, vreau să ştii un lucru: e mult mai uşor să te urăşti decât să te ierţi. Şi chiar trebuie să te ierţi, draga mea.

Ştiu că ceea ce-mi spun ei nu e foarte diferit de ce a încercat toată lumea să-mi spună în ultimul an. Şi, cu toate că am făcut progrese mari, nu m-am gândit niciodată că ar fi justificat să dau drumul vinovăţiei cu totul. Mai presus de toate, cred că ei sunt persoanele de la care trebuia să aud asta — doar iertarea lor este finală. Doar iertarea lor validează totul.

Mă uit la ei confuză şi uşurată. Le analizez expresiile pentru semne că ar spune asta doar ca să mă împace pe mine. Nu găsesc niciunul.

Următoarele mele cuvinte sunt forţate şi rostite în grabă:

— Dacă nu e vina mea, atunci a fost doar un accident bizar. Dacă G a murit într-un accident bizar, atunci întreaga lume e pe dos. Ea era prea bună — prea importantă — să moară aşa.

— Dar nu a fost un accident *bizar*, Cara. Fie că a vrut sau nu, şoferul acela s-a izbit în voi. El ne-a răpit-o pe Georgina tuturor. Nu-mi pot imagina cum e să fii singura supravieţuitoare într-o asemenea situaţie, însă nu avem resentimente faţă de tine pentru că ai supravieţuit. Suntem recunoscători că eşti aici — că ai supravieţuit. E singurul lucru bun care s-a întâmplat în noaptea aceea groaznică.

Mă uit fix în ochii doamnei Canter. Ea bate cu palma pe canapea între ea şi soţul ei şi, când mă duc să mă aşez, domnul şi doamna King părăsesc camera. Părinţii lui G îmi iau câte o mână în a lor. Doamna Canter îmi suflecă mâneca puloverului pentru a-mi descoperi cicatricea. O trasează cu degetul, iar eu trebuie să fac tot posibilul să mă abţin din a-mi retrage braţele.

— Cum poate viaţa să continue fără ea? şoptesc eu.

— Poate, pentru că deja a făcut-o, spune domnul Canter, arătând incredibil de trist. Pentru că niciunul dintre noi nu o poate opri.

Clatin tare din cap, de parcă negarea ar putea schimba ceva.

— Aveam atâtea lucruri pe care trebuia să le facem împreună!

Îi curg lacrimi pe obraz, iar când îmi strânge mâna, brusc îmi
dau seama cât de egoistă sunt pentru că spun asta. Pentru că mă comport de parcă asta e despre mine. Ei, mult mai mult decât mine, aveau lucruri de făcut împreună cu ea. Nu o vor vedea niciodată pe fiica lor absolvind liceul sau o universitate, nu o vor vedea niciodată îndrăgostindu-se, nu o vor conduce niciodată spre altar, nu-şi vor ţine în braţe nepoţii. Pentru prima dată, pierderea lui G se separă de propria mea suferinţă. E suferinţa părinţilor ei. A rudelor ei. A tuturor persoanelor care au cunos- cut-o şi au iubit-o.

Mă cufund în braţelor lor şi stăm aşa, îmbrăţişaţi comod pe canapea, pentru o perioadă nedeterminată de timp. O perioadă în care mă gândesc ce va însemna cu adevărat viitorul meu fără ea. Ce

va însemna asta pentru
noi toţi

.Doamna Canter se trage pe marginea canapelei. Mişcarea e greoaie şi, după cum se uită unul la altul, ştiu că încearcă să-şi păstreze calmul pentru binele meu.

— Cara, îi vom închide abonamentul telefonic Georginei când ajungem acasă. Nu ai mai sunat de ceva vreme…

Trag aer în piept, surprinsă.

— Cum ați…

— Nu eşti singura care vrea să-i audă vocea, spune ea, îmbră- ţişându-mă şi mai tare. Însă trebuie să punem punct acum, draga mea. Trebuie să încercăm să privim înainte.

Buzele îmi scapă un singur suspin.

— Mereu vor fi atât de multe lucruri nespuse!

— Ştim, zicea ea, pe un ton melancolic, plin de acelaşi dor pe care îl simt şi eu.

Dintre toate persoanele cu care am vorbit după moartea lui G, sunt sigură că părinţii ei ştiu. Ei ştiu mai bine decât oricine.

45

PLECAREA FAMILIEI CANTER ADUCE CU EA O NOUĂ CRIZĂ DE PLÂNS. Când pleacă, cu toate că îmi era foarte frică înainte să se întâmple, sunt recunoscătoare pentru vizita lor. Presupun că am ştiut mereu că va trebui să dau ochii cu ei în cele din urmă, totuşi nu mi-am imaginat niciodată că voi avea o a doua şansă atât de reală cu ei. Oricât de minunat ar fi, este şi o situaţie cu

două tăişuri. Mă gândesc doar că în moarte nu mai ai parte de a doua şansă; că nu voi avea niciodată ocazia să-i spun lui G lucrurile pe care aş fi vrut să i le spun când era în viaţă. Nu voi avea ocazia să-mi cer scuze, să justific sau să validez. Este doar golul lăsat de ea, timpul care se scurge nemilos şi memoria mea din ce în ce mai nesigură.

Când mă întorc în cameră, Ren e acolo. De la felul în care apucă repede o carte când intru, am impresia că m-a aşteptat. Pentru o clipă, întreaga situaţie pare absurdă. Cum de am ajuns în punctul acesta? Cum e posibil ca eu să am pe cineva — o prietenă — care să mă aştepte îngrijorată?

Ochii ei mă cercetează din cap până în picioare, probabil încercând să analizeze daunele.

— Au plecat?

Eu mormăi un „da".

— Eşti... Ei bine, cum te simţi?

înghit în sec, acordându-mi timp să maschez ezitarea pe care o simt. Mă cufund în scaunul meu de birou şi, câteva momente mai târziu, încep să-i povestesc totul lui Ren.

Petrecem după-amiaza plimbându-ne prin împrejurimi, îmbră- cate în câteva straturi de haine pentru a combate frigul agresiv. În depărtare, sunetul puternic al tunurilor întrerupe aerul altfel liniştit. Mă uit speriată la Ren.

— Declanşează avalanşe, explică ea, de parcă asta ar trebui să mă liniştească.

— Poftim?

— A, nu-ţi face griji, e o situaţie foarte sigură. Sunt avalanşe mici, controlate. Fac asta când se adună zăpadă, pentru a le împiedica să se întâmple natural — acelea sunt avalanşele de care trebuie să te sperii. Te vei obişnui cu sunetul semestrul viitor — atunci chiar se aude cel mai tare.

Zâmbeşte la expresia mea în timp ce ne îndreptăm din nou spre şcoală.

Cuvintele „semestrul viitor" îmi sună în mod repetat în cap. Ea le rosteşte de parcă sunt inevitabile. Nu pot decât să mă gândesc că nu erau deloc inevitabile când am ajuns aici, iar faptul că am făcut faţă vizitei părinţilor lui G a fost ultimul obstacol.

Chiar am progresat prea mult pentru a da înapoi acum.

46

DISCUŢIILE DESPRE BALUL DE IARNĂ ÎNCEP SĂ DOMINE CORIDOARELE şcolii. În prima săptămână de decembrie sunt toate numai despre cine va merge cu cine.

îmi dau seama, în timp ce urc scările după ore, că discuţiile erau exact la fel în America. Obişnuiam să petrecem ore întregi plănuind cine va merge cu cine la evenimente de genul ăsta, cine va primi cea mai aleatorie invitaţie — cine nu va fi invitat deloc. Ceva anume legat de petrecerile organizate m-a îngrozit mereu. Lennon avea câţiva tipi în rotaţie pe care se putea baza, Poppy reuşea mereu să-şi găsească un însoţitor acceptabil, G nu avea nici ea probleme, dar

eu... nu am mers niciodată singură, însă pe mine nu mă întreba nimeni cu săptămâni înainte la fel ca pe ele.

îmi făceam griji ce credeau oamenii despre mine acolo, însă aici nu îmi mai fac. Acum încerc doar să nu mă gândesc la asta.

Când decid să nu mă implic în nicio conversaţie legată de bal, Teresa mă trage deoparte în coridorul fetelor.

— Cara, speram să te găsesc, zice ea. Ai vorbit cu Ren după cină?

— Nu. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Ea se foieşte inconfortabil pe loc.Păi... e puţin jenant, pentru că Fred m-a invitat să merg cu el la bal săptămâna viitoare.

Simt cum tot corpul mi se dezumflă.

— Chiar te-a invitat?

Ea dă din cap, ezitând.

— Eu... eu nu ştiu. Am presupus că va merge cu Ren, cum a fost şi anul trecut, însă... el a zis că vrea să meargă cu *mine*.

— Asta e bine, Teresa, zic eu, apoi, când îi văd expresia, încerc să fiu mai entuziastă. Vreau să spun, e minunat. Nu? Vrei să mergi cu el?

— Da, dar nu vreau să merg cu el dacă asta o va supăra pe Ren. Am întrebat-o dacă o deranjează şi a zis că nu, dar... nu ştiu, dacă aş fi fost în locul ei, pe mine m-ar deranja.

Mi se pare tipic pentru Fred să invite o persoană atât de drăguţă — una pe care e greu să te superi.

— Când i-ai spus? Recent?

— Imediat după cină, zice ea.

— Ai văzut unde s-a dus după aceea?

Ea se uită îngrijorată la mine.

— O, Doamne, ştiam eu că e o idee proastă. Îl voi refuza pe Fred.

— Nu face asta, o sfătuiesc eu. Ren nu ar vrea să-l refuzi din cauza ei. Dacă îţi place de el, ar trebui să mergi cu el. Ascultă, putem vorbi mai târziu?

Nu aştept să răspundă. Trec de colegii mei şi cobor înapoi pe scări. O găsesc pe Ren în clădirea pentru arte, cum mă aşteptam. Zâmbeşte superficial când mă apropii.

Trag un scaun lângă locul în care lucrează ea şi vorbesc încet.

— Eşti bine?

Ea dă din umeri încercând să pară nonşalantă, însă expresia feţei o trădează.

— Ai vorbit cu Teresa?

Dau din cap solemn.

— E ridicol să mă simt aşa.

— E de înţeles, zic eu, şi-mi pun o mâna în jurul ei.

— Este? întreabă ea. De ce nu ar putea Fred să invite pe altcineva la bal? Nu e ca şi cum eu şi cu el suntem într-o relaţie. E liber să invite pe oricine vrea; de fapt, ar trebui să fiu bucuroasă că în sfârşit invită pe altcineva. De ce nu mă pot bucura pentru el?

Răspunsul este simplu.

— Pentru că a fost mereu al tău.

Ea scutură din cap.

— Dar e atât de nedrept din partea mea! Ştiu că Fred nu a fost foarte drăguţ cu tine şi că a fost atât de complicat semestrul ăsta, încât probabil că tu nu îţi dai seama. Însă, ştii, de-a lungul anilor cred că m-am bazat mereu pe el pentru lucruri de genul ăsta. Presupun că l-am luat mereu de bun. Ştiam că mă va invita pe mine. Ştiam că o să vrea să petreacă timp cu mine. Şi asta

făcea totul uşor. Însă... ei bine, după semestrul acesta, nu mai sunt sigură. Şi, oricum, nu e ca şi cum e corect ca eu să-i cer asta, însă tot mă aştept ca el să o facă. Ar trebui să fiu încântată pentru el. Vai, Cara, ce-i greşit cu mine?

— Nu e nimic greşit cu tine. Conflictul pe care-l simţi e perfect normal.

Ea se întinde şi mă strânge de mână.

— Cara, ce vom face cu balul ăsta?

— Eu nu înţeleg ce-i aşa mare brânză să mergi fără partener.

— Tu ai fi mers la balul bobocilor fără partener? mă întreabă, iar când nu răspund, zâmbeşte. Exact.

— Nu putem merge împreună?

Când aude asta, începe să râdă.

— Ce e aşa de amuzant? întreb eu, confuză.

— O, Cara, apreciez oferta, însă credeam că vrei să eviţi să atragi atenţia.

— Ai putea merge cu Hector, atunci, nu?

Ea se uită bizar la mine, de parcă nu-i vine să creadă că am sugerat asta. Poate pentru că de când am fost la târgul de iarnă nu i-am mai rostit numele cu voce tare. L-am văzut la fiecare lecţie, bineînţeles, însă n-am vorbit deloc. Se pare că el părăseşte sala de mese mereu când ajungem noi, şi nu ştiu unde e la pregă, dacă e acolo, ascunzându-se într-un colţ de sus, sau dacă nu vine deloc, încerc să nu mă uit, însă, când o fac, nu îl văd nicăieri.

îmi dreg vocea.

— Ce-i aşa de oribil la asta?

— Nimic, spune ea repede, nimic. Doar că...

Mă prefac indiferentă, simţind cum mi se întoarce stomacul pe dos.

— A invitat deja pe cineva.

— Mă îndoiesc, replică ea, şi mă analizează cu atenţie. A fost foarte ocupat cu diferitele lui pedepse, pun pariu că nici măcar nu a avut timp să se gândească la asta. Adică, nu am auzit nimic legat de faptul că el ar fi invitat pe cineva. Vrei să-l întreb?

— Nu, zic eu, grăbindu-mă să-i răspund.

Ea dă din cap; ştiu că înţelege, pentru că nu-mi pune mai multe întrebări.

— Mă întreb dacă nu cumva am lăsat asta pe ultima sută de metri. Poate că nu mai e nimeni.

Mă uit serioasă la ea.

— Ascultă, voiam să te întreb un lucru important.

— Continuă...

— Vrei să-mi faci onoarea de a fi partenera mea şi să mă însoţeşti la bal?

Când îi văd expresia, încep să râd. Sunetul face un ecou şi atrage atenţia celorlalţi elevi care sunt împrăştiaţi în marea încăpere. După o vreme, râsul meu o molipseşte şi pe ea.

ZIUA URMĂTOARE, CÂND AJUNGEM DEVREME LA ISTORIE, JOY ŞI Hannah sunt deja la locul lor şi au nişte zâmbete fixe

care nu par să prevestească ceva bun. Ne mutăm la masa din cealaltă parte de ele, cât de departe posibil.

— Ren, tocmai am auzit vestea, spune Joy nevinovată, cu o privire compătimitoare. îmi pare atât de rău!

— Vestea? repetă Ren.

— Iubitul tău a invitat pe altcineva la bal, zice Hannah, şi face ghilimele din degete când spune cuvântul *iuhitul*.

Ren înghite în sec.

— El nu e...

— Oh, sunt sigură că vei găsi pe altcineva cu care să mergi, spune Joy. Majoritatea băieţilor sunt luaţi, însă ştim cu toţii că tu ai prefera...

— Ajunge! îmi izbesc cărţile de masă cu o bufnitură, şi o fac să tresară. M-am săturat până peste cap să aud comentariile tale irelevante în legătură cu orice!

Joy îşi îndreaptă spatele în scaun şi mă priveşte cu ură.

— *Ce-ai spus?*

înainte să pot spune ceva, Ren se aşază în scaunul ei şi spune pe un ton hotărât şi feroce:

— Ai auzit foarte bine ce a spus.

Monsieur Thauvin intră în clasă.

— Toată lumea la locurile voastre, vă rog!

Mă strecor în scaunul de lângă Ren şi îl văd pe Hector vizavi de mine. Colţurile gurii lui se ridică sugerând un zâmbet, dar eu îmi întorc privirea spre Ren.

— Mersi, spune ea şoptit.

— Tu eşti cea care i-a închis gura, îi şoptesc eu.

Nu mai spune nimic, însă văd un sentiment ce pare să fie victorie pe faţa ei. îşi lipeşte buzele şi îmi dau seama că îşi suprimă un zâmbet.

PÂNĂ LA CINĂ, TOATĂ LUMEA DIN ANUL NOSTRU PARE SĂ VORBEASCĂ despre altercaţia pe care am avut-o cu Joy şi Hannah. O energie agitată pare să se fi dezvoltat pe parcursul zilei.

— Nu înţeleg ce-i aşa mare brânză, sincer, îi spun eu lui Ren, în timp ce-mi iau paella dintr-o farfurie din mijlocul mesei. Tu le-ai mai confruntat şi până acum, nu-i aşa?

— Păi, da, însă nu a fost niciodată atât de evident ca astăzi.

— Cu siguranţă au făcut-o şi alte fete.

Expresia ei de satisfacţie îi rămâne pe faţă, unde i-a fost toată ziua.

— Dintre fete... nimeni nu a avut niciodată ultimul cuvânt.

— Crezi că le-am pus capac pe bune? întreb eu, şi mă uit la masa unde ele discută aprins.

Ren îmi ia lingura din mână.

— Ştii ceva, cred că de data asta chiar le-am pus capac.

Un bărbat ursuz intră în cameră. Îl recunosc imediat, pentru că nu are ce căuta aici. Doamna King apare în spatele lui şi amândoi se îndreaptă spre noi, el

mărşăluind printre mese, analizând feţele care se uită curios la el.

— Ce caută el aici? şopteşte Ren.

— Mama lui Hector e bine, nu? şoptesc şi eu, şi brusc stomacul mi se întoarce pe dos.

Ren afirmă puternic din cap.

— Da, mult mai bine, aparent; l-am întrebat despre ea azi dimineaţă.

În timp ce se apropie, o aud pe Doamna King spunând:

— Rupe, îi transmit eu că ţi-ai luat la revedere. Probabil e mai bine să o laşi aşa.

Mă uit întrebătoare la Ren şi mimez:

— Rupe?

— Îţi explic eu mai târziu, şopteşte Ren.

— N-am să-l las să plece valvârtej, mârâie tatăl lui Hector.

Se opresc amândoi la masa noastră, unde domnul Sanderson
mă priveşte încruntat.

— L-ai văzut cumva pe fiul meu?

Din nou, sunt surprinsă de bruscheţea lui, de faptul că nici măcar nu salută.

— Nu în seara asta, răspunde Ren pentru mine, când eu nu spun nimic.

Nu am încredere să răspund ceva. Ea se uită la doamna King.

— E bine, nu?

Tatăl lui Hector se uită enervat când la mine, când la ea.

— N-are absolut nimic. Doar că face o scenă, ca de obicei.

Doamna King zâmbeşte, însă e un zâmbet forţat.

— Vă lăsăm să mâncaţi în continuare, fetelor.

Apoi se întoarce către tatăl lui Hector şi spune mai hotărâtă:

— Îi voi spune lui Hector că ai plecat şi i-ai zis la revedere.

Ochii lui rămân reci, săgetând periculos în jur în timp ce ea îl
ghidează afară din cameră. Mâna ei trage de braţul lui cu un gest familiar, însă el i-o dă la o parte.

— Alice, nu mi-am trimis copii aici ca să-i laşi să-şi facă de cap…

Cuvintele lui nu se mai aud când se îndepărtează.

Mă întorc înapoi către Ren.

— Alice? Stai, Ren…

Îi privesc cum dispar spre salonul din faţă şi între ei e un aer greu de ignorat.

— Doamna King e… Doamna King e mătuşa lui Hector?

— Şşş, face ea, uitându-se speriată în jur. N-o să-i placă dacă se răspândeşte vestea.

— Vorbeşti serios?

— De la început ne-a pus să jurăm cu nu spunem. Nu-i place ca oamenii să ştie.

— De ce contează asta?

— De la fratele lui a pornit, îmi explică Ren, vorbind cu grijă, de parcă îi e frică să nu-l trădeze pe Hector. El crede că oamenii ar interpreta că au un tratament special dacă s-ar şti, iar profesorii ar face excepţii în cazul lor.

— Păi o cam fac, răspund eu.

— Acum, da — însă nu o făceau. Nu cât timp a fost Santiago

Mă uit la Ren şi simt un nod în gât.

— Crezi că Hector e OK? Vreau să spun, l-am văzut mai devreme. E OK, nu-i aşa?

Expresia ei se schimbă.

— E...

— Ren?

— Nu prea a fost în apele lui în ultimele săptămâni. L-am văzut mai puţin decât de obicei.

— De ce nu ai spus nimic?

Ea oftează.

— Ai spus că nu mai vrei să vorbeşti despre el. Ai avut atât de multe lucruri de făcut, mai ales cu vizita domnului şi doamnei Canter. Iar el s-a purtat foarte urât cu tine — nu e ca şi cum tu îi datorezi ceva. Exact atunci bag de seamă că, indiferent de cum mă simt eu, indiferent de orice, chiar îi datorez ceva. Îi datorez destul de multe lui Hector.

îmi las capul în palme şi îmi dau părul din faţă.

— Cât de rea e situaţia?

Ea înghite în sec.

— Pot să-mi dau seama că Fred e îngrijorat.
Mă ridic cu o mişcare bruscă, hotărâtă deja. Scaunul face un zgomot pe podeaua de lemn şi atrage atenţia mesei de lângă noi.
Ochii lui Ren se fac mari.
— Cara - ce faci?
— Trebuie să vorbesc cu el.
— Ascultă, nu a fost prea vorbăreţ în ultima vreme, începe ea, însă o întrerup.
— Am fost atât de preocupată cu propriile mele probleme... Nu-mi vine să cred că am fost aşa de egoistă!
— Cara, el e cel care ţi-a spus că vrea să păstreze distanţa.
Cu toate că pe de o parte mă tem că el vorbea serios când mi-a
spus asta, pe de altă parte nu pot să nu mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă el m-ar fi ascultat când i-am zis să mă lase în pace acum câteva săptămâni. Am fost foarte cu nasul pe sus săptămânile astea. La urma urmei, el a avut grijă de mine când am avut nevoie, el a perseverat cu mine când eu mă opuneam, însă când m-a alungat, eu am acceptat asta.
— Ai spus-o chiar tu, Ren. Oamenii spun lucruri groaznice când suferă.
Suferinţă. Ştiu foarte multe despre ea. Ştiu că este cu mult mai oribilă când eşti lăsat să suferi singur.
Apare Fred, care îşi scutură un strat fin de zăpadă de pe haină când se aşază lângă Ren.

— Ce se întâmplă? întreabă el într-o doară, în timp ce-şi umple farfuria.

— Cara vrea să vorbească cu Hector.

Mâna lui Fred, în care ţine lingura, se opreşte în aer.

— Mult succes cu asta.

— Va fi la pregă, nu? Nu mai ştiu unde stă acum.

Fred înghite o lingură de paella şi se uită la mine cu o expresie obosită.

— A făcut pregă singur în ultima săptămână.

— Ce? De ce?

Fred îşi dă ochii peste cap.

— Nu vrei să ştii.

— Deci, când o să-l vezi?

El dă din umeri.

— După serviciul şcolar, presupun. Vine direct în cameră după aceea.

— Bine, zic eu, şi îmi vine o idee. OK, ne vedem mai târziu!

— Cara..începe Fred.

— Fred..îi imit eu tonul agitat şi îmi ridic sprâncenele la el, aşteptând încă un avertisment.

— Eu...

— Nu e nevoie să o spui, Fred, zic eu sec.

— Bine, atunci, n-o s-o fac, zice el, şi mai ia o gură. Să nu fii surprinsă dacă e pus pe atac, Cara. Am trecut pe lângă tatăl său când am venit.

— Ştiu, spun eu, vorbind peste el. L-am văzut şi noi. Ne vedem mai târziu!

Mă îndrept spre uşă, însă Ren vine în spatele meu înainte să ajung la ea.

— Cara, nu vei spune nimic legat de doamna King, nu-i aşa? Problema e că eu şi Fred i-am promis lui Hector...

— Veveriţă Secretă, spun eu, fără să mă gândesc.

— Veveriţă ce?

Simt un junghi în stomac.

— Ah, nu e nimic. E doar o prostie pe care obişnuiam să o spunem în California. Ea se uită la mine aşteptând ceva. înseamnă doar că promit.

— Bine, îmi strânge ea braţul ca de plecare. Veveriţă Secretă să fie.

DOAMNA KING AŞTEAPTĂ ÎN FAŢA UŞII DE LA INTRARE A ŞCOLII. ÎN spatele ei zăresc un taxi care se îndepărtează. Ea se întoarce când îmi aude paşii pe dalaj.

— Cara, zice ea. Te duceai la pregă?

Zâmbetul ei fix mă face să mă întreb ce alte glume a schimbat cu tatăl lui Hector înainte de plecarea lui. Eu o spun pur şi simplu.

— Doamnă King, vreau să-mi daţi detenţie.

— Noi nu avem detenţie, dragă, spune ea confuză. Aici avem serviciul şcolar.

— Bine, spun eu. Atunci daţi-mi asta. Aş vrea să-mi daţi să fac serviciu şcolar.

Se uită la mine de parcă ar vrea să spună, *Ai înnebunitP*

— Cara, noi nu dăm serviciu şcolar oricui ne cere. E o pedeapsă, nu o distracţie.

— Ren se oferă voluntar pentru a-i duce pe cei mai mici la culcare. Şi asta e serviciu şcolar, nu? Atunci mă ofer şi eu voluntar pentru orice fac oamenii de pe listă în seara asta.

— Cara, de ce ai face asta? mă întreabă, iar eu aştept răbdătoare până ce se observă pe chipul ei că înţelege. Sfatul meu ar fi să-l laşi în pace astăzi. Nu e, ăăă, în cea mai bună formă.

Nici eu nu am fost în cea mai bună formă a mea cu el, mă gândesc eu. Asta nu l-a oprit din a mă găsi oricând aveam nevoie.

— Du-te la pregă, Cara, mă îndeamnă ea în timp ce se îndreaptă spre coridorul biroului ei. Mâine e o nouă zi. Vei avea timp atunci.

Privesc cum dispare înainte să mă întorc în sala de mese, care se goleşte acum. Personalul bucătăriei se adună într-un colţ, sortând cuţite şi golind farfurii. Când mă apropii, favorita lui Hector, Marj', mă priveşte puţin suspicios.

— Cina s-a terminat, Cara. Trebuie să mergi la pregă.

Mă apropii de ea.

— Mă duc, zic eu. Mă întrebam dacă mi-ai putea face o favoare întâi.

— Continuă, spune ea, nerăbdătoare.

— Aş avea nevoie să mă pui să fac serviciu şcolar în seara asta.
Ea râde.
— *Bine.* Cara, nu merge aşa. Du-te la pregă.
— Nu pot! exclam eu, disperată. Trebuie să-l văd... trebuie. E vorba despre... Ei bine, e vorba despre Hector.
Expresia ei dură se înmoaie.
— Ce-a mai făcut acum?
— Nu a făcut nimic. Doar că e... Tatăl lui a fost aici mai devreme şi cred că l-a admonestat cam tare. Vreau doar să verific că e bine şi că va fi acolo. Deci, dacă nu te-ar deranja să mă cerţi pentru ceva, ţi-aş fi foarte recunoscătoare.
— Eşti o fată ciudată, Cara.
Mă uit implorator la ea.
— *Te rog?*
— Madame Monelle i-a pus să ceruiască schiuri în şopronul cu echipamente de sport, ca pregătire pentru semestrul viitor. E ger acolo, mă avertizează ea. N-aş opta pentru asta dacă aş fi în locul tău. Vorbeşte cu el la pregă, sau mai bine vorbeşte mâine cu el.
— N-o să fie la pregă, spun eu, nerăbdătoare. *Te rog!* Îi sunt datoare să-l găsesc în seara asta.
Se uită la mine pentru un moment, indecisă.
— A avut o perioadă foarte grea băiatul acela.
Eu afirm din cap.
— O perioadă de rahat.

Sprâncenele ei tresar.

— Ce limbaj ai, Cara! Ce te face să crezi că poţi vorbi aşa cu mine? Poate că vei învăţa ceva după o noapte de serviciu şcolar.

închid ochii. *În sfârşit!*

— Aşteaptă aici, spune ea ferm, cu expresia neschimbată, iar când se întoarce îmi dă un sandviş împachetat în hârtie maro. Ia asta pentru el — am observat că n-a fost la cină.

Iau pacheţelul şi îi mimez un „mulţumesc".

— Nu-mi vei mulţumi când vei intra în şopronul acela.

Ea clatină din cap şi dispare spre bucătărie. Se întoarce şi, în clipa în care mă goneşte, pot să jur că zăresc un început de zâmbet pe faţa ei.47

DUPĂ PREGĂ, REN ÎMI SPUNE UNDE E ŞOPRONUL PENTRU ECHIPA- mente de sport. Îl găsesc, în cele din urmă, pentru că e singura clădire din zonă cu luminile aprinse. Mary avea dreptate când i-a spus şopron — raze mici de lumină ies pe prundişul acoperit de zăpadă, printre găurile dintre scândurile bătute de vreme care nu prea se mai potrivesc împreună. O plantă agăţătoare verde şi încâlcită se întinde pe acoperiş, iar vrejurile ei atârnă în jos spre câteva ferestre aburite şi se încovoaie la încuietori. E ca un congelator când intru şi aproape că e mai frig aici decât afară. Tot felul de echipamente de sport sunt aşezate perete: sănii de lemn, beţe de schiuri de toate mărimile, schiuri — cu sutele —, vrafuri sprijinite de perete. În mijloc, câţiva elevi care tremură se îngrămădesc în jurul unei bănci de lemn. Madame Monelle priveşte în timp ce ei ung partea inferioară şi lungă a schiurilor.

— Cara, spune ea scurt. Ai întârziat.

— Scuze, mă bâlbâi eu. M-am rătăcit…

— Găseşte-ţi un loc în capăt. Hector — arată-i ce trebuie să facă, te rog!

Hector se uită în sus când mă apropii. Fix înainte ca expresia lui dură să i se întoarcă pe faţă, observ o licărire de surprindere. Pune în linişte un schi sus pe bancă în faţa mea, însă curiozitatea lui îl trădează imediat.

— Ce ai făcut?

Şi cu toate că tonul lui e grav şi aspru, mă simt uşurată să-l aud că vorbeşte din nou cu mine.
Trag schiul spre mine, pragmatică.
— Am vorbit urât în preajma lui Mary.
El aproape că zâmbeşte.
— Da, ţi-ai căutat-o cu lumânarea.
Îi întind pachețelul.
— Ţi-a făcut un sandviş.
— Grozavă femeie, spune el, dar vocea îi este lipsită de emoţie.
îmi dă mie pensula lui şi merge să ia alta. Îl privesc o vreme
în tăcere, prefăcându-mă că învăţ tehnica lui. De fapt, mă uit la mâinile lui cu mănuşi, la braţele lui lungi, imaginându-mi tatuajul care ştiu că este dedesubt, încercând să formulez ceva să-i spun. El mi-o ia înainte.
— Aşa deci, vorbeşti din nou cu mine. De asta eşti aici, de fapt?
— Ţi-am zis de ce sunt aici. Am vorbit urâ...
— Cara, termină cu prostiile! spune el aspru. Eşti mult prea la locul tău să fii pedepsită cu serviciu şcolar neintenţionat.
Inspir adânc.
— Fred mi-a zis că vei fi pus pe atac.
El râde cu cruzime.
— Ah, ce drăguţ! Aţi stat toţi trei şi m-aţi bârfit?
Il privesc şi chipul lui nu are nicio culoare. Şi cu toate că încăperea e plină de elevi nefericiţi şi îngheţaţi care clănţăne din dinţi şi se plâng de sarcina din faţa lor, în

jurul lui Hector e liniște. întind o mână să-l ating, apoi o retrag în ultima clipă. *Ce-i în capul meu?*
Are dreptate. Abia am vorbit în ultimele săptămâni. încă sunt supărată pe el, nu? Caut furia înăuntrul meu, însă, când mă uit la el, găsesc doar ruşine.
— Sunt îngrijoraţi pentru tine, îi zic, iar vocea mea ezită puţin înainte să adaug: Şi eu sunt îngrijorată…
— Vorbeam serios când am discutat, Cara, zice el, uitându-se fix în ochii mei. Distanţă. Asta vreau.
Mă forţez să mă uit în continuare în ochii lui.
— Serios? Chiar asta vrei?
El se uită la mine din cap până în picioare. Şi cu toate că mă pregătesc pentru ce e mai rău, simt că tresar când el spune „Da", înainte să mă pot opri, simt cum ochii mi se umplu de lacrimi.
— Nu plânge, zice el, şi pare frustrat acum. Te rog să nu plângi!
— Puneţi mâna pe pensule, amândoi! strigă Madame Monelle la noi. Ar trebui să lucraţi, nu să leneviţi.
Mă bucur de întrerupere. Mă concentrez să ung schiul din faţa mea şi încerc să-mi controlez emoţiile.
— îmi pare rău! spun eu.
Cuvintele nu sunt mai mult decât o şoaptă.
El se opreşte din cernit şi, într-o voce care seamănă mai mult cu a lui, spune:
— Nu ai nimic pentru care să-ţi pară rău.
încep să vorbesc peste el.

— îmi pare rău că te-am implicat în toată drama mea. îmi pare rău că ai simţit că trebuie să mă susţii. îmi pare rău pentru toate lucrurile oribile pe care le-am spus despre mama ta şi fratele tău. Hector, îmi pare rău — pentru tot.

— Cara, eu... Îl întrerup.

— Nu trebuie să zici nimic, OK? Vreau doar să ştii asta, şi înţeleg dacă nu înseamnă nimic, însă sunt aici. El face un pas în spate şi se reazemă de banca de lângă el.

— înseamnă că l-ai văzut?

Mă întorc pentru a mă sprijini de banca de lângă el, având grijă să las o distanţă mare între noi.

— Ce a vrut? Totul e în regulă, nu-i aşa? încearcă şi nu reuşeşte să-şi schimbe expresia feţei.

— Doar un raport de evaluare, răspunde el, în cele din urmă. A fost la o conferinţă în Geneva, aşa că a făcut un drum până aici.

— Raport de evaluare pentru ce?

— Pentru mine. Eu... ei bine, nu am avut rezultate la fel de bune de când m-am întors din vacanţa semestrială. Doamna King

îmi dreg vocea.

— Aşa că el a venit să vadă ce faci?

Râde într-un mod aspru care nu i se potriveşte.

— Mai bine zis, a venit să-mi spună ce ar trebui să fac.

— Aha.

Priveşte cum îmi frec mâinile.
Se uită încordat la mine acum, însă cu o sprânceană ridicată. Mă întreb ce intenţionează, dacă vrea să vorbească cu mine despre asta - dacă vrea să fiu aici măcar.
îmi dau seama că, mai mult decât orice, în ultimele săptămâni mi-am tot pus multe întrebări în ceea ce îl priveşte.
Sunt conştientă că au trecut săptămâni întregi de când am fost atât de aproape unul de celălalt, însă pare că a fost abia ieri. Nu m-a lăsat să mă îndepărtez când am vrut eu. Acesta a fost mereu un joc în doi, iar eu am decis să nu mai joc când mi-a convenit.
îmi dreg vocea.
— Ştii, eşti foarte greu de descifrat...
— În schimb, ţie fiecare minuscul sentiment pe care îl ai ţi se citeşte pe faţă, îmi răspunde el.
— Ba nu, neg eu, pe un ton defensiv.
El zâmbeşte — scurt, dar sincer.
— Ba da.
Şi, pentru o secundă, dezinvoltura dintre noi se reinstaurează.
Zâmbetul lui se transformă într-o grimasă.
— Nu pot să-ţi fiu prieten, Cara. Am încercat. E mult prea dificil.
îmi împreunez mâinile pentru a le opri din tremurat. îşi scoate mănuşile şi mi le aruncă.
— Pune-ţi astea.

Le strâng într-un mănunchi, le las să cadă pe schiul din faţa mea şi apoi mă forţez să-mi găsesc curajul să fac ce ar fi trebuit să fac cu săptămâni în urmă. Iau o mână de-a lui Hector de unde se prinde de bancă şi o strâng tare.

El oftează puternic şi îşi ridică capul pentru a se uita la mine. Cu o singură privire, încerc să-i spun o mie de lucruri. Că nici eu nu-i pot fi prietenă. Că poate prietenia e locul în care am început, însă nu e şi locul în care am sfârşit. Că partea cu sfârşitul e aproape mai mult decât pot să duc, însă o voi face. Pentru el. Pentru că nu există destule cuvinte care să descrie ceea ce a făcut el pentru mine. Şi dacă rolul lui a fost doar să mă ridice până aici, atunci este de ajuns. La urma urmei, m-a adus pe platforma de pe care mă pot ridica singură — şi pentru asta îi voi ierta toate celelalte lucruri.

Aşa că, mai presus de toate, încerc să-i spun lui Hector că îl iert, la fel cum m-a iertat el.

Apoi, doar cât o bătaie de inimă, mă strânge şi el de mână

.48

Sosește ziua balului. Toți elevii care nu sunt în ultimii doi ani sunt lăsați să plece la prânz. Parterul școlii e un mușuroi de activitate, șiruri de părinți, taxiuri și autobuze care sosesc. La etaj, coridorul

fetelor devine un câmp de luptă pentru un loc în faţa oglinzii şi o mireasmă revoltătoare de parfum pluteşte în aer.

— Te avertizez de pe acum, spune Ren când intru în camera de cămin căutând adăpost, voi fi machiată foarte tare în seara asta.

— Şocant! exclam eu, prefăcându-mă surprinsă, apoi mă îndrept spre biroul meu, unde se află un colet care stă acolo de miercurea trecută.

Mama, încântată de ideea că mă voi comporta ca o adolescentă obişnuită şi că mă voi duce la o petrecere, m-a făcut să stau în telefon cu ea cel puţin o oră discutând despre ce rochie aş vrea să-mi trimită. În cele din urmă i-am spus să mă surprindă. Nu era de parcă mergeam cu un partener; nu era ca şi cum o rochie ar fi însemnat ceva. Însă, când deschid cutia, îmi dau seama cât de tare m-am înşelat. Ar fi trebuit să fiu mai atentă în timpul conversaţiei, pentru că acum nu voi mai putea merge deloc.

Rochia e bleumarin cu guler înalt şi e făcută dintr-un material subţire care se strânge la talie.

— E drăguţă, spune Ren, privind în reflexia din oglindă cum deschid coletul.

Ea îşi prinde cu o agrafa în jurul capului ultima coadă împletită pe care o făcea şi se ridică cu faţa la mine.

— Nu o pot purta, zic eu, prăbuşindu-mă în scaun.

Poate că privesc lucrurile din perspectiva greşită — asta e scuza de care aveam nevoie pentru a nu merge la bal. Acum am o scuză. În mod bizar, mă simt dezamăgită.

— De ce nu? Vei arăta minunat în ea, îmi zice, ridicând rochia şi ţinând-o pe trupul ei. Doamne, va trebui să mă inviţi să stau cu tine în SUA ca să putem merge la cumpărături. Rochia asta e fantastică!

— Poate că e fantastică, însă e şi fără mâneci.

îmi ridic mâneca uniformei şcolare şi îmi las cicatricea la vedere.

Aproape că ratez când tresare, încă şocată de brutalitatea semnului. Dacă ea nu-şi poate stăpâni reacţia, nu am prea mari speranţe pentru restul şcolii. încearcă să-şi mascheze reacţia, spunând repede şi mecanic:

— E în regulă.

— Nu e în regulă, o contrazic eu. Poate că nu am o problemă să o vezi tu, însă cu siguranţă nu sunt pregătită să o vadă întreaga şcoală.

— Nu, ce voiam să spun e că vom face schimb. Eu voi purta asta, iar tu o poţi purta pe a mea — are mâneci. Se îndreaptă spre dulapul ei şi scoate o rochie verde, simplă, cu epoleţi din paiete, pe care mi-o aruncă. Ai noroc că rochia ta e în culoarea mea. Mama mă lasă să port doar haine dintr-o anumită varietate de culori — asta pentru că sunt roşcată.

— Ren, apreciez oferta, însă nu-ţi pot cere să faci schimb cu mine.

— E ca şi făcut, spune ea. Rochia ta îmi place mai mult oricum. Nu vreau să aud comentarii.

Agăţ rochia ei de o treaptă a scării patului şi zâmbesc în semn de mulţumire, dar încremenesc între timp. Se vede că e confuză.

— Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place?

— Nu e asta, zic eu. Ultima dată când am mers la o petrecere purtam o rochie verde cu mâneci şi, ei bine...

Şirurile de paiete care atârnau din mine mi-au zgâriat pielea când am încercat să ies de unde eram blocată. Apoi au mai fost paietele care s-au desprins de şiruri şi s-au împrăştiat peste tot pe podea şi pe bord, sclipind într-o juxtapunere hidoasă când luminile ambulanţelor au inundat maşina.

Ea îmi pune o mână pe umăr.

— Situaţia asta nu e la fel, Cara.

Eu inspir adânc.

— Nu ştiu dacă pot...

— Ce vrei să-ţi faci la păr? întreabă Ren, încercând intenţionat să-mi distragă atenţia.

— La... la păr? mă bâlbâi eu.

Cum să vorbesc despre păr? Cum să-mi fie părul cea mai mare grijă acum?

— Nu crezi că ar fi cazul să, ăăă...
Mimează cum îşi taie vârfurile părului ei.
— Păi, dacă nu cumva eşti tu expertă în mânuirea unei foarfece, nu cred că ar fi multe de făcut.
— Nu sunt, zice ea, făcând o grimasă. Însă ştiu pe cineva care probabil te-ar putea ajuta. Totuşi, n-o să-ţi placă.
Cu PĂRUL EI STRĂLUCITOR ÎNDREPTAT PERFECT, HANNAH STĂ ÎN spatele scaunului pe care stau eu, cu foarfecele pe poziţie.
— Nu cred că avem timp să-l vopsim, ceea ce e păcat, deoarece culoarea ta naturală e un blond foarte spălăcit.
Am impresia că îi face plăcere — că îi place faptul că trebuie să mă bazez pe ea.
— E în regulă dacă-mi iei doar vârfurile, spun eu, ţinându-mi privirea fixată pe foarfece în reflexia din oglindă.
După spusele lui Ren, Hannah e cosmeticiana de serviciu. Orice ai nevoie — epilat cu ceară, păr, pensat, unghii, cercei —, trebuie făcut de ea. Acum câţiva ani a avut loc un incident cu bretonul a două fete, lucru despre care nu se discută deloc acum. Nu-mi pasă că Ren spune că Hannah e singura fată care mă poate ajuta — şi că nu mi-ar strica coafura pentru a nu risca să-şi strice reputaţia —, nu am încredere în ea nici cât într-un cui de tei.
începe să-mi taie şuviţe din păr, iar vârfurile îngălbenite şi uscate cad pe podea sub scaun.
— Deci, Cara, cu cine mergi în seara asta?

— Ren şi cu mine vom merge împreună.
Reacţia ei e amuzantă. Ochii i se lărgesc şi începe să nu mai poată vorbi.
— Adică... mmm, în calitate de...
Mă întreb cât de mult aş putea lăsa să dureze clipa asta, apoi îmi dau seama că nu-i fac nicio favoare lui Ren.
— Ca prietene, da.
îşi strânge buzele.
— N-ai vrut să mergi cu un partener? Nu-i răspund, iar ea continuă: Vai... nu te-a invitat nimeni. Vai, dragă! îmi pare atât de rău!
Nu sună de parcă i-ar părea rău.
— A fost alegerea mea, spun eu, privind-o aspru prin oglinda din faţa mea.
Ochii ei licăresc.
— De ce ai *alege* să mergi fără partener?
Mă gândesc puţin la ce să-i spun, apoi răspund:
— După anul pe care l-am avut, vreau să păstrez lucrurile cât se poate de simple.
Expresia ei facială se schimbă.
— Da... am auzit ce ţi s-a întâmplat.
Lucrul ăsta mă surprinde. Mai mult ca sigur, dacă ştia despre accidentul meu, l-ar fi folosit împotriva mea până acum. înainte să o pot întreba ce ştie, Joy intră în cameră şi caracterul temporar moale al lui Hannah devine dur din nou. Joy scoate o sticlă de vodcă de sub pernă, bea o gură şi apoi i-o pasează lui Hannah. Privirea îmi revine asupra foarfecelui.

Apoi, când îi vede părul împletit al lui Ren, Joy ne surprinde pe toţi când îi cere să-i facă ceva asemănător şi ei. Deşi ştim amândouă că alcoolul motivează cererea asta, nu ratez surprinderea lui Ren, sau faptul că pare să fie aproape bucuroasă de includere. Când pleacă amândouă să mai găsească o oglindă, îmi dau seama că Ren e şi mai agitată decât mine în legătură cu seara asta. Presupun că nu a trebuit să facă ceva de acest gen fără Fred alături de ea de ani buni.

Fără Ren sau Joy, o tăcere tensionată umple camera. În cele din urmă, Hannah o întrerupe.

— Ţi-am observat cicatricea când te schimbai la sport.

Dau din cap, însă nu fac niciun efort să i-o arăt.

Ea lasă foarfecele jos, iar expresia ei e brusc vulnerabilă.

— Am şi eu una.

Mă întorc cu faţa la ea şi simt că mă încrunt.

— O cicatrice?

Ea afirmă din cap şi-şi ridică fusta pentru a dezvălui o porţiune uscată şi distrusă de piele pe toată coapsa stângă.

— De când a luat casa noastră foc, explică ea, şi dă drumul fustei pentru a o acoperi din nou. Dacă spui cuiva…

— Secretul tău e în siguranţă.

Se uită intens la mine, apoi începe să lucreze din nou la coafura mea. Zgomotul uscătorului de păr

înseamnă că nu trebuie să ne mai spunem nimic. Când termină, Ren intră din nou în cameră fără Joy şi pare puţin îmbujorată.

— Eşti gata să ne schimbăm în haine de bal? întreabă ea, fără să dea drumul uşii deschise.

— Ren, zice Hannah, şi tonul răutăcios îi revine, înţeleg că voi două mergeţi împreună.

— Ah, da, nu ştiai? răspunde Ren, cu un zâmbet dulceag. Dar tu, Hannah? Cine are marea onoare de a fi partenerul tău în seara asta?

— Ah, eu merg cu Drew, spune ea cu mândrie. M-a tot bătut la cap pe parcursul semestrului şi am cedat, în cele din urmă. Ar fi şi greu să-i spun nu, sincer; e de departe cel mai frumos tip de la Speranţa.

Îi arunc o privire lui Ren. Ştiu la ce se gândeşte: acum e momentul perfect să dezvăluim că distracţia noastră de săptămâna asta a fost să îl privim pe Drew cum a invitat şi a fost refuzat de alte două fete înainte de a o invita pe Hannah. Însă, în ciuda răutăţii ei, îmi dau seama că tocmai mi-a arătat un lucru important. Ar putea fi un milion de motive pentru care a ales să-mi arate cicatricea ei acum: pentru a mă face să mă simt mai confortabil, pentru a-mi arăta că şi ea a trecut printr-un eveniment îngrozitor, pentru a-mi spune că nu sunt singura în situaţia asta. La fel de bine ar putea fi şi un mod de a-şi crea o platformă, pentru compasiune, pentru ceva complet diferit. În orice caz, decid să las asta să treacă de la mine.

— Păi, mulţumesc pentru că mi-ai aranjat părul, Hannah! spun eu, apoi mă ridic în picioare şi o împing pe Ren să iasă pe uşă, înainte să mai poată adăuga ceva.

Cel puţin arăţi cât de cât prezentabil acum, opinează ea. Numai să nu uiţi să le spui tuturor cine te-a tuns.

49

Toate mesele din conservator sunt mutate la perete. În stânga mea, una dintre mese e acoperită până la margini cu coşuri cu pâine, tăvi de brânză şi şuncă pe scobitori, plăcinţele şi boluri mici de cartofi prăjiţi. în cealaltă parte a camerei, o altă masă a fost acoperită complet de brioşe decorate cu fulgi din frişca. În capătul conservatorului, oamenii se îngrămădesc în jurul unui bar, iar la mijloc se află un ring de dans în carouri albe şi negre, lângă peretele de sticlă. Sutele de panouri de sticlă au fost lustruite până la strălucire, iar bradul de Crăciun se vede în centrul curţii de afară. Camera e luminată în mare parte de afară, unde, pe pereţii din curte, au fost agăţate sutele de şiruri de

luminițe pe care profesorii le-au cărat la aniversarea şcolii.

Balul de Iarnă mi-a fost prezentat ca fiind o petrecere mică. Acest cadru e mult mai spectaculos decât mi-aş fi putut imagina. E absolut copleşitor.

Stau aproape de Ren în marea masă de oameni care coboară scările şi primesc două jetoane albastre de poker de la profesori în sala principală. Jetoanele sunt pentru băuturile de la petrecere — avem voie să bem două băuturi alcoolice, şi de fiecare dată când vom folosi un jeton, vom fi ştampilaţi pe încheietura mâinii, pentru ca nimeni să nu primească mai mult decât i se cuvine.

Stăm la marginea conservatorului, uitându-ne în jur după feţe cunoscute, şi îi observăm pe Fred şi Teresa în zona barului. Fred pune un jeton într-una din cele două vaze mari de la marginea mesei şi ţine încheietura pentru a fi ştampilată în timpul unei conversaţii, apoi îmi dau seama de ce toţi s-au străduit atât de mult să îşi găsească un partener. Toată lumea e cuplată.

— Mergem la bar? o întreb pe Ren, care îi analizează agitată pe Fred şi pe Teresa. Poate ar trebui să mergem în partea cealaltă?

Ea cercetează camera pentru o opţiune mai bună şi în cele din urmă cedează. Totuşi, până ce ajungem la el, barul e supraaglomerat. Ren e mai anxioasă decât am văzut-o vreodată. În timp ce oamenii se apropie de noi, ea devine din ce în ce mai iritată,

făcându-şi loc stângaci spre bar, dând din coate până în faţa cozii. Dă pe gât un pahar de vin înainte să-şi înmâneze jetonul. Mă dau într-o parte, ieşind din rând, şi mă aştept ca ea să mă urmeze, însă e atrasă într-o conversaţie înainte să-i pot face semn. După câteva minute de una singură, îi mimez pe buze că mă duc la toaletă. Măcar acolo nu voi sta singură ca o momâie.

Când mă întorc, nu o văd nicăieri pe Ren. Mă plimb printre mese, lăsând minute întregi să treacă, prefăcându-mă că sunt mult prea interesată de brioşele cu fulgi. Din când în când ridic ochii pentru a căuta o faţă familiară: a lui Ren, a lui Hector — suntem într-un armistiţiu ciudat acum, aşa că pot la fel de bine să recunosc că mă uit şi după el. La naiba, în acest moment, chiar şi Fred ar fi OK. Însă acum petrecerea e în toi, ringul de dans e supraaglomerat şi nici măcar când încep să-mi fac loc prin mulţime, înapoi spre toaletă, pentru a o căuta pe Ren, nu găsesc nicio persoană cu care să stau.

După o oră, mă decid să caut afară - nu pot sta acolo toată noaptea. îmi fac loc prin mulţime să ies din conservator şi mă îndrept pe un coridor lateral spre uşile duble care dau în curtea de afară. Pavajul este deszăpezit şi din loc în loc sunt amplasate câteva radiatoare externe, pentru elevii care vor să evadeze de la petrecere. Momentan, sunt doar eu. Bineînţeles că sunt doar eu. Pe băncile de la marginea curţii sunt aşezate perne aurii pufoase şi, după ce mă asigur că nu e udă, mă aşez pe una.

O siluetă întunecată iese din spatele unui copac şi mă face să tresar.

— Bună! spune Hector, îndreptându-se spre mine. Arată mult prea bine într-un sacou de catifea albastru-închis, venind alene spre mine şi jucându-se cu cele două jetoane de poker între degete.

— Bună! îi răspund.

El rămâne pe loc, cu buzele lipite într-un zâmbet care nu îi ajunge la ochi.

— Să înţeleg că nu e o petrecere bună? mă întreabă, şi continuă să mă fixeze cu privirea, iar eu ridic din umeri. Unde e Ren?

— Am pierdut-o înăuntru. Se comportă puţin ciudat.

— Da, păi, e prima dată când face ceva de genul ăsta de una singură de... nici nu mai ţin minte de cât timp.

îmi dau seama că are dreptate şi, din moment ce încerc să fiu mai bună, ar fi trebuit să fiu mai atentă la bar. Dacă mă caută şi ea pe mine? Nu am verificat etajele de la mezanin din conservator. Poate că, în timp ce ne căutam, am trecut una pe lângă cealaltă, încep să mă ridic.

— Ar trebui să încerc să o găsesc din nou...

— încă nu, mă întrerupe el încet. Am nevoie doar de cinci minute. Eu... ei bine, îţi datorez o explicaţie adevărată, Cara.

Mă prăbuşesc din nou pe bancă, dar clatin din cap.

— Uite, Hector, e...

El ridică o mână pentru a mă opri.

— Nu, lasă-mă pe mine să vorbesc. Doar ascultă-mă, OK? Apoi măcar vei avea toată informaţia înainte de a lua o decizie.

— Ascult, încuviinţez eu, însă cuvintele sunt foarte precaute acum.

Decizie? Decizie în legătură cu ce?

Se uită fix la mine şi îmi dau seama că nu-mi pot întoarce privirea.

— Am fost puţin instabil în ultima perioadă...

— Hector, nu trebuie să...

— Te rog, Cara. Vreau ca tu să înţelegi. Evenimentele din Londra. .. au făcut totul neclar pentru mine. Mama mea, Santi... Nu am lăsat niciodată pe cineva să intre în viaţa mea aşa cum te-am lăsat pe tine în acele câteva zile. După ce am mers acasă, eram îngrozit. Apoi, ce ţi-am făcut ţie în lift — am dat-o în bară, Cara. Nu ar fi trebuit să fac asta niciodată. Tu nu te simţeai bine în dimineaţa aceea - puteam să văd asta şi am vrut doar să-ţi arăt cât de mult ai progresat. Am vrut să fii şi tu cu mine, să te vezi cum te vedeam eu din perspectiva mea. Însă te-am forţat prea tare. Şi asta doar din motive egoiste. După aceea, nu mi-am mai permis să stau lângă tine.

— Motive egoiste? repet eu.

— Domnul şi doamna King mi-au spus să fac un pas înapoi, să nu te mai forţez. Au spus că aveai nevoie să petreci timp singură, că eu îţi complicam vindecarea — am crezut că aveau dreptate. Că asta

trebuia să fac... A fost foarte egoist din partea mea să încerc să te forţez în continuare...

Îl întrerup.

— De ce îmi spui asta acum?

începe să se plimbe încoace şi încolo în faţa mea, căutând ceva cu privirea prin curte, de parcă pereţii ar putea să termine discuţia noastră în locul lui. În cele din urmă spune:

— Am încercat să găsesc momentul potrivit pentru a-ţi explica totul.

Mă ridic, brusc enervată.

— Ai avut sute de momente la dispoziţie, Hector. Ai fi putut să-mi spui în noaptea aceea în hangar.

— Da, păi, înainte de acel moment nu eram sigur că vrei să-ţi explic. Hangarul a fost prima dată când ai ales să te apropii de mine în ultimele câteva săptămâni.

— Şi asta a fost din vina cui? Nu e ca şi cum tu ai făcut vreun efort să vorbeşti cu mine.

El păşeşte şi mai agitat acum, gesticulând exagerat din mâini în timp ce vorbeşte.

— Nu e ca şi cum mi-ai făcut viaţa mai uşoară, să ştii. Nu e ca şi cum mi-ai oferit multe oportunităţi.

Ridic tonul.

— De când ai tu nevoie de o oportunitate?

El şuieră printre dinţi.

— Am crezut că situaţia e lipsită de speranţă. Nu credeam că vrei să fiu oriunde în preajma ta după ce ţi-am spus, după ce ţi-am făcut. Şi poţi să mă învinuieşti? Tu pur şi simplu te-ai retras, Cara!

— Tu mi-ai cerut asta! mă răstesc eu înapoi la el.
El se aşază pe bancă şi îşi lasă capul să-i cadă în mâini de frustrare.
— Uite, situaţia asta e lipsită de speranţă, zice el, iar eu simt un gol mare în stomac.
Nu are cum să fie fără speranţă. Nu complet. E ca o melodie proastă care se repetă. Nu pot să trec din nou prin asta; nu pot s-o mai aud încă o dată.
Pur şi simplu nu mai suport.
Hector inspiră adânc.
— Uite, o s-o spun pur şi simplu. Te-am minţit înainte. Am spus că eşti uşor de citit. Asta e adevărat şi nu prea. Există un singur lucru de care nu am fost sigur niciodată. încă din vacanţa semestrială, nu eram sigur dacă tu simţi... Uite, tu mă cunoşti acum - mă cunoşti mai bine decât majoritatea celorlalţi de aici —, aşa că ştii că nu mă pricep prea bine să-mi cer scuze. Însă nu am vrut să pleci mâine acasă fără să ştii... Se ridică brusc, însă vocea lui se opreşte, îşi mijeşte ochii verzi şi face o grimasă chinuită. Ascultă, vorbeam serios în legătură cu ce ţi-am spus în noaptea aceea. Nu pot să-ţi fiu doar prieten.
Clipesc o singură dată.
— Nu asta ai spus.
— Ce?
— N-ai spus că nu poţi să-mi fii *doar* prieten. Ai spus că nu-mi poţi fi prieten. Punct. Ai spus că vrei distanţă, că a fi prieten cu mine este prea greu.

— Este prea greu. Vocea lui e mai joasă acum. Ren îmi este prietenă. Fred îmi e prieten. Ce simt faţă de tine este… ei bine, e diferit. OK? N-ai de unde să ştii, însă, de când eşti aici, eu sunt mai bine, dar m-am separat de toată lumea de ceva vreme. De când… de când cu Santi… îşi mângâie braţul jachetei în locul care îi acoperă tatuajul. Tu eşti prima persoană care m-a făcut să simt că fac parte din lumea reală din nou. Sincer să fiu, a fost îngrozitor să nu vorbesc cu tine în aceste săptămâni; nu ştiu cum am rezistat înainte să vii tu aici.

Inima îmi sare din piept. Sunt într-un fel de tărâm al viselor. Nu are cum să fie adevărat.

Face un pas spre mine.

— Nu te văd ca pe o prietenă şi cu siguranţă nu vreau să-ţi fiu *doar* prieten, Cara. însemni mult mai mult decât atât pentru mine.

îmi dau capul pe spate, îmi închid ochii şi-mi ridic faţa către stele. Dacă acesta ar fi fost un moment obişnuit, m-aş fi aşteptat să simt frigul în obraji, să-mi frec mâinile, să tremur. În schimb, simt că am luat foc.

— *Te rog* spune ceva, Cara.

Reuşesc să zic doar:

— Nu ştiu ce să spun.

— Ascultă, e OK dacă… Vreau să spun, înţeleg dacă eşti de părere că o spun prea târziu.

îmi dau seama că acesta este momentul în care îi pot confirma fără echivoc ce simt faţă de el. Nu mă gândesc înainte; nu ezit. Il sărut pur şi simplu.

Atmosfera din jurul nostru se schimbă imediat şi toată distanţa dispare complet. Orice altceva devine superficial, irelevant, iar noi suntem cuprinşi într-un moment intens. E fiecare sentiment minunat pe care l-am simţit vreodată contopit într-unui singur. E genul acela de sărut pentru care nu există destule culori. Genul acela care zdrobeşte întreaga lumea până ce nu mai existăm decât eu şi Hector şi cerul nopţii.

Aştept vinovăţia, ca vocea dinăuntrul meu să mă certe, să-mi spună că nu merit acest sentiment de exaltare. Nu vine nimic.

Când ne oprim, nu mă pot uita în altă parte decât la el. Nu pot să pricep cum ceva atât de frumos poate să se înfiripe din atât de multă suferinţă. Nu pot să pricep că, după tot ce s-a întâmplat, am primit o a doua şansă.

În spatele nostru ceva se izbeşte în curte, iar când mă întorc o văd pe Ren sprijinită de uşile duble deschise, cu un ghiveci din lut spart la picioarele ei, alături de pământul negru şi o plantă pleoştită.

— Aici erai, spune ea, legănându-şi trupul în tocul uşii.

Totul pare să se întoarcă pe dos, cu excepţia unui lucru sigur: Ren este beată.

Mergem grăbit în faţă. Ea încearcă să se uite la noi, însă abia îşi poate deschide ochii.

— Cred că am băut prea mult, bolboroseşte ea, şi picioarele îi cedează.

Hector o prinde la fix.

— Dumnezeule, Ren, cât de mult ai băut?
Ea mormăie ceva neinteligibil.
El o ridică.
— Cred că petrecerea s-a terminat pentru tine. În pat, acum.
Ea încuviinţează, iar capul i se lasă în piept, în timp ce el
o conduce prin şcoală. Cheamă liftul cu cotul. Când se deschid uşile, eu ezit, doar pentru o clipă, şi mă gândesc să o iau pe scări, înainte să mă decid complet, mă surprind că îi urmez înăuntru, îmi ţin respiraţia cât timp urcăm cele şase etaje, apoi se termină şi expir. Suntem pe palierul etajului al şaselea, unde Madame James ne aşteaptă citind într-un scaun în faţa liftului. Scapă cartea pe podea când ne vede.
— Hector, Cara, Ren! Ce se întâmplă?
— Nu-i nimic grav, spune Hector, cu calm. A băut puţin cam mult.
Madame James e iritată.
— Le-am spus să nu vă dea alcool. Voi nu vă ştiţi limitele.
— Hm, nu cred că e de la băuturile obţinute cu jetoane, zice Hector, şi colţurile gurii lui se ridică. Ar fi fost nevoie de multe băuturi din acelea să ajungă în starea asta. Nu văd nicio ştampilă pe mâna ei, dumneavoastră vedeţi?
Deschid uşa camerei noastre şi o ţin deschisă pentru toţi. Cred că ne gândim la acelaşi lucru: cum urci pe o scară de lemn şi bagi în pat pe cineva în starea lui

Ren? încep să vorbesc înainte să încerce cineva să facă asta.

— Cred ca nu e cea mai bună idee să o culcăm într-un pat supraetajat.

— Ai dreptate, spune Madame James. Hai, Cara, mă ajuți să dăm salteaua jos?

Așezăm salteaua în mijlocul camerei, iar Hector o pune pe Ren ușor pe ea. Îi iau pătura și o îndes în jurul ei fix când ușa se deschide în spatele nostru.

E Fred, iar fața lui e albă ca varul.

— V-am văzut urcând în lift. Se simte bine?

— Va fi bine, zice Hector. Trebuie doar să doarmă ca să-i treacă.

— Iar voi doi, băieți, trebuie să o lăsați, spune cu fermitate Madame James. Amândoi trebuie să plecați. Acesta este coridorul fetelor, în caz că ați uitat.

— Știm, spune Hector.

— O, sunt sigură că știți. Nu e ca și cum de obicei voi respectați această regulă, vezi Doamne, comentează ea, cu sprâncenele ridicate. Hai, amândoi. VALEA!

Simt cum ochii mi se deschid larg de frică. Ultima dată când am fost la o petrecere s-a întâmplat exact același lucru. Purtam o rochie verde cu paiete. Eram trează; prietena mea cea mai bună era beată. Eu eram responsabilă pentru ea. Am dezamăgit-o.

Hector îmi pune o mână pe braț, iar cealaltă pe obraz.

— Totul va fi bine, știi asta, nu?

Și, uitându-mă la el, îmi dau seama că așa este.

Madame James pare gata să explodeze, împingându-i şi pe Fred şi pe Hector pe coridor. În ultima secundă se întoarce la mine.

— Trebuie să mă duc să anunţ personalul să încheie petrecerea. Spune-mi că nu ai băut şi tu.

— Nu, îi răspund eu sincer, apoi îi arăt încheieturile mele neştampilate.

Ea se uită la mine, probabil încercând să-şi dea seama dacă am băut şi eu vodcă în secret.

— Bine, spune ea în cele din urmă, şi mă atinge pe umăr. O voi trimite pe Sora Helen aici. Tu eşti responsabilă de ea momentan. Bine?

Mă gândesc să refuz, apoi îmi amintesc detaliile serii. Suntem la jumătatea lui decembrie, nu în preajma Anului Nou. Suntem în Elveţia, nu în San Francisco. Noaptea aceea — cea mai groaznică şi de neuitat noapte — îmi va pune obstacole în faţă pentru totdeauna, dacă îi îngădui. Nu pot lăsa noaptea aceea să-mi definească tot restul vieţii. Trebuie să-mi demonstrez, o dată pentru totdeauna, că am lăsat-o în urmă.

Aşadar, atunci când îi răspund lui Madame James, o fac cu hotărâre.

Bineînţeles

.50

Nu ÎNCHID UN OCHI TOATĂ NOAPTEA, FIIND CONCENTRATĂ DOAR PE a mă asigura că Ren se simte bine. În fundal aud grupuri de elevi nervoşi care sunt trimişi la culcare de profesori. Sora Helen vine să vadă cum e Ren, apoi pleacă cu etilotestul în mână, să-i testeze pe restul.

Petrec următoarele ore privind-o de pe scaunul biroului meu. În cele din urmă, amorţită de la atâta stat pe scaun, când pe coridor e linişte de multă vreme, îmi trag plapuma de pe pat şi mă întind lângă ea pe podea.

Îi număr respiraţiile şi, din când în când, o aşez din nou pe o parte când se foieşte în somn. O supraveghez, sunt responsabilă de ea şi supravieţuieşte.

Se trezeşte devreme.

— O, Doamne, spune ea, uitându-se în jur la patul ei improvizat. Sunt în viaţă?

— Da, răspund eu, zâmbind uşurată.

— Nu mă simt ca şi cum aş fi în viaţă, îmi zice, şi-şi dă la o parte părul încâlcit de pe faţă. Rimelul i-a curs pe obraji şi e uns sub ochi ca nişte cearcăne care o fac să pară că nu a mai dormit de câteva săptămâni. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigură, îi răspund, şi mă întind după borseta de toaletă din care îi dau un şerveţel demachiant. Ai dispărut în misiune puţin, apoi ai apărut în curte şi erai... ameţită ar fi prea puţin spus. Ce ai băut?

Faţa ei se albeşte şi mai tare.

— Am băut din vodca lui Joy când îi împleteam părul... Cred că de la asta mi se trage.
— Cât de mult ai băut?
— Hm... destul de mult.
— Atunci sigur asta e.
În sinea mea nu pot decât să mă gândesc la două cuvinte: a supravieţuit. Am fost responsabilă pentru ea şi *a supravieţuit.*
— O, Doamne, m-am făcut de râs? I-am văzut pe Fred şi pe Teresa — se sărutau —, apoi nu te-am găsit pe tine şi nu prea ştiam ce să fac. Toată lumea era cuplată, aşa că am venit aici şi am băut şi mai mult... împinge cu mâinile în saltea. Cum am ajuns aici?
— Te-a cărat Hector.
Faţa i se relaxează.
— Vai, slavă Domnului! Deci asta e tot? Doar tu şi Hector m-aţi văzut în starea asta?
— Şi Fred, zic eu, urmărindu-i reacţia. Fred a venit aici să vadă cum te simţi.
Expresia ei se luminează.
— Chiar a venit? I-am spus ceva?
încerc să mă gândesc la o metodă de a i-o spune mai indirect.
— Ăăă, Ren, erai inconştientă.
Ea îmi desconsideră replica dând din mână.
— Evident. Dar eu vorbeam despre când eram jos la petrecere. Am nişte goluri de memorie.
— Nu ştiu. Nu te-am văzut deloc acolo. După ce te-am lăsat la bar nu te-am mai găsit din nou.

— Stai puţin. Dacă nu erai cu mine la bal, şi nu erai cu Fred, atunci cu cine ai stat?
Eu ezit. Asta mă dă de gol.
Ea se ridică brusc şi apoi îşi prinde capul în palme de durere.
— Mă aşteaptă patru ore de mers cu maşina. Cred că sunt într-o situaţie extrem de nasoală.
Eu râd, pentru că situaţia mea nu e nasoală şi e oarecum amuzant să o văd aşa.
Ea scutură degetul la mine şi se preface oripilată.
— Povesteşte-mi totul.
Şi, în timp ce ne facem bagajele, îi povestesc.
MADAME JAMES O CHEAMĂ PE REN ÎN BIROUL EI PENTRU A O PEDEPSI. Când pleacă ea, mă uit prin cameră. Mă voi întoarce aici abia peste patru săptămâni şi trebuie să mai fac un singur lucru înainte să plec. Dintre paginile unui caiet gol pe care l-am adus cu mine scot o fotografie.
Cineva bate uşor la uşă. Pun repede fotografia cu faţa în jos pe birou.
— Intră! strig eu.
Fred păşeşte înăuntru.
— Bună, spune el sec. Am venit să văd ce face Ren. E în regulă?
— Da, e bine. îşi primeşte pedeapsa chiar în acest moment.
— Aha, zice el, apoi se foieşte incomod şi îmi dau seama că vrea să spună mai multe.
— Care-i treaba? zic eu, încruntându-mă.

— Sincer, nimic, răspunde el, doar că voiam... ei bine, presupun că vreau să ştii că m-am înşelat în privinţa ta. Am crezut că venirea ta aici va strica ordinea lucrurilor, când de fapt tu ai echi- librat-o. Cu toţii avem lucruri cu care trebuie să ne confruntăm, şi faptul că te-am văzut pe tine cât de deschis te confrunţi cu situaţia ta ne-a dat această posibilitate şi nouă.

îşi cere scuze? Nu am auzit cuvântul de cinci litere, şi de la expresia lui de vinovăţie îmi dau seama că nu o să-l aud. Cu toate acestea, e o recunoaştere — una care l-a costat destul de mult. Şi e aici, nu-i aşa? Dacă asta nu e o scuză, atunci nu ştiu ce ar fi.

Ne uităm unul la altul sfidător, fiecare aşteptând ca celălalt să cedeze. După un minut, el râde şi ne dăm amândoi bătuţi. Îl îmbrăţişez puţin; nu aş spune că este un gest natural. Ne separăm cât se poate de repede; mă surprind că zâmbesc în timp ce ne întoarcem cu spatele unul la celălalt, înapoi la stânjeneala dintre noi.

Când pleacă, privirea mi se opreşte pe panoul meu şi pe toate feţele de acolo. îmi dau seama de un adevăr care e în acelaşi timp un lucru minunat, dar şi devastator. Există viaţă după G, iar eu o trăiesc chiar acum.

Îi prind fotografia cu o piuneză pe panou şi mă uit la ea pentru prima dată de câteva luni. E acolo în întregime: părul ei drept, blond şi lung până la umeri, ochii ei cenuşii, gropiţa din obrazul ei stâng. Zâmbetul ei, care o făcea să pară mai mult surprinsă decât fericită; colierul din jurul gâtului cu litera C la vedere.

Durează mult timp până să-mi iau privirea de la imaginea ei, iar când o fac, ochii mei sunt plini de lacrimi de uşurare. Pentru că îmi dau seama că nu am uitat-o deloc pe G.

La parter, fiecare profesor pe care îl văd pare că spumegă de furie. Se aruncă cu ameninţări în stânga şi în dreapta. Părinţii vor primi scrisori. Oricine nu are un zbor devreme trebuie să stea şi să ajute să strângă după petrecere. Serviciul şcolar nu mai este o ameninţare neconvingătoare, ci o pedeapsă reală care este acordată cu generozitate.

Apoi încep să ajungă părinţii. În marea de oameni din sala principală o văd cu uşurinţă pe mama, cu părul ei decolorat până la refuz şi cu ţinuta impecabilă, în ciuda faptului că a călătorit până în alt capăt de lume. Faţa i se luminează când mă vede, apoi mă îmbrăţişează fără să spună un cuvânt.

— Mi-a fost dor de tine! îi spun, cu vocea înăbuşită de umărul ei.

Şi vorbesc serios. înseamnă foarte mult faptul că e aici să mă acompanieze pe drumul spre casă.

— Vai, Cara, şi mie mi-a fost dor de tine! zice ea în cele din urmă. Eşti bine? Tocmai am auzit ce s-a întâmplat aseară.

Cineva lângă noi îşi drege vocea. Mă întorc şi văd că e doamna King.

— Madame James mi-a pus ce s-a întâmplat aseară, Cara. îmi pune o mână pe umăr. I-am povestit mamei tale cât de minunată ai fost.

Mama întinde şi ea mâna şi o aşază aproape protector între omoplaţii mei. Se uită la haosul din jur; mă întreb dacă m-ar mai fi trimis aici dacă ar fi ştiut cât de diferită este Speranţa faţă de şcoala la care am fost în SUA. Brusc, sunt foarte recunoscătoare de faptul că niciuna dintre noi nu a ştiut ce mă aşteaptă atunci când am ajuns aici. Nu aveam cum să ştim în acel moment cât de mult mă va schimba Speranţa.

— Trebuie să stea şi Cara să ajute la curăţenie? întreabă mama.

— Nu, nu, spune doamna King, zâmbind. Cara, poţi să mergi. Ne vedem semestrul viitor.

Mama îmi ia geanta de jos.

— Eşti gata de plecare?

Mă uit în jur o dată, să verific dacă persoanele pe care vreau să le văd cel mai mult sunt în apropiere. Căutând-o pe Ren, o văd pe Joy, care este certată foarte aspru de o femeie cu o expresie severă, care nu poate fi decât mama ei. îmi plimb în continuare privirea şi o găsesc, în cele din urmă, într-o conversaţie aprinsă cu Madame James. Şi Fred aşteaptă răbdător lângă ea. Se uită scurt în sus, de parcă poate să simtă că mă uit la ea, apoi zâmbeşte uşor. Mimează pe buze ceva ce pare să fie „te voi suna" şi ridică mâna în semn de rămas-bun. Mă uit în jur după Hector şi, exact când sunt gata să mă întorc învinsă, îl văd, croindu-şi drum printre grupul de oameni care blochează scările.

Ridic o mână către mama.

— Două minute.

Ea încuviinţează din cap.

— Te aştept afară. Nu sta prea mult, dragă. Taxiul ne aşteaptă.

Ochii mei şi ai lui Hector se întâlnesc în timp ce eu traversez
sala. El face semn din cap în direcţia camerei de corespondenţă.

— Am crezut că ai plecat, spune el într-o voce joasă când mă conduce pe uşă.

— Aproape.

îşi scoate telefonul din buzunar, dezlipind eticheta de pe ecran, şi mi-l înmânează. De data asta am mai multă grijă să-mi tastez numărul corect.

— Eşti sigură că e numărul tău? întreabă el. Chiar vreau să pot vorbi cu tine, să ştii.

— Cu siguranţă e numărul meu, răspund eu, privindu-i în continuare ochii verzi. încă nu sunt pregătită să mă despart de el. Deci presupun că ne vedem semestrul viitor.

— Ah, da, legat de asta, începe el, pe un ton prevestitor. Am un adevăr oarecum urât pentru tine.

Eu mă uit la el îngrijorată, însă el zâmbeşte.

— Continuă...

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că am rude în SUA? Eu dau din cap. Ei bine, tocmai am terminat de vorbit cu mama la telefon. .. Ea va sta la centrul ei de Crăciun, aşa că eu şi sora mea vom zbura să stăm cu unchiul şi mătuşa noastră anul acesta.

— Care unchi şi mătuşă? întreb eu, însă ştiu deja răspunsul.

— Domnul şi doamna King, spune el, apoi pufneşte în râs când îmi vede expresia de pe chip. Ren spune că ţi-ai dat seama. Ei au o casă...

— Fix în afara oraşului San Francisco. Ştiu.

— Şi? întreabă el, iar râsul încă i se aude în voce.

— Asta nu prea e un adevăr urât, nu?

încă zâmbind, face un pas spre mine şi, chiar înainte să ne spunem la revedere, îmi şopteşte:

— Speram că vei spune asta.

AFARĂ CERUL ESTE SENIN - NU SE VEDE NICIUN NOR. MAMA ÎŞI pune ochelarii de soare ca de vedetă în timp ce eu îmi acopăr ochii de strălucirea surprinzătoare a soarelui de decembrie. Ea mă conduce spre un taxi care ne aşteaptă. Intru în maşină lângă ea fără să ezit. În timp ce începem coborârea pe munte, mă întorc şi privesc cum şcoala dispare.

Mamei îi sună telefonul şi, când răspunde, mi-l scot şi eu pe al meu din buzunar. Când îl aprind, apăs direct pe registrul de apeluri, derulând peste notificările roşii ale apelurilor pierdute de la mama, care m-a sunat când am ajuns aici prima dată. Sub ele este numele lui G, cu un număr imposibil de mare lângă el. Nu trebuie să mă lupt cu impulsul de a verifica dacă părinţii ei şi-au respectat promisiunea de a-i deconecta abonamentul — ştiu că nu o voi mai suna.

Când mă împac cu gândul acesta, simt cum mi se ridică o greutate de pe umeri.

Deschid contactul ei şi îmi las degetul să plutească deasupra ecranului pentru o secundă. închid ochii şi inspir adânc înainte să îl şterg.

Copacii încep să se vadă în ceaţă în timp ce coborâm, izolarea făcând loc semnelor mediului urban. Nu mă deranjează. Poate că m-am detaşat destul de tare pentru a mă putea întoarce; poate că în sfârşit sunt pregătită să înfrunt lumea de acasă.

Telefonul pe care acum îl apăs în scaunul de piele al taxiului vibrează sub mâna mea. Il ridic şi văd un mesaj care umple ecranul.

Cu mască de ochi sau fără? H x

îmi permit să zâmbesc înainte de răspunde, îngăduindu-mi un moment pentru a simţi impactul.

EPILOG

Ajunul Anului Nou, San Francisco

MOMENTUL E APROAPE - MAI PUŢIN DE O ORĂ PÂNĂ LA MIEZUL nopţii. Peste câteva minute se va împlini exact un an fără G.

— Au ajuns? întreabă Ren, faţa ei fiind puţin neclară de la conexiunea video slabă.

— încă nu, spun eu, punând din nou capacul markerului, însă noi întârziam mereu. încă este timp.

— Acolo mai sunt douăzeci de minte până la miezul nopţii, aşa-i? mă întreabă, şi o văd pe ecran uitându-se la ceas. Unde e Hector?

— E afară.

Il văd prin fereastra casei lui G — sau a casei părinţilor ei. Mai este casa ei dacă ea nu mai este aici? Mai pot să o numesc aşa?

Hector şi sora lui, Valeria, sunt aplecaţi asupra unei mese de lemn din curte, cu markerele pe învelişul unuia dintre lampioanele pe care ni le-a dat tatăl lui G mai devreme, la fel ca cel pe care eu îl netezesc între degete. Privesc cum ea se cuibăreşte aproape de el şi-i spune ceva care îl face să râdă. Mă holbez mai mult decât ar trebui — aş putea să-l privesc la nesfârşit.

— Cara, mai eşti acolo?

Mă uit la telefon, însă imaginea lui Ren a dispărut acum, aşa că am rămas doar cu vocea ei.

— Sunt aici. Totuşi, cred că ar trebui să închid.

— Sună-mă mâine — bine, ziua ta de mâine. Numai să verifici diferenţa de fus orar mai întâi, OK?

Zâmbesc, cu toate că ea nu mă poate vedea.

— Promit. Vorbim mâine, Ren.

— Şi, Cara, spune ea înainte să închid. Un an nou fericit! Ştiu că la voi încă nu e trecut de miezul nopţii, însă la mine este, aşa că…

— Un an nou fericit!

— Anul acesta va fi mai bun, să ştii. Nu are cum să fie altfel.

— Vorbim mâine.

Dau din cap în linişte înainte de a închide.

Durează puţin să mă motivez să mă întorc afară în grădina lui G. E un loc plin de atâtea aminti pentru mine — minunate, oribile, mediocre. Am crescut atât de mult aici! Să mă întorc acum, după atâta timp, după anul acesta…

Grădina e plină de oameni, iar gardul viu din jur e împodobit cu luminiţe. Într-un colţ, mama lui G pune cidru fiert în pahare. O văd pe mama mea prinsă într-o conversaţie cu tatăl lui G în depărtare, chiar în capătul unde grădina se transformă în stânci care coboară spre ocean. Pacificul este întunecat în seara asta, un abis fără lună.

Mă îndrept spre Hector, ţinându-mi lampionul, gata să îl asamblez când e momentul. La jumătatea drumului spre el, cineva îmi blochează calea. Mă uit şi sunt uimită pe moment să-l văd pe James acolo.

Să spun că el e surprins să mă vadă ar fi prea puţin spus.

— Cara! Nu mă aşteptam… Ce faci aici?

Mă uit la el, încă uimită, deşi cumva ştiam că va fi aici. Doamna Canter m-a avertizat că a invitat pe majoritatea foştilor noştri colegi din clasă.

Văd o sclipire de păr blond, iar apoi apare şi Poppy lângă el.

— James, trebuie să scriem pe lampion, spune ea, încruci- şându-şi degetele printre ale lui şi încercând să-l tragă spre o grămadă de lampioane în plus. Când el nu se mişcă, ea se uită în sfârşit în sus şi mă observă. Cara! exclamă, din tonul vocii părând a fi stupefiată, şi se uită la mine din cap până în picioare. Nu te-am recunoscut. Arăţi atât de diferit!

Ar trebui să spun că mă simt diferită. Că sunt diferită. Însă nu o fac. Privirea mea coboară spre mâna ei cuprinsă într-a lui şi îmi dau seama că nu sunt surprinsă. Cu siguranţă nu e treaba mea să-i judec.

Un moment mai târziu apare şi Lennon. Niciodată nu stăteau una fără cealaltă, aşa că de ce ar fi diferit acum? Simt o durere mică şi înţepătoare gândindu-mă ca aşa obişnuiam să fiu şi eu cuG.

— Cara! exclamă ea, la fel de surprinsă să mă vadă. Ce faci aici? Credeam că eşti în Elveţia.

— Şi acolo e sărbătoare, răspund eu. Voi zbura înapoi peste câteva zile.

Ea se uită la mine cu ochi largi şi efervescenţi.

— Cum e acolo? Ai oameni buni în jurul tău?

— Nu sunt ca aici, spune eu zâmbind, însă nu elaborez.

Mă îndoiesc că definiţia ei pentru „oamenii buni" se mai aseamănă cu a mea.

— E bine acolo, nu?

Eu dau din cap o singură dată, apoi are loc cea mea lungă pauză în care niciunul dintre noi nu prea ştie ce să spună.

— Şi cum sunteţi voi toţi? întreb eu, în mare parte doar ca să întrerup liniştea ciudată care ne înconjura.

Cea mai amabilă explicaţie ar fi că stânjeneala lui Poppy a făcut-o să pornească într-un discurs despre tot ce am ratat. Ascult pe jumătate cele mai importante bârfe ale ultimului an din San Francisco. Aud vag că Lorna Matthews e cuplată cu Scott, iar toată lumea e foarte îngrijorată pentru el de când a plecat din senin din echipa de baschet. Aud cuvinte precum „şocant" şi „îţi vine să crezi?", însă abia le ascult. În spatele conversaţiei lor, Hector se ridică.

Ochii noştri se întâlnesc în timp ce el se îndreaptă spre noi; ai lui par întrebători în timp ce se uită la Poppy, Lennon şi James, şi apoi din nou la mine.

Când e destul de aproape, îl văd mimând pe buze:

— Ai nevoie de ajutor?

Dau discret din cap şi durează doar câteva secunde ca el să ajungă în faţa noastră.

— Scuze că vă întrerup, dar e aproape miezul nopţii, aşa că sper să nu vă supăraţi dacă v-o fur pe Cara, zice el, întrerupându-i discursul lui Poppy, cu o mână pe umărul meu.

Nu aşteaptă ca ei să răspundă, ci mă ia de acolo şi mă îndepărtează.

Fac câţiva paşi înainte să mă întorc în ultima clipă şi să îi văd într-o linişte stupefiată.

— Mă bucur că v-am văzut pe toţi! spun eu peste umăr.

Aproape că vorbesc serios, şi asta înseamnă ceva.Hector mă conduce până în capătul grădinii, cu mâna între omoplaţii mei.

— Cum a fost asta? întreabă el şoptit, în timp ce ne croim drumul printre grupul de oameni care încep să se adune spre marginea stâncilor.

— Nu la fel de oribil precum aş fi crezut, răspund eu. El se uită pieziş la mine, căutând să vadă dacă mint. Sincer. A fost în regulă, surprinzător. Doar mă bucur că e o singură noapte.

Valeria vine lângă noi când ne apropiem de margine.

— Nu pot să fac fitilul să se prindă, zice ea, arătând spre lam- pionul lor. Nu vrea să stea.

Hector se apleacă şi începe să ataşeze fitilul mic şi pătrat de partea de jos a lampionului. Observ semnul vag al cifrei opt pe una dintre părţi înainte să-mi prind şi eu fitilul.

— Le vom lansa la miezul nopţii! strigă tatăl lui G peste capetele mulţimii, oferind chibrituri tuturor oamenilor pe lângă care trece. Mai sunt trei minute.

Ţin ambele lampioane în timp ce Hector le aprinde, apoi le întoarcem, lăsând materialul să se extindă în timp ce căldura pătrunde înăuntru. În jurul nostru oamenii fac la fel, până ce Pacificul negru nu mai pare la fel de întunecat, iar grădina străluceşte intens.

— Să înceapă numărătoarea! strigă tatăl lui G, şi toată lumea începe să numere.

Zece, nonă, opt. . .

Ţinând de lampionul care e gata să zboare când îi dau drumul, mă uit în stânga, la mulţimea din spatele meu, la Poppy, Lennon şi James, la feţele din trecutul meu.

Şapte, şase, cinci. . .

Mă uit în dreapta, la Hector, la prezentul meu, la tot ce mă aşteaptă; îşi pune mâna lui liberă în a mea.

Patru, trei. . .

Mă mai uit pentru ultima dată la lampion, la cuvintele pe care le-am scris pentru G, observând doar ultima propoziţie… *Mi-e dor de tine! Doamne, cât de dor îmi este de tine! Şi nu te voi uita niciodată. C x*

Doi, unu…

Dau drumul lampionului meu să zboare spre cer.MULŢUMIRI

În primul rând, îi mulţumesc enorm agentei mele, Laura Willams — pentru sprijinul tău de la început. Îţi mulţumesc, *sincer,* îţi mulţumesc! Nu-ţi pot spune cât de mult a însemnat!

Mulţumesc excelentei echipe de la Ink Road, care a făcut publicarea acestei cărţi nu doar o realitate, ci şi o bucurie. Vă sunt pe deplin recunoscătoare!

Vă mulţumesc, Araminta Whitley, Philippa Milnes-Smith şi tuturor oamenilor magnifici cu care lucrez la LAW FM, pentru entuziasmul vostru când aţi aflat că scriu această carte şi pentru sprijinul vostru necontenit. Mă simt privilegiată să lucrez cu voi toţi.

Le mulţumesc lui Shelley Weiner şi tuturor prietenilor pe care i-am cunoscut la Academia Faber. Au fost şase luni care mi-au schimbat viaţa — datorită vouă, tuturor.

Îţi mulţumesc, Thalia Proctor de la Little, Brown, pentru re-educarea mea în gramatica limbii engleze. Dacă nu m-ai fi luat sub aripa ta, punctul şi virgula ar fi fost probabil un mit.

Îţi mulţumesc, Kate Hamilton, pentru că mi-ai umplut golurile legate de modul în care funcţionează Bacalaureatul Internaţional; şi lui Becky Arkwright pentru că mi-a răspuns întrebărilor mele medicale. Veţi vedea amândouă că mi-am folosit licenţa artistică în legătură cu ce mi-aţi spus. Vă rog, iertaţi-mă!

Le mulţumesc enorm lui Emily Thornton şi lui Roşie Money-Coutts, care au citit cartea aceasta înainte ca ea să ajungă pe undeva; lui Livy Orr-Ewing, pentru că a locuit cu mine când am scris-o; şi lui Clem şi Daisy Francklin, pentru că au locuit cu mine la final. Toate aţi suportat multe lucruri — sper că într-o bună zi voi putea să exprim cum se cuvine cât de recunoscătoare vă sunt.

Nu e nicio exagerare în a spune că prieteniile întemeiate la şcoala din cartea aceasta schimbă vieţi. Aşa că aici le mulţumesc propriilor mei prieteni de la

şcoală, pentru că mi-aţi schimbat viaţa cu atât de mulţi ani în urmă. Mulţumiri şi lui Clio Eckersley, care practic nu mi-a fost prietenă la şcoală, însă e dovada vie că vestele de salvare se găsesc puţin mai târziu în viaţă. Cartea aceasta a fost scrisă de-a lungul multor seri, weekenduri şi zile de naştere pe care ar fi trebuit să le petrec cu voi toţi. Vă mulţumesc pentru înţelegere, pentru sprijin şi pentru că aţi continuat să mă includeţi chiar şi când v-am dezamăgit. M-aţi învăţat şi continuaţi să mă învăţaţi cele mai bune lucruri despre dragoste. Atât de mult din voi, şi ceea ce aţi făcut pentru mine, se află în această carte.

Şi, în sfârşit, mulţumesc familiei mele, care mă suportă de mult. Lui Rose şi Jack, pentru că aţi avut grijă de mine mereu. Şi părinţilor mei — aş vrea să pot găsi cuvinte suficient de potrivite

.Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector I, Bucureşti, cod poştal 0l05l7
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20 **Depozit**
Str. Gării nr. Îl, Mogoşoaia, jud. Ilfov Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro Magazin virtual:
www.edituracorint.ro
ISBN: 978-606-793-882-1
Format: 16/54x84; Coli tip o: 22
Tiparul executat la:
EVER.EST TIPOGRAFIA